

MANDAG DEN 8. MARTS 2010

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

(Mødet åbnet kl. 17.05)

1. Genoptagelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session, der blev afbrudt torsdag den 25. februar 2010, for genoptaget.

2. Erklæring fra formanden.

Formanden. – Jeg har flere ting, jeg gerne vil omtale ved begyndelsen af denne mødeperiode. Når jeg nu åbner denne mødeperiode i Europa-Parlamentet skal jeg endnu en gang underrette Dem om, at der er sket flere tragiske naturkatastrofer i de seneste dage. Tyrkiet oplevede i dag et jordskælv, hvor mindst 57 mennesker omkom. I sidste uge var der også et jordskælv i Chile, som krævede næsten 300 ofre, og storme, der fejede hen over Europa, forårsagede mere end 60 menneskers død, hvoraf de fleste var franske borgere. Vi bør desuden heller ikke glemme Haiti, hvor de seneste dødstal efter jordskælvet i januar nu er anslået til mere end 300 000. Jeg har i alle disse tilfælde sendt Europa-Parlamentets kondolence til ofrenes familier og udtrykt vores medfølelse med dem. Ethvert uventet og for tidligt dødsfald er først og fremmest en tragedie for familien, men når ofrene kan tælles i flere hundrede tusinde, er det også en tragedie for hele nationen og for verden. Lad os vise solidaritet med familierne og også udtrykke vores solidaritet med de lande, der er blevet ramt af en sådan tragedie.

Torsdag den 11. marts er det 20-års-dagen for genoprettelsen af Litauens uafhængighed. Litauen var det første land inden for Sovjetblokken, der erklærede sin uafhængighed fra USSR. Blandt de litauiske medlemmer af Europa-Parlamentet er der fire medunderskrivere af uafhængighedserklæringen af 1990. Tillykke til vores kolleger fra Litauen.

(Bifald)

Den 11. marts 1990 vedtog Estland-Kongressen, et demokratisk provinsparlament, ligeledes en erklæring om genoprettelse af statens uafhængighed efter mere end 50 års sovjetisk besættelse. Vi lykønsker også vores kolleger fra Estland.

(Bifald)

Onsdag den 10. marts er det 51 år siden, at folkeoprøret i Tibet fandt sted. Efter dette oprør måtte Dalai Lama og 80 000 tibetanere forlade deres land. Vi håber stadig, at Kina vil ændre sin holdning til den tibetanske nation og indlede en nyttig dialog med Tibets repræsentanter, og vi retter regelmæssigt henvendelser til Folkerepublikken Kina desangående.

(Bifald)

I forbindelse med de bemærkninger, som hr. Farage fremsatte under sidste mødeperiode i Bruxelles og i henhold til artikel 153, stk. 3, i forretningsordenen, har jeg talt med hr. Farage, og jeg har besluttet at straffe ham ved at tilbageholde hans dagpenge for en periode på 10 dage.

(Bifald)

Jeg vil gerne underrette Dem om endnu en ting, om et tyveri, der fandt sted for nylig. Et medlem af Parlamentet blev bestjålet i nærheden af Europa-Parlamentets bygninger. Jeg har nu i et stykke tid ført drøftelser med myndighederne i Bruxelles og også med de belgiske myndigheder. Vores kollega, fru Durant, repræsenterer os i disse drøftelser, da hun har et indgående kendskab til Bruxelles og Belgien. Vi har sammen med Kommissionen og Rådet fremsat ønske om at oprette en særlig zone omkring de tre institutioners bygninger, hvor ansvaret for sikkerheden vil blive varetaget ikke blot af myndighederne i Bruxelles, men også af den belgiske regering og de centrale myndigheder i Belgien. Der foregår intensive drøftelser om dette spørgsmål. Der blev afholdt møder desangående i sidste uge lige efter tyveriet, og der vil blive afholdt flere møder i de

kommende dage. Der er planlagt et officielt møde med politiet den 22. marts. Jeg vil ligeledes gerne meddele Dem, at vi arbejder hårdt på at forbedre sikkerheden omkring Europa-Parlamentets bygninger og andre institutioners bygninger, ikke kun Parlamentets. Vi behandler det som et spørgsmål, der vedrører os alle.

3. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

4. Parlamentets sammensætning: se protokollen

5. Undertegnelse af retsakter vedtaget efter den fælles beslutningsprocedure: se protokollen

6. Bortfaldne skriftlige erklæringer: se protokollen

7. Meddelelse om Kommissionens reaktion på Parlamentets udtalelser og beslutninger: se protokollen

8. Bevillingsoverførsler: se protokollen

9. Andragender: se protokollen

10. Mundtlige forespørgsler og skriftlige erklæringer (modtagne dokumenter): se protokollen

11. Modtagne dokumenter: se protokollen

12. Arbejdsplan

Formanden. – Det endelige dagsordensforslag som opstillet af Formandskonferencen på mødet torsdag den 4. marts 2010 i henhold til forretningsordenens artikel 137 er blevet omdelt. Der er foreslået følgende ændringer:

Mandag:

Der foreligger ingen forslag til ændring.

Tirsdag:

Der foreligger ingen forslag til ændring.

Onsdag:

Jeg har modtaget en anmodning fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance og Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre om tilføjelsen af et punkt om en redegørelse fra Kommissionen om den genmodificerede kartoffel "Amflora".

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi har igen af forskellige grunde anmodet om, at spørgsmålet om godkendelse af den genmodificerede kartoffel, Amflora, bliver sat på dagsordenen. Efter at sundhedskommissæren er blevet ansvarlig for godkendelsen af genetisk modificerede organismer, troede borgerne efter min mening, at vi nu var indstillet på at gå mere forsigtigt til værks, når det drejer sig om godkendelse af sådanne gmo'er. Men det modsatte er tilfældet. Jeg mener, at det så kort tid efter Kommissionens indsættelse er skandaløst, at sundhedskommissæren med godkendelsen af denne kartoffel fuldstændig sidder Verdenssundhedsorganisationens bekymringer overhørig.

I den forrige valgperiode var der desuden gang på gang stor uenighed mellem Rådet og Kommissionen om godkendelsesprocedurerne, da mange medlemsstater ikke var enige i den godkendelsesoffensiv, som formand Barroso selv virkede for. Man var blevet enig om at udarbejde en anden, mere forsigtig godkendelsesprocedure. Hvor er denne procedure nu? Da de fleste af vores borgere er imod genetisk modificerede organismer, er det

vores pligt at have en forhandling i denne uge om denne godkendelse og den offensiv, som måske stadig ruller imod os...

(Formanden afbrød taleren)

Jeg vil anmode om afstemning ved navneopråb om dette spørgsmål.

Francesco Enrico Speroni (EFD). – *(IT)* Hr. formand, mine damer og herrer! Ud over hvad der måtte være de enkelte medlemmers eller de politiske gruppers vurdering, mener jeg, at det ville være rigtigt, at vi kommer med en udtalelse om et så vigtigt spørgsmål. Vi drøfter ofte spørgsmål, som er langt fra EU, selv om de naturligvis er vigtige. Dette spørgsmål berører os, og det berører vores vælgere, og derfor mener jeg, at vi bør sætte det på dagsordenen.

Martin Schulz (S&D). – *(DE)* Hr. formand! Jeg deler fru Harms' bekymringer, og i mange medlemsstater har vi en meget heftig debat om dette spørgsmål. Derfor sagde jeg så sent som sidste uge på Formandskonferencen, og det vil jeg gerne gentage nu, at det er meningsløst nu at have en forhastet drøftelse uden et beslutningsforslag, som så igen ingen vegne fører.

Det er meget bedre at opfordre det korresponderende udvalg til at udpege en ordfører, der skal beskæftige sig med denne sag og også med hele den tekniske baggrund for godkendelsesproceduren.

Forud for Kommissionens godkendelse gik der otte års arbejde. Man brugte otte år på dette spørgsmål. Beslutningen blev truffet i Kommissionen i henhold til europæisk ret ved en flertalsafgørelse. Det spørgsmål, vi nu skal overveje, er, om Parlamentet, når det drejer sig om så vidtrækkende beslutninger, ikke burde have en tilbagekaldelsesret, og om Europa-Parlamentet i sidste ende har mulighed for at tilbagekalde en så vidtrækkende beslutning.

Af den grund bør der derfor udpeges en ordfører, der skal gennemprøve mekanismerne og om nødvendigt fremlægge en betænkning med det formål at opnå et lovgivningsflertal i Parlamentet, som vil tvinge Kommissionen til på grundlag af vores interinstitutionelle aftale at fremlægge et lovforslag inden for et år. Det mener jeg er meget bedre end en forhastet forhandling ...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Jeg vil bede Dem om at overholde reglerne. I henhold til forretningsordenen er der her tale om indlæg af et minuts varighed, og det gælder både indlæg for og imod anmodningen. Jeg vil bede Dem om ikke at tale længere, for det forstyrrer arbejdet og er imod forretningsordenen. Det bedes De huske.

Jeg har modtaget en anmodning om afstemning ved navneopråb fra Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre og også fra fru Harms. Vi går nu over til afstemning ved navneopråb.

(Parlamentet forkastede anmodningen)

(Parlamentet godkendte den således ændrede dagsorden)

13. International kvindedag

Formanden. – Det næste punkt på dagsordenen er erklæring fra formanden om den internationale kvindedag.

Kvindedagen i Europa er i dag en anderledes dag end den, vi husker i hvert fald i Central- og Østeuropa. I dag drejer det sig ikke blot om at give de kvinder, vi kender, blomster. I dag frembyder kvindedagen også en lejlighed til at drøfte vigtige spørgsmål som ligestilling, støtte til mødre i familier med mange børn og en afslutning på volden mod kvinder. Europa-Parlamentet deltager aktivt i disse drøftelser.

Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling er et meget vigtigt udvalg. I november 2009 vedtog vi et beslutningsforslag om afskaffelse af vold mod kvinder, hvor vi opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at udarbejde konsekvente handlingsprogrammer til bekæmpelse af denne form for vold. Det er vores ambition, at EU vil kunne fremstå som eksempel for hele verden i dette spørgsmål.

Kvinder fortjener mere i dag, for vi ønsker jo at redde Europa fra et demografisk sammenbrud, men det bør ikke gøres på kvindernes bekostning. Mødre med tre eller fire børn skal have de samme beskæftigelses- og forfremmelsesmuligheder som mænd. Vuggestuer og børnehaver, der er bredt tilgængelige, og jobs er kun ét aspekt i bestræbelserne på at nå dette mål. På den anden side bør de kvinder, der ønsker at blive hjemme

hos deres børn, også have mulighed for det f.eks. ved hjælp af et passende skattesystem, der er baseret på hele familien og ikke kun de to ægtefæller.

Det er vores mål at opnå fuld ligestilling, hvor det er muligt, og hvor det er vigtigt, dvs. overalt. Forskelsbehandling på arbejdspladsen og i samfundet skal være noget, der blot hører fortiden til. I EU er kvinder og mænd ligeværdige, og de har lige rettigheder, og det er også vores opgave i Europa-Parlamentet at forsvare disse rettigheder.

Det er mit ønske for alle kvinderne i Europa-Parlamentet, at hver dag er deres dag, således at de aldrig føler sig udsat for forskelsbehandling, og jeg ønsker, mine damer, at vi får mange flere af Dem i Europa-Parlamentet.

Corien Wortmann-Kool, for PPE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! De sagde, at det i dag er den internationale kvindedag. Det er også hundredeårsdagen for den internationale kvindedag. Er det noget, der skal fejres? Vi har opnået meget, men der er stadig lang vej igen, og vi kan kun opnå resultater, hvis vi alle – kvinder og mænd – arbejder sammen.

I år er et af temaerne for den internationale kvindedag kvindernes solidaritet og gennemslagskraft i verden, og det er et vigtigt tema på et tidspunkt med økonomisk krise. Det fortæller, hvordan mænd og kvinder sammen kan arbejde for en bedre fremtid for os og vores børn, fordi det kun er i fællesskab, at vi kan sikre ligestilling mellem kvinder og mænd ikke bare over for loven, men også i det daglige liv og i det økonomiske og sociale liv. Kvinderne udgør jo ca. 50 % af verdens befolkning, men deres indtægter udgør kun ca. 10 % af den samlede indtjening i verden. Kun 5 % af verdens ledere er kvinder. Kvinderne udgør 75 % af verdens fattige. Det kan og skal gøres meget bedre.

Men det er ikke kun et spørgsmål om fattigdom. Hvis vi især ser på andre dele af verden – store dele af Asien f.eks. – kan vi konstatere, at drenge anses for mere værd end piger, de giver familien mere. Det fører til, at døtre bliver udstødt, og pigefostre bliver aborteret. Desværre er kvindehandel også et velkendt og hyppigt fænomen. I Afrika bliver mange unge kvinder og piger ofre for krig og voldtægt. Der er mange bagvedliggende kulturelle årsager, og også disse årsager skal tages med i betragtning, hvis kvindernes stilling skal kunne forbedres. Kvinder og piger lider under undertrykkelse især i muslimske lande, hvor grundene hertil er religiøse.

Det er derfor vigtigt, at vi i EU også understreger ligestilling mellem piger og drenge og mellem mænd og kvinder i vores bistandsprogrammer og i vores internationale forbindelser. Det drejer sig derfor ikke kun om at begrænse fattigdommen, men også om at fjerne kulturelle fordomme. Det er en stor opgave for den højtstående repræsentant, kommissær og næstformand Ashton og også for kommissær Georgieva.

Men der er stadig meget, der skal gøres tættere på os og endog i vores egen gruppe især med støtte fra vores formand, hr. Daul. Mine sidste bemærkninger skal dreje sig om os selv i EU. Det starter alt sammen i en meget ung alder under et barns uddannelse, og alle piger i Europa er endnu ikke sikret en uddannelse. I vores civilisation burde adgangen til uddannelse være på 100 %. Det burde være en vigtig målsætning i den nye EU 2020-strategi.

Martin Schulz, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Et samfund, hvor mænd og kvinder ikke har lige rettigheder i arbejdet og i livet, er ikke et demokratisk og menneskeligt samfund. Den helt grundlæggende forudsætning for et samfunds retfærdighed er, at denne retfærdighed sikres uanset menneskets køn. Det er noget, vi mænd tager for givet, men det er langt fra tilfældet for kvinder selv i de mellemeuropæiske samfund. Det kan tydeligst ses i en af de største skandaler, som jeg mener vi bør skaffe os af med så hurtigt som muligt. Vi kan i Parlamentet yde et stort bidrag til det.

For hvordan kan et samfund med rette hævde, at det er lige, når mænd og kvinder får forskellig løn for det samme arbejde på samme arbejdssted? Ingen andre steder i vores samfund bliver forskelsbehandlingen af kvinder hyppigere accepteret uden kommentarer end i arbejdslivet, hvor kvinder udfører det samme arbejde som mænd og i en vis udstrækning under meget vanskeligere livsvilkår og får omkring 30 % eller 40 % mindre i løn. Denne skamplet skal fjernes fra EU. Hvis vi skal udsende et budskab fra Europa på den internationale kvindedag, skal det være lige løn for lige arbejde på samme arbejdssted for både kvinder og mænd. Det er et centralt krav for social retfærdighed.

(Bifald)

Vi har erkendt, at Kommissionen gør en indsats. Det kan vi se i dag, hvor det europæiske charter for kvinders rettigheder er ved at løbe af stabelen. Det er godt, og vi hilser det velkommen. Men vi er lidt skuffede, og vi beder om, at det bliver bragt videre til fru Reding og hr. Barroso. Vi kunne have ønsket os, at denne søsætning

ville være blevet markeret med mere end blot en erklæring. Det ville have glædet os, hvis det løfte, der oprindeligt blev givet, var blevet holdt, nemlig at Parlamentet ville blive inddraget, og at civilsamfundets agenturer skulle inddrages. Det er ikke sket. Men det kan der stadig laves om på. Vi ville ikke desto mindre sætte pris på at få lidt mere end blot en formel erklæring, og at de forskellige institutioner arbejdede sammen på at rette op på det forhold, jeg lige nævnte. Min kollega, fru Wortmann-Kool, har givet andre eksempler.

På den internationale kvindedag er der en ting, som vi europæere alle må erkende, nemlig at vi stadig ikke har opnået lige rettigheder på vores kontinent. Men vi skal især erkende, at den overvældende uretfærdighed, der bliver kvinder i andre dele af verden til del, lige fra genital lemlæstelse til tvungen brug af slør, og at alle de grundlæggende rettigheder, som kvinder og især piger i verden er berøvet, ikke kun bør interessere os den 8. marts.

Af den grund vil jeg gerne rette en tak til menneskerettighedseksperterne i Parlamentet. Hver torsdag eftermiddag under Strasbourg-ugen mødes vi for bl.a. at drøfte krænkelse af kvindernes menneskerettigheder. På den internationale kvindedag bør vi også sige, at disse drøftelser torsdag eftermiddag fortjener i det mindste den samme tilstedeværelse, som vi ser her i salen i dag.

Diana Wallis, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg skal begynde med at sige, at dette er en tale, som jeg ikke forventede at skulle holde før for et par minutter siden, men det er vigtigt, at vi fejrer den internationale kvindedag og især i år, hvor det er mere eller mindre hundrede år siden, man først foreslog denne kvindedag. Ja, det burde være en dag, hvor vi fejrede, hvor langt kvinder er nået, men også en dag, hvor vi gør os klart, hvor lang vej der stadig er, før vi opnår virkelig ligestilling.

Hr. formand! De opfordrede til, at der skulle være flere kvinder i Parlamentet. Vi har opnået gode resultater, men de er stadig ikke gode nok. Hvis jeg tager mit eget parlament, forudses det fra visse sider, at det vil tage op til 200 år at opnå paritet med den hastighed, der sker fremskridt for øjeblikket. Det betyder, at vi ikke arbejder hurtigt nok på at opnå virkelig ligestilling.

Det andet spørgsmål, som Parlamentet arbejder med i denne uge, er menneskehandel og vold mod kvinder. I sidste uge besøgte jeg en udstilling i min valgkreds, hvor der blev vist malerier og fotografier af kvinder, som var blevet solgt fra et land, som er nabo til EU – Moldova – til Unionen. Det anslås, at der bliver handlet med kvinder – og også mænd – i et omfang, der i antal kan sammenlignes med hele den afrikanske slavehandel over 350 år, men det er først og fremmest kvinderne, der er ofre for denne handel. Hvis vi ikke kan gøre noget ved dette i EU og hjælpe de kvinder, som er ofre for denne handel, ville det være dårligt, hvis vi ikke gjorde fremskridt på denne dag.

Det andet spørgsmål, som vi bør koncentrere os om, er de mange kvindespecifikke sundhedsspørgsmål, som der bør gøres noget ved, og som ikke får tildelt den nødvendige tid og energi. Der er blevet opnået meget, der er meget at fejre, men der er meget, meget mere, der skal gøres.

Marije Cornelissen, for Verts/ALE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Den internationale kvindedag den 8. marts er en dag, jeg har fejret lige så længe, jeg kan huske, ligesom min mor og bedstemor gjorde det før mig. Jeg føler mig sommetider modløs, når jeg tænker på alt det, der stadig skal gøres, for at mænd og kvinder reelt får lige muligheder. Der er så mange kvinder, for hvem vold er en daglig foreteelse, så mange kvinder, der lever i fattigdom, så mange kvinder, der er nødt til alene at tage vare på deres børn og forældre. Og der er så få kvinder, som når toppen inden for erhvervslivet, den akademiske verden og i politik.

Men så tænker jeg på min bedstemors generation, hvor kvinderne måtte holde op med at arbejde, når de blev gift, og hvor de absolut ingen uddannelsesmuligheder havde, og på min mors generation, som kæmpede hårdt for at få lov til at bestemme over sin egen krop, og jeg kan se, hvor langt vi er nået på et århundrede. Jeg kan se, at forandring er mulig. Men hvis verden skal blive bedre i den nærmeste fremtid, skal vi gøre vores bedste.

EU kan yde et stort bidrag, men kun hvis vi ikke lader os nøje med fine ord. Kampen for lige rettigheder er allerede blevet bebyrdet med alt for mange fine ord i alt for lang tid, og der er kommet mange flere til. I fredags fremlagde Kommissionen et charter for kvinders rettigheder, der indeholder mange fine ord. Jeg nærer en sund skepsis med hensyn til gennemførelsen. Denne skepsis bestyrkes af, at hverken Europa-Parlamentet eller de ikke-statslige organisationer (ngo'erne) blev hørt, som hr. Schulz allerede har sagt. Men da det er kommissær Redings første handling som kommissær for ligestilling, er jeg mere end villig til at lade tvivlen komme hende til gode.

Det, der tæller, er de initiativer, der vil ledsage hendes fine ord. Hvis hun under denne valgperiode forelægger os et direktiv til bekæmpelse af vold mod kvinder, et direktiv om fædreorlov, stærke foranstaltninger til bekæmpelse af forskelsbehandling af kvinder, stærke foranstaltninger til at øge erhvervsfrekvensen for kvinder – f.eks. ved at forbedre overensstemmelsen mellem arbejdstider og skoletider – og kvoter for kvinder i topstillinger, i det mindste blandt hendes egne rækker i Kommissionen, hvis Kommissionen omsætter sine fine ord i praksis og virkelig gør noget, vil jeg og mine kolleger i Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance være de første til at rejse os og vise vores værdsættelse.

Hvis vi ønsker at se forandringer, skal vi alle arbejde sammen. Det gælder Kommissionen, Rådet og venstrefløjen og højrefløjen i Parlamentet. Dagen i dag, den 8. marts, er ikke blot den internationale kvindedag. Det er også min søns fødselsdag. Han bliver to år i dag. Jeg håber af hele mit hjerte, at han om 30 år vil leve i et Europa, hvor han og hans kone – eller mand – deler ansvaret for børneopdragelse ligeligt, og hvor kvinder har lige så store muligheder for at blive professor, erhvervsleder eller kommissær i EU. Hans mor vil i de kommende år gøre, hvad hun kan for at opnå dette, og hun er heldigvis ikke den eneste.

(Bifald)

Marina Yannakoudakis, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Den internationale kvindedag giver os en lejlighed til i fællesskab at sætte fokus på forskellige former for forskelsbehandling, som kvinder kommer ud for, men også til at fejre det, kvinder har opnået i de sidste hundrede år.

I Det Forenede Kongerige er vi især stolte over at kunne fejre kendte personer, som har bidraget til, at vores land har gjort fremskridt med hensyn til kvinders rettigheder, som f.eks. Emily Pankhurst, leder af de britiske suffragetter, som fik gennemtvungen stemmeret for kvinder, Shirin Ebadi, vinder af Nobels fredspris i 1993, for hendes indsats for at fremme menneskerettighederne, især for kvinder, og Margaret Thatcher, den første kvindelige britiske premierminister, som blev valgt i 1979.

Spørgsmålet om, at kvinder kan opnå høje stillinger, og at de får samme muligheder som mænd, er lige så relevant i dag i Det Forenede Kongerige, som det var, da den første kvindelige premierminister blev valgt.

Vi kan give uddannelsesmuligheder og beskæftigelse, men lønforskellen eksisterer stadig. Vi kan lovgive mod forskelsbehandling på arbejdspladsen, men vi kan ikke lovgive mod det pres, der ligger i at skulle klare arbejde, familieliv og pasning af et hjem.

Som Parlament bør vi arbejde for at hjælpe kvinderne, således at de kan vælge, hvad de ønsker at gøre. Hvis de vælger at forfølge en karriere, skal de have hjælp til at kunne gøre det på lige vilkår. Hvis de vælger at blive hjemme og tage vare på deres familie, må de ikke undervurderes. Sætningen "kun en husmor" skal forbydes. Ingen kvinde er "kun" et eller andet. Hver enkelt kvinde værdsættes for hendes bidrag.

Så når vi taler om store kvinder, der har gjort en indsats, er der en gruppe af kvinder, som efter min mening bør stå øverst på listen, og i Det Forenede Kongerige fejrer vi deres bidrag den 14. marts. Jeg tænker her på verdens mødre, de kvinder, som frivilligt har opgivet deres egne ambitioner og bruger deres liv på at opdrage deres børn. For når de gør det rigtigt, yder de et bidrag til et mål, vi alle er fælles om, nemlig et samfund, der bygger på lighed og tolerance, og hvor menneskerettighederne respekteres uanset køn.

Eva-Britt Svensson, for GUE/NGL-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Når vi i dag fejrer den internationale kvindedag, er det 15 år siden, man oprettede FN's platform for kvinders rettigheder. Halvvejs gennem den opfølgning, der nu foregår i New York, kan jeg og andre medlemmer af Europa-Parlamentets delegation blot konstatere, at kvinder verden over må stille sig tilfreds med status quo. Til trods for de positive beslutningsforslag, der for nylig blev vedtaget i Parlamentet, Tarabella-betænkningen og beslutningsforslaget om Beijing+15 har mødet i FN desværre endnu ikke ført til resultater.

De EU-regeringer, der fører forhandlingerne, har helt klart ikke de samme store ambitioner, når det gælder kvinders rettigheder, som Parlamentet gav udtryk for i de førnævnte beslutningsforslag. Det forekommer mig sommetider, at EU's regeringer først og fremmest bruger Beijing-platformen til at belære ikke-EU-lande om ligestilling. Det er ofte lettere at fortælle andre, hvad de skal gøre, end selv at frembringe resultater.

Før han blev valgt, lovede formanden for Kommissionen, hr. Barroso, at der ville blive udarbejdet et charter for kvinders rettigheder. Vi har i dag haft lejlighed til at læse Kommissionens dokument. Jeg og min gruppe, Den Europæiske Venstrefløjs Gruppe/Nordisk Grønne Venstre, er dybt bekymret over det svage indhold og over den måde, chartret er udformet på. Der er stor risiko for, at det ikke vil være det papir værd, det er skrevet på. Parlamentet, de nationale instanser eller de europæiske frivillige organisationer har ikke medvirket og deltaget i arbejdet med chartret, og Europas borgere deltog naturligvis heller ikke.

Jeg vil gerne forklare hr. Barroso, at det ikke er nok at komme med en erklæring om fælles værdier. Det, som Europas kvinder og mænd har brug for, er et stærkt dokument, som er blevet udviklet og udarbejdet i samarbejde med alle de berørte parter.

Lad dette være et første udkast til et charter for kvinders rettigheder. Brug tiden indtil den næste internationale kvindedag til forhandlinger og drøftelser med Parlamentet, de nationale instanser og de frivillige organisationer i Europa. Når vi så skal fejre den næste internationale kvindedag, vil vi kunne se, at der er gjort fremskridt.

Vi arbejder ikke kun for kvinders rettigheder den 8. marts, men hver eneste dag året rundt. Det er det, som kvinder og mænd i Europa har brug for.

Marta Andreasen, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! På denne dag vil jeg bede alle politikere og lovgivere om at holde op med at udstede alle disse demagogiske love om ligestilling, som gør livet vanskeligere for de kvinder, der ønsker at arbejde. De skræmmer organisationerne fra at ansætte kvinder. Ligestilling drejer sig ikke om love, det drejer sig om adfærd.

Som arbejdende mor er jeg i alle mine 30 år på arbejdsmarkedet aldrig blevet ansat eller forfremmet på grundlag af andet end mine kvalifikationer og efter fortjeneste, og jeg ville føle det som en fornærmelse, hvis jeg fik særbehandling udelukkende på grund af mine kromosomer. Men jeg har nogle helt specifikke krav til Parlamentet med henblik på at forsvare verdens kvinder.

Jeg ønsker, at man diskuterer det spanske ejendomsproblem og får det løst, således at der kan bringes en afslutning på den smertelige situation, mange kvinder og mænd befinder sig i, fordi de risikerer, at deres huse bliver revet ned, og at de ikke længere kan bo i dem. Mener De ikke, at det er vold?

Jeg ønsker, at Parlamentet sætter en stopper for strømmen af EU-midler til de regioner, hvor denne enorme krænkelse af menneskerettighederne finder sted. Mener De ikke, at det er vold?

Jeg ønsker, at Parlamentet hører og beskytter dem, der ønsker at udtrykke deres bekymringer vedrørende strukturelle uregelmæssigheder i det europæiske budget, som jeg gjorde for otte år siden, og at man sikrer, at de ikke kommer til at lide samme skæbne som mig. Mener De ikke, at det er vold?

Jeg ønsker, at der ikke gives Kommissionen decharge, før revisorerne uden forbehold har godkendt hele budgettet. Det er sådan, jeg ønsker, at Parlamentet ærer Europas kvinder og mænd, som med deres skatter muliggør EU's eksistens.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne understrege over for mine kolleger, at det er en alvorlig fejl at tale om europæiske kvinder og rettighederne for de kvinder, der lever i EU, generelt, uden at gøre sig klart, at situationen for kvinderne i de nye postkommunistiske medlemsstater i Central- og Østeuropa er meget ringere. Det er på tide, at EU iværksætter en undersøgelse af kvindernes manglende rettigheder i disse lande, og at man på grundlag af resultatet af disse undersøgelser gør noget ved den alvorlige forskelsbehandling, som kvinder udsættes for internt i Europa.

Jeg skal blot nævne to områder. De har begge relation til globaliseringen, den neoliberale økonomi, den liberaliserede frihandel og ulemperne herved. Det første vedrører det forhold, at de multinationale selskaber og de store EU-registrerede europæiske virksomheder bruger forskellige standarder for arbejdsret og sundhed på arbejdspladsen. Jeg tænker f.eks. på store detailhandlere, supermarkeder, som f.eks. dem, der findes på begge sider af grænsen mellem Østrig og Ungarn. Den samme virksomhed bruger forskellige standarder, når det gælder hvilepauser, frokostpauser og opsigelsesfrister. De holder praktisk talt de østeuropæiske kvinder, i dette tilfælde ungarske kvinder, i slaveri.

Det andet område, som er fuldstændig uudforsket, er kvinders migration internt i EU. Kvinder, der befinder sig i en andenklasses stilling i Central- og Østeuropa, som f.eks. ungarere, søger ansættelse som hushjælp i Vesten, hvor de lever som tjenestefolk, som økonomiske flygtninge, som ofte har måttet lade deres børn blive i hjemlandet. Når det gælder deres rettigheder og deres værdighed, ligner deres situation meget mere situationen for kvinderne i den tredje verdens udviklingslande, end den ligner situationen for deres søstre i Vesteuropa, som er borgere i EU's medlemsstater. Det er nødvendigt hurtigt at få rettet op på det.

Formanden. – Jeg vil gerne byde kommissær Dalli hjertelig velkommen. Velkommen, hr. Dalli! Kommissæren vil nu fremsætte en erklæring for Kommissionen.

John Dalli, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det glæder mig meget, at mit første fremmøde på plenarmødet i Europa-Parlamentet finder sted på denne vigtige dag, den 8. marts, den internationale kvindedag.

Det er ligeledes en ære for mig at repræsentere Kommissionen, og især næstformand Reding, som vil stå i spidsen for Kommissionens indsats for at beskytte de grundlæggende rettigheder.

Dette er en enestående lejlighed til i fællesskab at fejre det, kvinderne har opnået på det økonomiske, politiske og sociale plan i går, i dag, og i morgen. I 1957 blev ligestilling mellem kvinder og mænd stadfæstet i de europæiske traktater. Et imponerende antal retlige instrumenter, efterfulgt af en række afgørelse fra Den Europæiske Unions Domstol, har skabt et retligt arsenal på EU-niveau.

Jeg vil gerne minde om, at ligestilling mellem kvinder og mænd ikke blot er en grundlæggende værdi, der er stadfæstet i traktaten, men at ligestillingspolitikkerne har vist sig at være en drivkraft for den økonomiske vækst. I fredags understregede formanden for Kommissionen og næstformand Reding på ny Kommissionens engagement i ligestillingsværdierne, da de fremlagde chartret for kvinders rettigheder.

Chartret for kvinders rettigheder repræsenterer Kommissionens politiske løfte om at fremme ligestillingen mellem kvinder og mænd på fem områder, nemlig økonomisk uafhængighed, lige løn for lige arbejde af lige værdi, lighed i beslutningstagningen, værdighed, integritet, en afslutning på kønsbestemt vold og ligestilling også uden for Unionen.

I september 2010 vil chartret for kvinders rettigheder blive fulgt op af en ny omfattende strategi for ligestilling mellem kvinder og mænd. Denne strategi skal føre principperne i chartret for kvinders rettigheder ud i livet gennem konkrete foranstaltninger, der skal gennemføres i de næste fem år.

Der er tale om ambitiøse projekter og målsætninger, som Kommissionen ikke vil kunne gennemføre alene. Kommissionen vil skulle arbejde tæt sammen med dens vigtigste partnere på EU-plan og især med Dem, med Europa-Parlamentet og Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling. Den internationale kvindedag er en god lejlighed til at minde os alle om dette engagement.

Formanden. – Vi har hermed afsluttet talerne ikke kun om den internationale kvindedag, men også i forbindelse med vores konstante indsats for at opnå ligestilling for kvinder og for at udrydde volden.

14. Indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Rumænien accepterede den 8. februar 2010 en opfordring fra USA's præsident til at deltage i et amerikansk antimissilforsvarssystem. Det er et bevis på den tillid, man har til mit land i lyset af den professionalisme, den rumænske hær har udvist i Afghanistan og Irak. Der vil blive opstillet tre batterier med hver otte missiler på rumænsk jord. Ifølge den tidsplan, man er blevet enig om med USA, skal dette forsvarssystem være operationelt fra og med 2015.

Jeg mener, at spørgsmålet om et antimissilforsvar skal gøres aktuelt og sættes på EU's dagsorden, for vi skal holdes underrettet om risikoen for spredning af ballistiske missilprogrammer.

Jeg skal understrege, at det nye system ikke er rettet mod Rusland. En række kommentarer og anmodninger fra Moskvas side er tværtimod blevet taget med i betragtning i den nye udformning af det amerikanske system. I den nærmeste fremtid vil man påbegynde bilaterale forhandlinger med henblik på at undertegne de nødvendige aftaler, som skal ratificeres af det rumænske parlament.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Hr. formand! Jeg går ud fra den antagelse, at genoprettelsen af de offentlige finanser i en medlemsstat i euroområdet er eurorådets ansvar. Men det er nødvendigt med en koordineret indsats for at beskytte den fælles valuta mod spekulation.

Den forfærdelige finanskrisen i Grækenland, og den finansielle ubalance i andre medlemsstater har understreget behovet for en politisk økonomisk styring i Europa. I mit spørgsmål til Kommissionen den 17. februar 2010 foreslog jeg, at der blev oprettet en europæisk monetær fond, og det glæder mig at se, at kommissær Rehn går i den retning. Vi afventer Kommissionens samlede forslag.

Carlos José Iturgaiz Angulo (PPE). – (ES) Hr. formand! En dommer fra den spanske landsret Audiencia Nacional har bekræftet, hvad mange af os allerede var klar over, nemlig at Hugo Chavez, Venezuelas præsident, samarbejder med ETA og FARC-terrorister. Det beviser, at hr. Chavez står i ledtog med terrorister, at han giver morderiske terrorister et tilflugtssted på venezuelansk jord, og at han hjælper dem ved at give dem officielle poster i den venezuelanske regering. Kort sagt, samarbejder hr. Chavez med forbrydere fra ETA.

Som basker, spanier og europæer ønsker jeg at fordømme diktator Hugo Chavez' forfærdelige optræden. Jeg opfordrer de europæiske institutioner til at træffe alle de nødvendige foranstaltninger til at fordømme hr. Chavez og dermed også hans politik til støtte for terrorister.

Jeg vil også minde Rodríguez Zapateros regering, som for øjeblikket har formandskabet i EU, om, at det ikke nytter at være venlig og vag over for hr. Chavez, sådan som det hidtil har været tilfældet. Det nytter heller ikke at vise tegn på venskab eller at ville samarbejde, for når den spanske regering svigter sit ord og ydmyger sig over for hr. Chavez, som den gjorde for nylig, er det det samme som at straffe terrorismens ofre og udvise foragt for det spanske retssystem og derved straffe frihed og demokrati.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) Hr. formand! Selv om EU's solidaritetsfond i det store og hele fungerer godt, viser de sidste års erfaringer, at der stadig er store begrænsninger og svagheder i den måde, fonden virker på. Det har at gøre med den langsommelige tildeling af midlerne, med gennemsigtighedsniveauet for kriterierne til aktivering af fonden i tilfælde af regionale katastrofer, samt at den er begrænset til naturkatastrofer.

Jeg skal minde om, at Rumænien modtog finansiel støtte fra EU til projekter, der blev gennemført i de oversvømmelsesramte områder. Men fondens midler blev frigivet sent set i forhold til det tidspunkt, hvor man ville have kunnet opnå den største effektivitet.

I den forbindelse mener jeg, at det ville være en god idé, hvis der var mulighed for på anmodning af et katastroferamt land at yde støtte i form af en forskudsbetaling, baseret på et første skøn over de direkte tab, lige efter at katastrofen var indtruffet. Det ville i høj grad blive værdsat af de ramte områder.

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) Hr. formand! Fidel Castro og hans oligarker forrådte for længe siden den cubanske revolutions idealer. Folk over hele verden delte disse idealer, især cremen af den internationale ungdom, som var inspireret af dem.

Men for indenværende er brødrene Castros diktatur kendetegnet ved manglende medfølelse med de politiske fanger og med samvittighedsfangerne og også med deres eget folk. Det minder om den tid, hvor Franco lå på sit dødsleje, hvor man mishandlede de politiske fanger, som også blev opfattet som almindelige forbrydere, og hvor man var besat af samme foragt for folk i eksil.

Castro er endt som Franco og alle andre fjender af friheden, som er forskanset i deres magt. Men det er vores opgave at redde liv og udvise solidaritet med dem, der kæmper og lider. Det er vores pligt som europæere, der går ind for forsvaret af demokrati, frihed og menneskerettigheder.

Gianni Vattimo (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi ved, at Kommissionen og det spanske formandskab sætter stærkt skub i forhandlingerne med visse central- og latinamerikanske lande for at kunne afslutte associeringsaftalerne før topmødet i maj mellem EU og Latinamerika.

Som næstformand i EurLat vil jeg gerne henlede Parlamentets opmærksomhed på, at der i forbindelse med nogle af disse lande er en risiko ved at fremskynde forhandlingerne, hvis man derved ignorerer visse vigtige spørgsmål om menneskerettigheder og overholdelse af menneskerettighederne i forskellige regioner. I Columbia f.eks. myrdes fagforeningsfolk stadig næsten dagligt. I Honduras, som vi forhandler en aftale med, er regeringen stadig den, der blev indsat ved et militærkup sidste år. I Guatemala er der også problemer. Det drejer sig ikke om menneskerettighederne, men om visse aspekter i aftalerne, som ignoreres.

Jeg mener, at et er vigtigt, at Kommissionen og formandskabet går frem med forsigtighed.

Diana Wallis (ALDE). – (EN) Hr. formand! Da det er den internationale kvindedag, vil jeg gerne rejse et særligt kvindesundhedsproblem, som stadig er et askepotspørgsmål. Jeg stod her for to eller måske tre år siden og talte om en uset, smertefuld og invaliderende kvindesygdom, som man ikke taler om, nemlig endometriose. Det er en sygdom, som ødelægger liv, familier og frugtbarhed, og som fratager nogle kvinder muligheden for at blive mor. Det er måske fordi der er tale om kvinders menstruation, at vi ikke ønsker at tale om det, ja endog ikke nævne det. Så jeg siger det igen – endometriose.

Årsagerne til sygdommen kendes stadig ikke, den kan ikke helbredes, og den rammer en ud af ti kvinder, og tallet er stigende. Denne uge er også ugen for oplysning om endometriose i hele Europa. Så hvornår vil vi tage disse kvinders og deres familiers lidelser alvorligt? Hr. kommissær! Det er godt, at De er her og hører dette. Måske kan vi få afsat midler til dette formål og – håber jeg – før næste år.

Sandrine Bélier (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! De nævnte stormen Xynthia, som netop har ramt Vesteuropa med næsten 60 dødsfald til følge og betydelig materiel skade.

Jeg er meget trist i dag, men også vred, fordi denne menneskelige katastrofe kunne have været undgået, eller konsekvenserne kunne i det mindste have været mindsket. I Frankrig blev kystområder og oversvømmelsesområder udviklet indtil for nylig til trods for og under overtrædelse af nugældende europæisk og national lovgivning, og det er stadig tilfældet i hele Europa i dag.

Disse områder er ofte Natura 2000-områder, og det er vigtigt at beskytte dem mod byudvikling for at begrænse konsekvenserne af sådanne naturfænomener. Det tilkommer os at udvise større ansvarlighed, at sikre, at fællesskabslovgivningen – især fugledirektivet og habitatdirektivet – gennemføres fuldt ud af medlemsstaterne, og at gøre tildelingen af strukturfondsmidlerne betinget af krav om bæredygtighed, sikkerhed og biodiversitet.

EU 2020-strategien er en enestående lejlighed til omdefinere vores holdning til miljøet ...

(Formanden afbrød taleren)

Ivo Strejček (ECR). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Fremtrædende tjekkiske medier meddelte i sidste uge, at det tyske transportpoliti har indført nye strengere kontroller med tjekkiske chauffører på den tyske side af grænsen. I henhold til disse rapporter sker kontrollen hyppigere, og den er meget grundigere. Ifølge vidneudsagn gøres situationen endnu værre, fordi man sommetider forlanger en urinprøve under en sådan kontrol, og det gøres på en måde, der krænker den menneskelige værdighed. Der er altså ikke kun tale om en rutinekontrol kombineret med kontrol af rejsedokumenter eller dokumenter vedrørende køretøjets tekniske stand eller dets oprindelse. Tjekkiske borgere, der rejser frit inden for rammerne af Schengenaftalen, bør ikke betragtes som andenklassens borgere. De er fuldgylde, ligeværdige og suveræne borgere i et medlemsland i EU, og de skal behandles i overensstemmelse hermed. Hr. formand! Jeg vil bede Dem om at viderebringe dette til de relevante myndigheder, således at de grundigt kan undersøge spørgsmålet og sørge for, at dette problem bliver løst.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EN) Hr. formand! Den europæiske fedmedag er et initiativ, som samler den medicinske verden, patienter og politikere til støtte for overvægtige og fede europæiske borgere. Formålet er at fastlægge den 22. maj som en årlig europæisk fedmedag, højne bevidstheden om, at det er nødvendigt at handle på europæisk plan, og sikre, at overvægtige og fede patienters stemme bliver hørt.

Fedme er en sygdom, ikke et problem. Hver medlemsstat bør se denne udfordring i øjnene og give den nødvendige støtte til denne del af deres befolkning. I henhold til WHO er fedmestatistikkerne i hele Europa – ikke kun EU – overvældende og antager næsten epidemiske proportioner. Hvis der intet gøres, skønnes det, at der i 2020 vil være ca. 150 millioner fede voksne – 20 % af befolkningen – og 15 millioner fede børn og unge – 10 % af befolkningen – i Europa. Derfor skal fede og overvægtige patienters stemme styrkes.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! I dag fejrer vi hundredårsdagen for oprettelsen af den internationale kvindedag, som er blevet et symbol på en revolutionær kamp. På denne verdensomspændende kampdag for kvinders rettigheder og mod enhver form for forskelsbehandling vil jeg hylde alle kvinder, men især de kvinder, som stadig er ofre for forskelsbehandling, ulighed og forskellige former for vold.

Samtidig er det også vigtigt at understrege, at kampen for ligestilling i lovgivningen og i livet stadig er aktuell i lyset af, at kapitalismens krise har særlige konsekvenser for kvindernes liv, da de er de første ofre for usikre og underbetalte jobs og for fattigdom. De fleste af de 85 millioner mennesker, der lever i fattigdom i Europa, er kvinder.

Det er derfor, at vi, når vi fejrer denne dag og opfordrer alle kvinder til ikke at opgive deres drømme, på ny understreger betydningen af at bekæmpe uretfærdighed og forskelsbehandling og af at åbne nye horisonter for et bedre liv i lighed.

John Bufton (EFD). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på, at vi rent faktisk får en folkeafstemning i Wales. Ja, tro det eller ej, en folkeafstemning. Man nægtede os en folkeafstemning om forfatningen, man nægtede os en folkeafstemning om Lissabontraktaten, men vi får en folkeafstemning om yderligere beføjelser til den walisiske nationalforsamling.

Det er altså det, det drejer sig om, men der er en hage ved det. Alle de politiske partier i Wales – Labour, Plaid Cymru, liberaldemokraterne og de konservative – støtter dette, og de ønsker flere beføjelser. Men lad mig fortælle Dem, at det ikke er noget, jeg ønsker.

De behandler folk i Wales som fjolser. På et tidspunkt, nu hvor uafhængighed vil være det næste på dagsordenen, kunne vi ende med at få op til 80 medlemmer af forsamlingen. I Wales har vi plejehjem, der er truede, skoler, der er truede med lukning, vores veje ligner vejene i den tredje verden, og alligevel er den politiske klasse i Cardiff Bay og også her fast besluttet på at gå videre med denne skøre idé.

Jeg er glad for, at vi får en folkeafstemning, men jeg håber, at folk i Wales vil gå til valgurnerne og stemme nej.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Hr. formand! Jeg vil gerne udtrykke min dybe medfølelse og solidaritet med ofrene for naturkatastrofen på Madeira.

Nødsituationen kræver, at der handles fleksibelt for at afhjælpe folks grundlæggende behov så hurtigt som muligt og levere den materielle hjælp, der er nødvendig, samt at der handles hurtigt for at genopbygge den ødelagte infrastruktur. Jeg håber, at de portugisiske myndigheder vil vurdere skadernes omkostninger så hurtigt som muligt, og jeg håber ligeledes, at der ikke vil være administrative foranstaltninger, der stiller sig i vejen for, at der gives finansiel støtte fra EU's solidaritetsfond.

Eftersom det er nødvendigt med Europa-Parlamentets samtykke, for at der kan frigives midler fra solidaritetsfonden, håber jeg, at Parlamentet vil foregå med et godt eksempel og reagere hurtigt og vedtage et beslutningsforslag om dette. Tillad mig blot endnu en sætning for at udtrykke min solidaritet i forbindelse med katastrofen for nylig i det vestlige Frankrig, der var forårsaget af voldsomme regnskyl i Vendée.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (EN) Hr. formand! I Europa-Parlamentet vedtog vi for nylig et beslutningsforslag om Ukraine, hvor vi satte spørgsmålstejn ved, at Ukraines tidligere præsident tildelte Stepan Bandera, en leder i kampen for landets uafhængighed, en fornem national pris. Dette punkt i vores beslutningsforslag har været genstand for megen kritik i det vestlige Ukraine.

Jeg vil gerne sige, at man i beslutningsforslaget ikke satte spørgsmålstejn ved Banderas målsætning om et uafhængigt Ukraine. Tværtimod støttede man i beslutningsforslaget et stærkt, forenet og frit Ukraine, som har EU' og mit land, Polens, fulde opbakning, men man udtrykte beklagelse over, at denne pris blev tildelt uden at tage hensyn til de tragiske omstændigheder under krigstidens kamp for et uafhængigt Ukraine. Her så man etnisk udrensning, der også blev gennemført i Banderas navn.

Efter min opfattelse manglede der i forbindelse med tildelingen af denne pris til Bandera en beklagelse over kampens uskyldige ofre. Kun hvis man havde udtrykt en sådan beklagelse, ville det tjene målet med et uafhængigt Ukraine, der lever i fred med sine naboer ...

(Formanden afbrød taleren)

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Hr. formand! Slovakiets sproglov har givet anledning til mange kritiske kommentarer for nylig. Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på udtalelsen fra Kommissionens juridiske tjenestegren. I udtalelsen konstateres det, at sprogloven og gennemførelsesbestemmelserne ikke i den nuværende form er i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder og med Europarådets relevante dokumenter og ej heller med Slovakiets lov om beskyttelse af mindretal. I udtalelsen beklages den manglende rimelighed og proportionalitet i sprogkravene. Det anses, at loven anfægter arbejdstagernes frie bevægelighed, som er et af de største resultater i den europæiske integration, og at den også er en trussel mod det integrerede indre marked i EU. Desuden siges det i udtalelsen fra den juridiske tjenestegren, at den ændrede sproglov krænker direktivet om audiovisuelle medietjenester samt artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, som omhandler retten til at yde tjenesteydelser. Det siges i udtalelsen, at afsnittet om sundhedsinstitutioner i realiteten kunne føre til forskelsbehandling, og at reglerne, når det gælder de grundlæggende rettigheder, i højere grad beskytter statens interesser i stedet for de individuelle rettigheder. Jeg anmoder om, at Kommissionen tager de nødvendige skridt til at sørge for, at fællesskabslovgivningen fortsat bliver overholdt uden undtagelser.

Rovana Plumb (S&D). – (RO) Hr. formand! Jeg skal komme ind på kvindernes deltagelse i arbejdsmarkedet. Eurostats data bekræfter en opmuntrende tendens. Mens kvinderne i 1970'erne ikke engang udgjorde 30 % af arbejdstagerne, nåede dette tal i 2008 op på 43 %, og den globale krise har fået det op på ca. 50 %.

Også Rumænien er en del af denne tendens som følge af den økonomiske krise, som især har ramt de sektorer, hvor mænd overvejende er beskæftiget. Men der er lønforskelle mellem kvinder og mænd på arbejdsmarkedet. Det er derfor vigtigt, at der i Kommissionens planlagte lovgivningspakke medtages en målsætning om at få fjernet denne lønforskel mellem mænd og kvinder for at opmuntre kvinder til i større udstrækning at gå ud på arbejdsmarkedet. Denne lovgivningspakke skal også med i EU 2020-strategien.

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Hr. formand! De seneste begivenheder i Tyrkiet har endnu en gang vist, at der ikke er tilstrækkelige garantier for fagforeningernes og arbejdstagernes rettigheder. I mere end to måneder kæmpede 12 000 ansatte i det nu privatiserede tidligere statslige tobaksmonopol, Tekel, mod masseafskedigelses og tab af de sociale rettigheder, de havde tilkæmpet sig.

Præsident Erdogan truede flere gange under strejken med at få politiet til at rydde protestlejlighederne i Ankara. Ved begyndelsen af strejken angreb politiet arbejdstagerne med tåregas og vandkanoner.

Jeg vil bede Dem om at opfordre de tyrkiske myndigheder til at behandle fagforeningerne som ligeberettigede sociale partnere og til at vedtage lovgivningsmæssige bestemmelser, der sikrer en ubetinget beskyttelse af fagforeningsrettighederne. Disse rettigheder skal bringes i overensstemmelse med EU-standarderne og ILO-konventionen.

Luigi de Magistris (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi har for nylig oplevet endnu en miljøkatastrofe i Italien ved floderne Lambro og Po. Domstolen i Luxembourg dømte også for nylig Italien for at have bragt folkesundheden i fare ved ulovlig bortskaffelse af affald og på grund af manglende evne til at kontrollere indsamlingen af affald i Campania. Der er blevet rapporteret en stigning i antallet af leukæmitilfælde for nylig i Taranto via stålværket Ilva, samt fjernelse af asbest i skolerne i Crotone og dioxin i Campania. Det er en vedvarende miljøkatastrofe.

Jeg vil indtrængende bede Kommissionen om at fortælle, hvad den agter at gøre for at sikre, at den italienske regering overholder standarderne i EU's direktiver især med hensyn til den seneste afgørelse fra Domstolen, som stærkt fordømmer Italien for ikke at kunne bortskaffe affaldet i Campania. Byen Napoli var i mange uger og måneder til grin over hele verden.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Konferencen om Afghanistan i London har ført til panik i det afghanske samfund, og især kvinderne er bange. Den fredsplan, som 70 lande blev enige om, omfatter en fond, der skal hjælpe til at genintegrere talibanerne, og et Loya Jirga – ældreråd – skal finde sted inden for de kommende måneder, for at denne forsoning kan gennemføres.

Kvinderne ønsker ikke og skal ikke betale prisen for denne forsoning. Talibanerne kræver stadig afskaffelse af kvindernes rettigheder og en tilbagevenden til Sharia-lovgivningen. Man kan frygte, at Loya Jirga vil ændre forfatningen, og at de artikler, der beskytter kvindernes rettigheder, vil forsvinde, især artikel 22 i kapitel 2.

I dag, den 8. marts 2010, anmoder jeg højtideligt om, at EU stiller sig som garant for de afghanske kvinders fremtid, da det er utænkeligt, at det mest kvindejendske styre i verdens historie kan vinde frem igen.

FORSÆDE: Libor ROUČEK

Næstformand

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Hr. formand! Der er sket en optrapning i den diplomatiske krise mellem Schweiz og Libyen, og det har alvorlige konsekvenser for mange EU-borgere, som ønsker at rejse til Libyen, men får nægtet indrejsetilladelse. Det har især negative konsekvenser for de arbejdstagere, som tjener til livets ophold i Libyen samt for mange europæiske investorer, som ikke kan sende deres ansatte til landet. I mellemtiden forsøger de arbejdstagere, der allerede er i Libyen, at blive der så længe som muligt for at dække for dem, der stadig ikke kan få adgang til Libyen. EU har intet med den krise at gøre og er blevet fanget i en problemsituation mellem to tredjelande. Derfor vil jeg opfordre EU til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at få løst dette spørgsmål så hurtigt som muligt.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Hr. formand! Den spanske regering har bedt den venezuelanske regering om en forklaring efter en domstolsafgørelse, der omhandlede et påstået samarbejde mellem Venezuelas regering og ETA.

Hr. Iturgaiz burde holde sig ajour med udviklingen, for i lørdags udstedte Venezuelas regering og Spaniens regering en fælles erklæring om dette spørgsmål. I erklæringen bekræftede de to regeringer deres vilje til at samarbejde og i fællesskab bekæmpe terrorismen.

Det burde vi alle glæde os over, og vi bør lykønske den venezuelanske regering med at ville samarbejde med den spanske regering i bekæmpelsen af terrorisme og ETA i stedet for at udsende provokerende budskaber og forsøge at slå politisk mønt på et så alvorligt spørgsmål som terrorisme.

Jeg mener, at det er vigtigt at respektere retssystemets uafhængighed, de diplomatiske forbindelser og først og fremmest samarbejdet mellem staterne i vores fortsatte kamp mod terrorismen.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Hr. formand! I lørdags afgav islændingene et rungende nej til Icesave-aftalen. For blot en uge siden anbefalede Kommissionen, at EU påbegynder tiltrædelsesforhandlinger med Island.

Det er rigtigt, at finansministrene i London og i Haag har retten på deres side, men de har ikke desto mindre også et betydeligt ansvar. De forbrugere, som var ufornuftige nok til at investere i Icesave, har også ret til en vis kompensation for deres tab. Men kravene skal være rimelige og proportionelle. Der er nu brug for nye forhandlinger med regeringerne i London og Haag.

Islændingene skal føle, at de er velkomne i EU, men de vil naturligvis aldrig stemme for EU, hvis man tillader finansministrene i London og Haag at afgøre Islands skæbne. De britiske og hollandske finansministerier skal ikke have lov til at kontrollere EU. Nu skal EU udvise handlekraft og vise solidaritet med islændingene.

Jeg vil gerne citere fra Hávamál, Odin, Den Højes, tale fra Den Poetiske Edda: (*Taleren talte islandsk*)

Det er islandsk. Vi skal løse problemerne sammen.

Yannick Jadot (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Natten mellem den 27. og 28. februar ramte stormen Xynthia især det vestlige Frankrig særlig hårdt, og den krævede mange liv. Vores tanker går naturligvis til ofrene og alle dem, der hjalp dem. Vi kræver højt og tydeligt, at Kommissionen meget hurtigt stiller midler fra solidaritetsfonden til rådighed for at hjælpe de hårdest ramte mennesker. Men vi skal også drage en lære af denne tragedie.

Hvordan er det muligt, at der i Frankrig er mellem fem og seks millioner mennesker, der bor i oversvømmelsesområder? Der er naturligvis presset fra ejendomslobbyisterne, men også præsident Sarkozy opfordrede for nogle få måneder siden til, at man skulle tillade, at der blev bygget i oversvømmelsesområder. Så ansvaret ligger hos politikerne.

Vi kræver, at al europæisk medfinansiering af genopbygning og istandsættelse skal være betinget af, at loven overholdes. Det gælder loven for kystområderne og foranstaltningerne til forebyggelse af risikoen for oversvømmelser. Vi anmoder naturligvis endnu en gang om, at der hurtigt gives støtte til de hårdest ramte sektorer, især skaldyrsopdrættet.

Ashley Fox (ECR). – (EN) Hr. formand! Buckfast Abbey har fremstillet forstærket vin i Devon, min valgkreds, siden 1890. Men denne vin bliver desværre nu angrebet af politikere fra Labour-Partiet. De vil hellere kaste skylden for en stigning i den antisociale adfærd på ét alkoholprodukt i stedet for at skulle erkende, at deres socialpolitik har fejlet.

Buckfast vin bør angiveligt forbydes, fordi den indeholder både alkohol og koffein. Hvis det sker, hvad vil der så ske næste gang? Vil man forbyde unge mennesker at blande Red Bull med vodka? Vil man forbyde irsk kaffe? Hvordan vil det blive kontrolleret?

Det er barnepigestaten, der er løbet løbsk. Krav om forbud mod et produkt vil ikke løse problemet med uansvarligt drikkeri. Vi skal have tillid til forbrugerne og lade dem drikke, hvad de vil. Flertallet bør ikke straffes for de uvidende fås handlinger.

Tror man virkelig, at de bøller, som nu drikker for meget, ville begynde at drikke te, hvis Buckfast blev forbudt?

Rui Tavares (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! For et eller to år siden, da euroen var stærk, spåede Wall Street Journal, at euroen ville slå fejl og forklarede, hvordan det kunne ske. Økonomierne i euroområdet var meget forskellige, sagde de. Hvis blot den mest sårbare økonomi kom i vanskeligheder, var det nok til, at euroen ville slå fejl.

Det er, hvad der skete, og nu klager alle over de udenlandske spekulanter. Men det ville være bedre, hvis de klagede over sig selv, hvis de klagede over de europæiske ledere. Der var ingen, der tvang os til at danne en monetær union uden politisk union og uden social sammenhørighed. Og der var heller ingen, der tvang os til at tøve og vakle, da de såkaldt "perifere" økonomier kom i vanskeligheder.

Lad os gøre én ting helt klart. Der er ikke noget, der hedder perifere økonomier. Når en euroøkonomi udsættes for angreb, er det euroen, der angribes. Det er Unionen, der angribes, og den bør reagere med solidaritet. Den samme solidaritet, som Østeuropa fik, og som var så nyttig for den tyske genforening.

Hvis der ikke handles ud fra solidaritetshensyn i dag, vil det skulle gøres senere i egeninteressens navn i lyset af disse markeders størrelse og deres gælds størrelse og i lyset af, hvor udsatte de centraleuropæiske banker er i den forbindelse.

John Stuart Agnew (EFD). – (EN) Hr. formand! EU's "harmoniser alt"-politik har mange ofre, ikke mindst Instrument Meteorological Conditions (IMC)'s rating af privatpiloter i Storbritannien. Dette er en afgørende sikkerhedsrating, som giver indehaverne af en sådan rating ret til instrumentflyvning i skydække og dårlig sigtbarhed, hvilket ikke er tilladt med et privatflyvercertifikat. Det gælder alene Storbritannien på grund af vores lunefulde vejrforhold, og vi kan også fremvise gode sikkerhedsresultater.

I forbindelse med udarbejdelsen af et ensartet europæisk flyvercertifikat er Det Europæiske Luftfartsagentur i færd med at udslette IMC's rating, hvilket betyder, at mange privatflyvere ikke kan flyve, medmindre de kan garantere en skyfri himmel under hel turen. Det er næsten som at garantere, at England vil vinde verdensmesterskabet i fodbold på et straffespark. En uøvet pilot har, efter at have tabt det visuelle udsyn, ca. 50 sekunder til at genvinde det, før han mister kontrollen med sit fly. Afskaffelsen af IMC-ratingen er derfor en alvorlig trussel for privatflyvningens sikkerhed og fremtid.

Det Europæiske Luftfartsagentur skal overveje dette endnu en gang. Det er endnu et eksempel på, at en fornuftig britisk lov bliver underlagt en overdreven og dyr EU-lovgivning.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Et af millenniumudviklingsmålene er en halvering af fattigdommen i verden. 16 % af europæerne – det er 79 millioner mennesker – lever under fattigdomsgrænsen. 79 millioner europæere skal klare sig for kun 60 % af gennemsnitsindtægten i deres respektive lande. Når man er fattig, mister man muligheden for at deltage i store dele af civilsamfundet. Når man er fattig, lider man. Strategien for det europæiske år 2010 til bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse skal give resultater selv i en økonomisk krise.

Rosa Estaràs Ferragut (PPE). – (ES) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har bedt om ordet for at fremhæve og fordømme gennemførelsen af den spanske lov om kyststrækninger og især dens konsekvenser for øen Formentera. Formentera er en af De Baleariske Øer. Den er 19 km lang og har en omkreds på 69 km.

Gennemførelsen af denne lov vil have en positiv indvirkning på områder, der er blevet ødelagt af byudviklingen. Men den vil ikke gavne Formentera, fordi den kræver, at de fleste af øens turistfaciliteter fjernes, og det betyder, at små familievirksomheder vil blive beslaglagt. Disse faciliteter er øens levebrød, og de har eksisteret lovligt i mellem 30 og 40 år. Jeg kan f.eks. nævne Hotel Rocabella, som var det første hotel på øen, eller baren og restauranten Blue Bar, som er internationalt berømt og har været med til at gøre øen kendt i udlandet. 70 % af disse faciliteter ville blive berørt af gennemførelsen af den førnævnte lov, til trods for at de blev bygget lovligt. Det eneste, man gør med denne lov, er at tillade beslaglægning.

Vi kræver derfor et retfærdigt afgrænsningssystem for øen Formentera. Jeg opfordrer den spanske regering til at lave en ny afgrænsning med respekt for den private ejendomsret og på linje med de mange afgørelser om dette emne fra Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg. Man bør aldrig igen udarbejde en sådan lov med tilbagevirkende kraft. Den forvolder en masse ødelæggelser. Man skal især huske på, at alle disse faciliteter blev bygget med respekt for miljøet. Derudover er kysten beskyttet under national og lokal lovgivning. Der kan ikke bygges inden for en afstand af 300 m fra kysten, og man kan heller ikke øge hotelkapaciteten.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Hr. formand! Det svar, som formand Buzek fik for nylig fra premierminister Netanyahu, i hvilket han begrundede sit afslag på at lade en delegation fra Parlamentet rejse ind i Israel i december sidste år, kræver en resolut reaktion. Det står ham frit for at protestere mod vores møder med palæstinenserne i Gaza og Østjerusalem, men han har ikke ret til at forhindre dem, ligesom han heller ikke har ret til at gribe ind i dette Parlaments demokratiske rettigheder.

Den højtstående repræsentant, fru Ashton, skal stædigt holde fast ved sin hensigt om at besøge Gaza. Hun skal lægge pres på Israel for at få standset belejringen og den humanitære krise, som Goldstone beskrev som ulovlig kollektiv afstraffelse af befolkningen.

Jeg vil til slut udtrykke min tilfredshed med de indirekte forhandlinger, men jeg er alvorligt bange for, at de stigende spændinger omkring de religiøse steder i Østjerusalem og Hebron kan ødelægge mulighederne for fremskridt. Jeg mener, at den højtstående repræsentant bør gribe ind for at mindske disse spændinger.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Hr. formand! Som formanden for Parlamentet så venligt mindede os om, markerer Litauen og Estland den 11. marts, at det er 20 år siden, at to grundlæggende retsakter blev vedtaget.

Mens Det Øverste Råd i Litauen vedtog en uafhængighedserklæring, vedtog man under den første samling i Estland-Kongressen erklæring om at genoprette den legale statsmagt i det dengang stadig sovjetbesatte land.

Estland-Kongressen frembød et enestående demokratisk alternativ til de sovjetiske institutioner. Kongressen blev valgt med et flertal på 90 % af de nyligt registrerede estiske borgere, og den forenede et absolut flertal af estere, der var repræsenteret af næsten 30 politiske partier og bevægelser, i bestræbelserne på at genoprette reel uafhængighed og nationalstaten. Disse bestræbelser blev kronet med succes også takket være Europa-Parlamentets solidaritet.

Corina Crețu (S&D). – (EN) Hr. formand! De holder så strengt på taletiden, at jeg synes, at Parlamentet i det mindste på denne dag, den internationale kvindedag, burde udvise generøsitet over for kvinderne.

(RO) Hr. formand! Jeg vil i dag gerne henlede opmærksomheden på en række tilfælde af forskelsbehandling af rumænere, som vi oplever i Europa. Det er et fænomen, som desværre er i stigning. For ganske nylig fremsatte talsmanden for Københavns politi nogle racistiske og fremmedhadiske bemærkninger om rumænerne, samtidig med at hele den danske presse stempler en hel nation for en forbrydelse, som angiveligt skulle være begået af en rumæner.

Ved begyndelsen af året begik en 13-årig rumænsk pige i Italien selvmord. Hun efterlod en chokerende meddelelse om den diskrimination, hun var blevet udsat for fra sine klassekammeraters side. De har måske også for nylig set de plakater, som er sat op af de franske statsbaner, SNCF, og hvor man beder kunderne om at rapportere gerninger begået af rumænere til SNCF's nationale sikkerhedskontor.

Jeg tror, at De vil være enig med mig i, at alle, der bryder loven, skal betale. Men det kan ikke accepteres, at man stempler en hel nation på denne måde. De tilfælde, jeg har nævnt, belyser, at der er sket en forværring af klimaet, når det gælder den etniske sameksistens i lande med en demokratisk tradition. Dette er eksempler på en adfærd, der er uforenelig med de principper, EU bygger på, og det er en adfærd, som alvorligt ødelægger den europæiske ånd, og som afslører et skammeligt jerntæppe mellem EU's borgere.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Hr. formand! Jeg vil gerne sige et par ord om Atlanterhavsstrategien.

I de seneste uger og måneder har jeg med stor interesse, ja endog billigelse, lyttet til drøftelserne om Donaustategien og Østersøstrategien, men jeg har ikke hørt et eneste ord sagt om Atlanterhavsstrategien. Efter min opfattelse er der også store muligheder her.

2020-strategien har klart understreget, at intet land kan stå alene, og det er helt sikkert, at landene med kyststrækninger til Atlanterhavet som f.eks. Irland, Storbritannien, Frankrig, Portugal og Spanien kan gøre fremskridt på utroligt mange områder, især offshoreenergi, marin forskning, fiskeri, skibs- og flådebygning, havne og biodiversitet. Jeg vil opfordre det spanske formandskab til at gøre dette til en prioritet i de kommende måneder.

(GA) Hvis det lykkes dem at gøre det, vil de have udrettet noget stort, inden deres formandskab er forbi.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE). – (PT) Hr. formand! I de sidste tre måneder er der sket seks meget alvorlige ulykker til søs i Portugal, hvor 13 fiskere har mistet livet. I otte tilfælde har man stadig ikke fundet ligene, alle bådene gik tabt, og mange mennesker har mistet deres levebrød.

Fiskesamfundene i Castelo de Neive, Matosinhos, Setubal, Areosa, Peniche og Caminha sørger. Jeg vil gerne udtrykke min deltagelse i min tale her i dag.

En barsk vinter, som ikke muliggjorde mange dages fiskeri, og den ringe støtte, der er tilgængelig for fiskere, der bliver på land, tvang dem til at stå ud under dårlige forhold. Det forhold, at nogle både er gamle, at der mangler sikkerhedsudstyr om bord, samt at sikkerheds træningen er utilstrækkelig, betyder, at ulykker bliver endnu mere sandsynlige. Det er en uacceptabel situation, og den bør bringes til ophør så hurtigt som muligt.

I denne forbindelse vil jeg understrege, at et af hovedformålene med reformen af den fælles fiskeripolitik bør være at skabe de nødvendige forudsætninger for at sikre fiskernes sikkerhed. Det skal gøres ved at investere i en modernisering af bådene, en styrkelse af sikkerhedsforanstaltningerne, undervisning af fiskere i grundlæggende sikkerhed og i anstændige levevilkår, når forholdene til havs gør det tilrådeligt at blive på land.

Alajos Mészáros (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil i mit indlæg komme ind på nødvendigheden af at indtage en enig holdning til anerkendelsen af Kosovo. Med Lissabontraktatens vedtagelse har medlemsstaterne

accepteret mange nye tiltag. Et af dem er en ny integreret og enig fremgangsmåde i forbindelse med naboskabspolitikken.

Indtil nu er Kosovo blevet anerkendt som en uafhængig stat af 65 lande i verden, herunder 24 ud af de 28 NATO-lande og 22 ud af de 27 EU-lande. Tiden er nu inde til at opfordre de medlemslande, der stadig tøver, nemlig Cypern, Grækenland, Rumænien, Slovakiet og Spanien til at se bort fra deres bekymringer i denne sag og tilslutte sig flertallet af landene og anerkende Kosovo så hurtigt som muligt. Det ville være et vigtigt signal, der viser den stadig større integration og sammenholdet i EU.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Hr. formand! Den globale kapitalisme flytter omkring i verden med mennesker, som om de blot var ikke-genanvendelige produktionsfaktorer.

Den flytter omkring i verden med varer og endog tjenesteydelser i et forsøg på at underbyde dens sidste offers priser, og lukker dermed fabrikker, landbrug og kontorer, og den kaster arbejdstagerne på lossepladsen.

Den flytter omkring i verden, lukker arbejdspladser i Europa og den udviklede verden og åbner dem på steder, hvor arbejdslønnen kun er en brøkdel af omkostningerne.

EU's omfavnelser af den globale kapitalisme er en omfavnelser, som vil kvæle os alle. Hver gang vi har en økonomisk krise, stiller politikerne sig op og fordømmer protektionismen. Men det er imidlertid kun protektionisme, der vil sætte os i stand til at genopbygge vores produktionsgrundlag og sikre befolkningernes levebrød. Økonomierne er til, eller burde være til, for at tjene folk. Vi eksisterer ikke for at tjene de økonomiske kræfter.

Europa kan ikke konkurrere med den tredje verden uden selv at blive en del af den, og det sker allerede.

Carlos José Iturgaiz Angulo (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg er ked af, at nogle af dem, der er i Parlamentet i dag, har gratuleret hr. Chavez, som står i ledtog med terrorister, og som har medtaget ETA-ledere i sin regering. Hvis jeg og min gruppe skulle træffe et valg mellem hr. Chavez og en dommer som hr. Velasco fra landsretten Audiencia Nacional i et land, der er en retsstat, ville vi ikke tøve med at vælge dommeren fra landsretten.

Og hvis Rodríguez Zapatero desuden holdt op med at ville være kammerat med hr. Chavez og lod være med at ydmyge sig over for ham, men i stedet for behandlede hr. Chavez, som det han er, nemlig en terroriststøtte, ville det øge den spanske udenrigspolitikks troværdighed på den internationale scene.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Jeg vil endnu en gang gerne nævne den drøftelse, vi havde sidste gang om indlæg af et minuts varighed, hvor vi udtrykte vores bekymring over, at det åbenbart ikke er helt klart, hvornår det er ens tur, og at man efter at have spurgt fem gange gerne vil vide, hvornår det bliver ens tur. Denne bøn blev fremsat af flere kolleger. Dengang så det ud til, at der var forståelse herfor. Jeg kan ikke forstå, hvorfor man åbenbart ikke kan lære af dette og prøve på at gøre det lettere for medlemmerne og bekendtgøre en klar procedure og så holde sig til den. Jeg meldte mig kl. 17.00, og jeg forstår ikke helt denne fremgangsmåde.

Formanden. – Vi holder os til proceduren, men De må forstå, at vi havde mere end 60 anmodninger, og vi har 30 minutter til hele proceduren. Omtrent 35 medlemmer fik ordet.

Vi skal skrive Deres navn op, og jeg kan love Dem, at De næste gang vil være blandt de første, men det er sådan, vi gør det. Jeg ville gerne kunne give Dem alle ordet, men vi har desværre ikke den nødvendige tid.

László Tőkés (PPE). – (HU) Hr. formand! Jeg vil klage over det samme. Jeg har ikke fået ordet i et halvt år. Jeg kender ikke reglerne. Vi sidder her altid under forhandlingen, men vi sidder her til ingen nytte.

Jeg har ikke fået ordet i et halvt år. Jeg kender ikke reglerne, så jeg sidder her forgæves.

Formanden. – Hr. Tőkés! Jeg har personligt givet Dem ordet ved mindst en lejlighed. Jeg mener ikke, det er rigtigt, når De siger, at De aldrig har fået ordet.

Jeg vil gerne minde medlemmerne om, at de skal indgive deres navn i god tid, før vi starter, for vi laver en liste. Jeg kan forsikre Dem om, at De næste gang vil være blandt de første.

15. Dyresundhedsmæssige betingelser for ikke-kommerciel transport af selskabsdyr (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Bairbre de Brún for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer om Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) Nr. 998/2003 om dyresundhedsmæssige betingelser for ikke-kommerciel transport af selskabsdyr (KOM(2009)0268 – C7-0035/2009 – 2009/0077(COD)) (A7-0082/2009)

Bairbre de Brún, ordfører. – (GA) Hr. formand! Dette er den første ændrede forordning, der præsenteres for plenarforsamlingen, og som falder ind under Lissabontraktatens bestemmelser. Jeg vil gerne takke skyggeordførerne – fru Soullie, fru Willmott, fru Vălean, fru Evans, hr. Nicholson og fru Rosbach – for deres hjælp under en række vanskelige forhandlinger. Og jeg er taknemmelig for den enestående støtte, jeg fik fra Parlamentets juridiske tjeneste og enheden for fælles beslutningstagning. Jeg vil også takke Rådet og Kommissionen.

Man blev enige om indholdet af miljøudvalgets dossier i starten af december, og fra begyndelsen af indeværende år har vi beskæftiget os med visse aspekter vedrørende gennemførelsen af artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde i forhold til dette dossier.

Indimellem så det ud til, at det aldrig ville lykkes os at nå til enighed, men det lykkedes til sidst. Vi blev enige om en løsning for dette dossier. Dermed sørgede vi for, at ejere af selskabsdyr fortsat kan krydse EU's landegrænser med deres selskabsdyr, samtidig med at en overgangsordning giver visse medlemmer mulighed for i forbindelse med visse sygdomme at anvende skrappe kontroller i en periode på 18 måneder.

I forslaget til en ændret forordning anerkendes de hidtidige fremskridt. For at sikre en fremtidig forbedring af rabiessituationen i EU bliver overgangsordningen udvidet i fem medlemsstater indtil den 31. december 2011. Til den tid vil bestemmelserne vedrørende ikkekommerciel transport af selskabsdyr være ens i hele EU. Det anbefales også at anvende overgangsordningen for bændelorme (*Echinococcus multilocularis*) og blodmider frem til den 31. december 2011.

Med hensyn til de nye procedurer, der kommer i stedet for udvalgets procedure, bør Kommissionen have bemyndigelse til i henhold til denne forordning at vedtage delegerede retsakter i henhold til artikel 290 i den nye traktat, hvormed Europa-Parlamentet og Rådet giver Kommissionen bemyndigelse til at vedtage ikkelovgivningsmæssige retsakter, der har generel anvendelse for at tilføje eller ændre ikkevæsentlige elementer.

For f.eks. at gøre det muligt at dæmme op for andre sygdomme end rabies – sygdomme, der kan tiltage som følge af transport af selskabsdyr – kan Kommissionen vedtage forebyggende sundhedsforanstaltninger gennem delegerede retsakter. For det andet kan Kommissionen for at tillade tekniske fremskridt ved hjælp af delegerede retsakter vedtage ændringer i tekniske krav til identifikation af dyr. Og for det tredje kan man med delegerede retsakter vedtage ændringer i tekniske krav vedrørende rabiesvaccinationer for at tillade en videnskabelig og teknisk udvikling.

Det lykkedes os at blive enige om ordlyden af alt dette og om ordninger vedrørende gennemførelsen af traktatens artikel 290 i forhold til dette dossier, og vi holdt det alt sammen så ensartet som muligt med hensyn til Europa-Parlamentets beføjelser i henhold til Lissabontraktaten.

Enigheden under førstebehandlingen viser, hvor vigtig uopsætteligheden af dette dossier er for alle de deltagende parter.

Til slut vil jeg gerne sige, at det faktum, at en ordfører fra en af de mindre grupper påtog sig et så kompliceret dossier med aktiv medvirken fra skyggeordførere fra andre politiske grupper, er et vigtigt demokratisk signal og noget, som denne institution kan være stolt af. Jeg vil endnu en gang takke alle de personer fra de tre institutioner – Parlamentet, Rådet og Kommissionen – der ydede en utrættelig indsats med dette dossier. Forhåbentlig vil kollegerne støtte denne indsats med deres stemmer.

John Dalli, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer for dets arbejde med dette dossier. Jeg vil i særdeleshed takke ordføreren, fru de Brún, for hendes indsats for at nå frem til en aftale om dette emne, der er meget følsomt for nogle medlemsstater. Vi er også klar over, at ordføreren ud over de involverede emner også måtte styre processen gennem den vanskelige del om delegerede retsakter. Mange tak.

Jeg er glad for, at de intense diskussioner mellem de tre institutioner har udmøntet sig i en kompromistekst, der fuldt ud afspejler de tekniske foranstaltninger, som Kommissionen foreslog, og som også ser på den nødvendige tilpasning af forslagene til Lissabontraktaten på en måde, som Kommissionen kan acceptere. Vores fælles indsats er blevet vanskeliggjort og forsinket af denne justering. Ikke desto mindre kan Rådet nu sørge for, at arbejdet færdiggøres til tiden.

Inden afstemningen om kompromisteksten er jeg glad for at kunne bekræfte, at Kommissionen ikke agter at foreslå en yderligere forlængelse af overgangsordningen, der udløber den 31. december 2011. Det betyder, at reglerne vil være fuldt harmoniserede fra den 1. januar 2012. Kommissionen agter imidlertid at foreslå en revision af forordningen i sin helhed inden den 30. juni 2011 – i særdeleshed af aspekterne vedrørende delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter.

Hvad angår bekendtgørelsen af delegerede retsakter vil Kommissionen også tage hensyn til institutionernes ferier for at sikre, at Europa-Parlamentet og Rådet kan udøve deres beføjelser inden for de tidsfrister, der er fastsat i de relevante retsakter.

Endelig kan jeg bekræfte, at Kommissionen sammen med Parlamentet og Rådet har lovet, at bestemmelserne i denne forordning ikke skal anfægte yderligere holdninger fra institutionerne vedrørende gennemførelsen af artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde eller individuelle retsakter, der indeholder sådanne bestemmelser. Forhåbentlig vil Parlamentet støtte kompromisteksten, der efter min mening helt klart tager hensyn til alle Europa-Parlamentets forbehold.

Christofer Fjellner, for PPE-Gruppen. – (SV) Hr. formand, hr. kommissær! Det er en meget vigtig betænkning, dels fordi den ser på, hvordan det kan gøres lettere for dyreejerne at transportere deres selskabsdyr over grænserne, og dels fordi den tager fat på, hvordan man kan forhindre den farlige sygdomsspredning via selskabsdyr i Europa.

Som svensk medlem af Europa-Parlamentet er jeg særlig interesseret i dette spørgsmål, fordi der er to sygdomme, som vi lykkeligvis endnu ikke har i Sverige, nemlig dværgbændelormen og i særdeleshed rabies.

Under drøftelserne om dette forslag har jeg flere gange været bange for, at vi i Sverige vil blive nødt til at ændre vores nuværende bestemmelser med det resultat, at dværgbændelormen og rabies kommer til Sverige. Det vil have forfærdelige konsekvenser – ikke mindst for udøvelsen af retten til offentlig adgang til Sveriges landområder eller med andre ord vores muligheder for at vandre frit rundt i skovene og på vidderne.

Jeg er glad for i dag at kunne konstatere, at Sverige i det mindste i en overgangsperiode vil kunne bevare sine nuværende dispensationer, så vi kan sikre os, at disse sygdomme ikke kommer ind i vores land.

Under hele processen kunne vi ikke tage et sådant resultat for givet. Selv helt til sidst var jeg nervøs for, at drøftelserne under komitologiproceduren kunne skabe usikkerhed og føre til proceduremæssige smuthuller, der kunne give disse sygdomme adgang til Sverige.

Jeg vil gerne takke alle, der har arbejdet hårdt for at finde løsninger, der giver mulighed for at transportere selskabsdyr rundt i Europa, samtidig med at man bevarer undtagelsesbestemmelser for lande, der ikke har visse sygdomme, så vi ikke behøver bekymre os om, at der bliver indført nye sygdomme i Europa som følge af dette forslag. Jeg vil gerne takke ordføreren, Rådet og kommissæren.

Linda McAvan, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke fru de Brún, der tog ansvaret for dette dossier i forventning om, at det rimelig hurtigt kunne færdiggøres. Derefter blev det meget kompliceret, da vi pludselig forhandlede om nye delegerede retsakter uden præcedens for kommende retsakter, så jeg vil lykønske hende, Rådet og Kommissionen. Det bliver en af kommissærens første opgaver at finde en løsning.

En stor del af denne forhandling har handlet om de tekniske aspekter af denne lovgivning, men det er en vigtig retsakt for mange borgere, der gerne vil kunne rejse frit rundt i EU med deres selskabsdyr. Da vi først vedtog denne lovgivning for nogle få år siden, var der stor opbakning til den, men vi har denne overgangsperiode, som hr. Fjellner nævnte, og som er vigtig for at forhindre spredningen af sygdomme til nye lande.

Jeg glæder mig over Kommissionens opbakning til at udvide overgangsperioden, så alle lande vil have den samme lovgivning efter den nye lovgivnings ikrafttræden. Til den tid vil vi have langt bedre dyresundhed og dyrevelfærd i hele EU.

Med hensyn til komitologi støtter vores gruppe kompromisforslaget. Vi synes, at Parlamentet skal have paritet – ligestilling – med Rådet i lovgivningen. Hele spørgsmålet handlede om ekspertgrupper og udvælgelsen af eksperter. Vi vil gerne sige, at når der tales om høring af eksperter, skal det vedrøre alle eksperter, og Kommissionen ser med eksperter fra medlemsstaterne og fra ikkestatslige organisationer og måske også med eksperter, som Europa-Parlamentet anbefaler.

Jeg er meget glad for denne aftale. Den gør det muligt at nå til enighed om en overgangsperiode i god tid inden udløbet af undtagelsen, og vi ser frem til at høre Kommissionens nye forslag om den fremtidige lovgivning.

Adina-Ioana Vălean, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Lad os huske på, at den frie bevægelighed har været en af hovedhjørnestenene for det indre marked, der har til formål at skabe øget konkurrence og større stordriftsfordele, og som giver EU dets største tiltrækningskraft. Med tiden er folks frie bevægelighed i EU ikke kun blevet en grundlæggende bestanddel af det indre marked, men også en grundlæggende rettighed.

Ved at fjerne hindringer i form af forskellige nationale love og bestemmelser sikrer man de europæiske statsborgeres samt virksomhedernes trivsel. Det har også stor betydning, at EU-borgerne har mulighed for at tage deres selskabsdyr med på rejser uden at være underlagt særlige nationale bestemmelser og standarder, da det kan reducere deres rejseanstrengelser og -udgifter ganske betydeligt. Jeg er glad for, at Kommissionens forslag peger i den retning.

Jeg glæder mig over den generelle pasordning, der vil harmonisere de dyresundhedsmæssige foranstaltninger og kontroller, som vil lette den frie bevægelighed for selskabsdyr. Samtidig er jeg enig i, at vi skal sikre en høj beskyttelse af menneske- og dyresundhed. Overgangsordningen giver mere tid til at få den rette infrastruktur og det rette personale på plads. Ud fra dette ræsonnement vil Parlamentet helt sikkert stemme for en forlængelse af overgangsordningen for nogle medlemsstater indtil udgangen af 2011, da disse lande angiveligt skal tage hensyn til særlige sundhedsrisici.

Det er imidlertid ikke første gang, at nogle medlemsstater har fået lov til at anvende strengere sundhedsmæssige betingelser end andre. I første omgang varede overgangsperioden indtil juli 2008. Så blev overgangsperioden udvidet til 2010. Nu er vi blevet enige om en ny forlængelse. Så skønt jeg har nogen forståelse for, at nogle medlemsstater føler deres selskabsdyr mere udsatte for visse sygdomme, og skønt jeg ved, at den foreslåede forlængelse samtidig kompletteres med EU-finansierede vaccinationsprogrammer for at udrydde sylvatisk rabies i nogle medlemsstater, skal dette efter min mening være den sidste forlængelse af disse landes særbehandling. Vi ved alle, at asymmetriske foranstaltninger og undtagelser ikke vil give de fulde fordele ved det indre marked på dette område. Så lad os alle blive enige om, at denne overgangsordning skal bringes til ophør, og at der hurtigst muligt skal skaffes lige konkurrencevilkår.

Interessant nok har det mest omtvistede emne i denne betænkning ikke været det indhold, der har ansporet en ophedet debat om anvendelsen af bestemmelserne i den nye Lissabontraktat vedrørende komitologiproceduren. Det er den første fælles beslutningstagningssag, hvor disse bestemmelser føres ud i livet. Med Parlamentets udvidede beføjelser under den nye traktat var det afgørende for os, at denne særlige forordning ikke skabte præcedens for fremtidige beslutninger.

I denne henseende glæder jeg mig over den skriftlige erklæring, som Parlamentet og Rådet blev enige om under trepartsmødet og ifølge hvilken, denne sag ikke skal danne præcedens.

James Nicholson, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at takke ordføreren for hendes store indsats med denne betænkning. Det, som mange af os i starten troede ville være et problemfrit dokument, viste sig at blive langt mere indviklet end forventet.

Desværre var ordføreren nødt til at tage den værste tørn under størstedelen af forhandlingerne, men hun var bestemt nødt til at arbejde meget hårdt for at få betænkningen færdig inden for den nødvendige tidsramme, hvilket var meget vigtigt, da vi var under pres for at sikre en forlængelse af undtagelsen, der ville udløbe i juni måned i år.

Efter min mening er dette en lille, men vigtig retsakt, der beskytter de områder og lande, der er berørt af rabiustruslen. Denne sygdom findes fortsat i nogle dele af EU, og forhåbentlig vil vaccinationsprogrammer ved udgangen af 2011 én gang for alle have udryddet den.

Indtil da har vi imidlertid fundet en vej, der giver os mulighed for fortsat at håndhæve vores egne strengere krav i overgangsperioden, inden vi i lighed med andre EU-medlemsstater går over til den generelle ordning.

Anna Rosbach, for EFD-Gruppen. – (DA) Hr. formand! Tak, Bairbre de Brún for dit enorme arbejde med opdateringen af denne tekniske forordning om at rejse med sit kæledyr inden for EU's grænser. For mange almindelige familier er det en udfordring med alle de vaccinationer og papirskrивerier, man skal igennem, inden alle familiens medlemmer kan tage på ferie sammen. Men det er nødvendigt, for nogle lande kæmper en hård og årelang kamp mod ukontrollable dyresygdomme. Tiltagene er mange: Karantæner af forskellig varighed, dobbelttjek hos dyrlæger både før og efter en rejse afhængig af rejselandet, omkostningsintensiv tvangsvaccinering af vilde dyr på landsplan for blot at nævne nogle få. Så jeg kan godt forstå, at nogle medlemslande er bange for at slække på deres strenge nationale bestemmelser, og jeg ser det som en nødvendighed, at vi respekterer deres høje sikkerhedskrav, og ville ønske, at andre ville følge efter.

Derfor vil jeg gerne her spørge Kommissionen, om ikke det måske alligevel var en god idé at gennemføre en veterinær grænsekontrol, hvor man som kæledyrsejer viser, at dyret, man medbringer, er fri for farlige sygdomme, at det har sine vaccinationer og papirer i orden i forhold til rejselandet. Det giver også en mulighed for at kontrollere svine- og andre dyretransporter, der ikke opfylder EU-kravene, ligesom indsmugling af alt for unge hundehvalpe og kattekillinger også kan opdages ved en grænsekontrol.

Horst Schnellhardt (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne rose ordføreren, der har gjort et godt stykke arbejde. Dokumentet dækker mange områder. I de seneste år har vi set en vækst i antallet af selskabs- og husdyr samt en naturlig stigning i ønsket om at tage disse dyr med på rejser. Det er ret og rimeligt, da det giver øget trivsel at kunne tage sine selskabsdyr med på rejser. Derfor skal vi imidlertid i Europa have bestemmelser, der kan forhindre spredningen af dyreepidemier. Dem har vi. Vi har udmærkede bestemmelser i direktiv 998/2003, og fra 2011 vil vi have det europæiske vaccinationskort, der præcist dokumenterer dyrenes vaccinationer. Fra 2011 vil elektronisk overvågning også forhindre forvekslinger og svindel.

I de seneste år har vi gjort meget for at bremse dyreepidemier og specielt rabies i Europa – også med hjælp fra Kommissionen, der først gennemførte og finansierede vaccinationen af ræve. Det er en meget vigtig sag, som vi bør anerkende. Disse særlige bestemmelser, der gentagne gange vedtages for nogle lande, er en byrde for borgerne. Her står udgifterne ikke i forhold til fordelene. Jeg har modtaget breve fra mange borgere, der klager over ubehageligheder ved grænserne. Jeg vil gerne nævne et eksempel fra Det Forenede Kongerige: Hvis man ankommer to dage for tidligt til et ophold af et halvt års varighed, udløser det en bøde på 3 000 EUR samt seks ugers karantæne for dyret. Vi bør overveje, om en sådan opførsel er korrekt. Jeg kan derfor acceptere ét år mere, men så må det også være slut. Vi har EU-bestemmelser, der gælder for alle. Risikoen for sygdomsspredning – hvis dyreepidemisituationen fortsætter som nu, må vi altid antage dette – findes ikke længere i denne form med selskabsdyr og husdyr.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Velkommen i Europa-Parlamentet. Jeg vil gerne tilslutte mig hr. Schnellhardt ved at sige, at De har en vigtig opgave på dette område med at skabe helt ens betingelser for de 27 medlemsstater i 2010, så selskabsdyr uhindret kan transporteres fra et land til et andet.

Fri bevægelighed for hunde og katte var målet med 2003-forordningen. Nu gør vi for tredje gang en undtagelse. I EU tager nogle ting virkelig lang tid: 10 år for at tilpasse sådanne bestemmelser. Intet land i EU ønsker nye sygdomme, og det undrer mig også, at 22 lande accepterer tanken om at lade hunde og katte rejse med deres ejere, mens fem lande ikke gør det.

De skal undersøge, om virkeligheden og hindringerne stadig svarer til disse særlige bestemmelser. Jeg ved, at der finder meget vanskelige drøftelser sted på nationalt plan, men nu er vi ét juridisk rum, og senest i 2011 skal vi indføre fri bevægelighed i form af et indre marked for selskabsdyr. Dyreeksperten, hr. Schnellhardt, har allerede nævnt betingelserne, nemlig at der er et vaccinationskort, og at man vil anvende instrumenter såsom elektronisk overvågning, hvilket så vil give borgerne adgang til de fem lande, når de ønsker at tage deres selskabsdyr med på ferie- eller forretningsrejser.

Denne forordning om selskabsdyr vil gå over i historien. Det er faktisk den første retsakt siden Lissabontraktaten, og vi ønskede lige konkurrencevilkår med Ministerrådet i bemyndigelse af Kommissionen for delegerede retsakter. Det gik tungt, men det var anstrengelserne værd. Jeg lykønsker fru De Brún med betænkningen og med indledningen af en ny æra. Derfor er den så vigtig, fordi der måske er et par hundrede retsakter om året, men 6 000 delegerede retsakter, og herfra kan vi måle, hvor vigtigt det er at få den nye procedure på rette spor helt fra starten.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg har blot nogle få rosende bemærkninger til lovgivningen. Jeg kan forstå, at den bygger på Det Forenede Kongeriges rejseordning for selskabsdyr, der blev indført for omkring et årti siden. Den hjalp os til en kraftig reducere af de tidligere karantænebestemmelser i vores

land, der havde givet anledning til store kvaler for både selskabsdyr og deres ejere. Jeg kan forstå, at det første dyr, der nød godt af rejseordningen for kæledyr, var en hund ved navn Frodo Baggins, og at hundredtusindvis af dyr sidenhen har kunnet rejse mere frit.

Så indførte EU denne lovgivning efter lignende principper for omkring fem år siden, og det har vist sig at være en stor succes. Hundredtusindvis af dyr rejser nu hvert år rundt i Europa sammen med deres ejere. Jeg hører, at 60 % af dem er britiske dyr, hvilket måske siger noget om den britiske karakter, men vi kommer der ikke i dette forum. Vi har selvfølgelig også bevaret den rette balance. Man ønskede bevægelighed uden sygdomsspredning, og det er lykkedes at holde rabies under streng kontrol – fra 2 700 tilfælde for 20 år siden til mindre end 300 tilfælde i fjor og ikke et eneste tilfælde i forbindelse med transport af selskabsdyr under denne ordning.

Jeg er noget skuffet over, at der ikke transporteres så mange fritter, som jeg oprindeligt forventede. Da man oprindeligt diskuterede denne lov, spurgte mange britiske fritteejere mig, om ikke loven også kunne gælde for deres dyr. De ønskede at tage dem med til fritteudstillinger i hele Europa. Kommissæren ser overrasket ud, men der var en debat. Man kan åbenbart vaccinere en fritte mod rabies, men vaccinationen viser sig ikke, så det var problematisk. Til slut besluttede vi, at forekomsten af rabies blandt tamme fritter var så lille, at vi også kunne medtage dem, men der har åbenbart været relativt få transporter. Som svar på Jo Lienens spørgsmål kunne det tænkes, at en af grundene hertil kunne være, at fritter i nogle lande som f.eks. Portugal fortsat er klassificeret som skadedyr, og at fritteejere derfor er tilbageholdende med at tage deres dyr med til disse lande. Det kunne være værre – som f.eks. i Kina.

Afslutningsvis vil jeg sige til kommissæren, at det er en stor fordel for mig, at jeg nu kan se mine vælgere i øjnene, og når de spørger mig, hvad EU har gjort for dem, så kan jeg svare, at vi har gjort det muligt for dem at tage deres selskabsdyr – deres hund, kat eller fritte – med på ferie.

John Stuart Agnew (EFD). – (EN) Hr. formand! Jeg forstår, at den oprindelige idé om indførelse af pas til selskabsdyr kom fra "the Official Monster Raving Loony Party" (det officielle parti for rablende vanvittige) i Storbritannien, hvilket nok bedst opsummerer denne farlige ordning.

I mit land var der tidligere en tvungen seks måneders karantæneperiode for selskabsdyr. Under EU's passystem for selskabsdyr blev dette vigtige bolværk mod sygdomsspredning uden videre fjernet. Den uvalgte Kommission kunne underkende den demokratisk valgte britiske regering og indføre et system uden en karantæneperiode, der er afhængig af vaccinationer og præcist papirarbejde.

Som landmand kender jeg noget til vaccinationer. De er på ingen måde en garanti for, at dyr ikke bærer sygdomme over grænserne. Vaccinationernes effektivitet kan bringes i fare af mange ting inklusive vaccinationer af dyr, der allerede har sygdommen. Vaccinerede dyr kan også være bærere af sygdomme uden at have symptomer. Der er også sandsynlighed for at støde på partier af vaccine af svingende kvalitet samt forfalskede papirer.

Jeg kan forstå, at der ikke findes nogen standardisering med hensyn til håndhævelsen af ordningen. Nogle lande kræver det formelle pas, mens andre accepterer alle former for dokumentation og en tredje gruppe slet ikke accepterer passet som vaccinationsbevis. Mange luftfartsselskaber kan ikke give detaljerede oplysninger om de formelle procedurer, og deres personale er dårligt uddannet.

Der er med andre ord en truende ulykke forude. I mit hjemland lyder et ordsprog: "Hvorfor reparere noget, der ikke er gået i stykker?". Sådanne råd er spildt på Kommissionen.

(Taleren indvilligede i at acceptere et spørgsmål i henhold til forretningsordenens artikel 149, stk. 8)

Chris Davies (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil bare spørge det ærede medlem, om ikke hans salut mod EU havde været mere effektiv, hvis ikke den britiske regering havde indført en lignende lovgivning, før EU gjorde det?

John Stuart Agnew (EFD). – (EN) Hr. formand! Efter min mening er EU blevet alt for stort, det har alt for mange kulturer, og jeg stoler ganske enkelt ikke på systemet. Og det hele bliver værre endnu.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil byde kommissæren velkommen og takke ordføreren for hendes arbejde. Som opfølgning på hr. Agnews pointe om, at man ikke skal reparere noget, der ikke er gået i stykker, vil jeg sige, at det er præcist, hvad vi gør i dette tilfælde. Vi forlænger undtagelserne, hvor medlemsstaterne har bedt om det, men vi tillader transport af selskabsdyr. Jeg er sikker på, at gæsterne i tilhørerlogen troede, at det var ganske enkelt at transportere selskabsdyr omkring i medlemsstaterne, men

fordi det handler om dyresundhed – og menneskers sundhed – er det slet ikke så enkelt endda. Vi har brug for strenge regler og kontroller, samtidig med at vi skal erkende, at mange briter og indbyggere fra andre medlemsstater gerne vil tage deres selskabsdyr med på rejser.

Jeg frygtede, at denne betænkning risikerede at drukne i formaliteter i livet efter Lissabontraktaten, som masser af mennesker uden for mødesalen helt ærligt ikke skal bekymre sig om eller behøver vide noget om, men det havde betydning for os som parlament. Jeg synes, at ordføreren har ordnet sagen udmærket på vores vegne, og hun er blevet lykønsket for indsatsen. Faren var den, at hvis det var sluppet gennem nettet, ville vi ikke have haft foranstaltninger, der kunne løse bekymringerne hos Sverige, Irland, Det Forenede Kongerige med flere. Men nu er vi nået til det rette sted.

Efter min mening er fremtiden langt vigtigere. Kommissæren nævnte, at han planlægger at se på en ny lovgivning i denne henseende. Det finder jeg det relevant at tale om på nuværende tidspunkt. Alle medlemmerne af Europa-Parlamentet ønsker høje sundhedsstandarder for både dyr og mennesker, hvilket den lovede nye lovgivning skulle sikre.

Jeg vil derfor rose ordføreren og de øvrige involverede i denne betænkning for, at de er nået så vidt med den, som de er i dag. Betænkningen har taget hensyn til alle bekymringer – måske ikke hos alle, der sidder yderst til venstre for mig, men hos de fleste af os. Forhåbentlig vil De gennemføre en klog og omfattende høring om, hvad der skal med i en ny lovgivning om transport af selskabsdyr. Vi har brug for enkle, men effektive regler for selskabsdyr, sådan som vi har for husdyr.

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Hr. formand! Kommissionen har udarbejdet et positivt forslag om ændring af forordningen om dyresundhedsmæssige betingelser for transport af selskabsdyr. Jeg er særlig glad for, at det giver os mulighed for at udvide den periode, hvori en række lande som f.eks. Sverige kan bibeholde deres skrappe bestemmelser vedrørende rabies og dværgbændelorm.

Ifølge det svenske landbrugsministerium, der er den relevante myndighed i Sverige, vil f.eks. bændelormen sandsynligvis etablere sig i Sverige, hvis ikke det længere er muligt at have særlige kontroller. Det vil have en negativ indflydelse på den frie adgang til naturområderne, hvilket spiller en vigtig rolle for folks dagligdag i et land som Sverige.

Jeg vil gerne takke Kommissionen, ordføreren og skyggeordførerne for at have lyttet til vores krav og for at have gjort det muligt at indføre det, der i første omgang er en midlertidig løsning.

FORSÆDE: McMILLAN-SCOTT

Næstformand

Nessa Childers (S&D). – (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke min kollega, fru de Brún, for hendes store indsats med denne betænkning.

Sagen om en 38-årig kvinde, der døde på hospitalet Royal Victoria Hospital i Belfast i fjor var en lille påmindelse om den konstante trussel fra rabies mod Irland. Det antages, at hun blev smittet med sygdommen, da hun forsøgte at standse en slåskamp mellem to hunde under en arbejdsferie i Sydafrika.

Siden da har fire mennesker fået forebyggende indsprøjtninger i Dublin, efter at en angiveligt illegalt importeret kattekilling begyndte at opføre sig besynderligt og bed dem.

Rabies er en af de ældste zoonotiske sygdomme, der berører mennesker, og som uvægerligt er fatale, når først symptomerne har vist sig. De globale rejsemønstre er ensbetydende med, at sygdommen aldrig er langt borte.

Det er grunden til, at Irland praktiserer strenge karantæneperioder for importerede dyr, og det er kun på grund af disse strenge foranstaltninger, at vi kan bevare vores status som rabiesfri nation. For at bevare denne status er det helt afgørende, at den overgangsftale, som det aktuelle forslag vil udvide indtil udgangen af næste år, ikke får lov til at bortfalde i juli 2010.

De foreslåede ekstra sikkerhedsforanstaltninger er også helt afgørende for både dyrs og menneskers sundhed, da de vil medvirke til at løse kampen mod ikke blot rabies, men også mod særlige blodmider og bændelorm, som i øjeblikket ikke findes i Irland.

Ved at acceptere dette forslag vil Europa-Parlamentet lette kampen mod rabies og skabe et grundlag for dens udryddelse i Europa. Derfor er det vigtigt at understrege sagens uopsættelighed.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Hr. formand! Jeg er enig i forslaget om ændring af forordningen om dyresundhedsmæssige betingelser for ikkekommerciel transport af selskabsdyr, der de facto fremmer transport på tværs af EU's landegrænser.

Jeg vil også gerne anerkende ordførerens indsats med udarbejdelsen af en kvalitetsbetænkning, der bl.a. indeholder foranstaltninger, der vil føre til vaccinationer mod rabies og andre sygdomme samt andre forebyggende tiltag. Jeg er overbevist om, at vi alene med et sådant tiltag fuldt ud vil harmonisere standarderne på EU's indre marked og bevæge os i retning af en meget omfattende eliminering af truslen om overførsel af disse sygdomme.

Jeg er imidlertid klar over de vedvarende risici og farer ved dyretransport, og derfor støtter jeg en fornuftig udvidelse af overgangsperioder for medlemsstater som f.eks. Malta, Irland og Sverige, der har strengere interne standarder. Det er en klog tilgang, der lægger særlig vægt på forebyggelse og tager hensyn til de respektive landes særlige karakteristika.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne lykønske ordføreren med hendes store indsats samt alle andre, der muliggjorde dette kompromis. Jeg er glad for, at betænkningen giver medlemsstaterne mulighed for at gennemføre deres beskyttelsesforanstaltninger mod spredningen af rabies, ligesom den vil resultere i fri og sikker transport af selskabsdyr i hele Europa efter 2011.

Jeg synes, at det er et godt kompromis og en effektiv reaktion, hvor medlemsstaterne har berettigede bekymringer vedrørende spredningen af visse sygdomme, samtidig med at den giver garanti for, at Kommissionen i forbindelse med anvendelsen af uddelegerede beføjelser vil rådføre sig med en række eksperter fra Kommissionen, medlemsstaterne, ngo'er eller nationale parlamenter.

I en bredere sammenhæng har vi modtaget skriftlige forsikringer om, at denne betænkning ikke vil danne præcedens for brugen af uddelegerede beføjelser i fremtiden. Følgelig vil man tage hensyn til Parlamentets bekymring vedrørende præcedens for den nye komitologiprocedure under Lissabontraktaten.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! EU's indsats for at bremse eller helt udrydde dyreepidemier og -sygdomme som f.eks. rabies er naturligvis utrolig prisværdig, og det er bestemt meget positivt, at der træffes foranstaltninger for at fremme grænseoverskridende turisme med selskabsdyr.

Et europæisk vaccinationskort, vaccinationsprogrammer eller tilmed elektronisk overvågning af kæledyr er bestemt fornuftige foranstaltninger, der gør det lettere at nå dette mål. Jeg ved imidlertid fra vores erfaringer i Østrig, at visse fænomener truer denne indsats. F.eks. fører den ulovlige indsmugling af dyreunger fra billige østeuropæiske lande til Centraleuropa eller EU gentagne gange til indførelse af sygdomme.

Massetransporten af dyr i EU inklusive Østrig kan også føre til nye forekomster af farlige sygdomme. Vilde dyr er også tilbøjelige til at ignorere grænser, og de kan naturligvis også føre til spredning af dyreepidemier som f.eks. rabies. Det bliver nødvendigt at træffe foranstaltninger på dette område.

John Dalli, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg synes, at vi alle kan være stolte over de hastige fremskridt vedrørende dette dokument, der er blevet udarbejdet under et utroligt tidspres og i en vanskelig juridisk kontekst.

Den 18-måneders forlængelse af overgangsordningen for regulering af transporten af selskabsdyr ind i fem medlemsstater vil give dem tid til at tilpasse sig denne ordning, der gælder for resten af EU. Jeg har også bekræftet, at Kommissionen ikke ønsker at foreslå en yderligere forlængelse af denne overgangsperiode.

Det vil samtidig sætte Kommissionen i stand til at udarbejde et omfattende forslag til revision af forordningen i sin helhed og i særdeleshed til at bringe de gamle komitologibestemmelser i overensstemmelse med Lissabontraktatens ånd og bogstav.

Jeg er enig i, at dette er et vigtigt dokument for de europæiske statsborgere, og jeg er glad for den vellykkede afslutning.

Bairbre de Brún, ordfører. – (GA) Hr. formand! Jeg vil også gerne byde kommissær Dalli velkommen i Europa-Parlamentet, og jeg glæder mig over muligheden for at samarbejde med ham. Jeg bifalder hans redegørelse her i aften. Som sagt er indholdet af min betænkning i overensstemmelse med holdningen i Kommissionens forslag.

Jeg vil også takke alle talerne under aftenens forhandling. De fleste af dem støtter det foreslåede system, og der er blot nogle få modstandere.

I Kommissionens forslag og min betænkning bruges en videnskabeligt baseret tilgang. I lyset af de forskellige situationer vedrørende rabies i medlemsstaterne valgte Kommissionen en sikker og forsigtig tilgang. Det er hensigtsmæssigt, at afslutningen på den foreslåede forlængelse falder sammen med den periode, hvori Kommissionen forventes at afslutte EU-finansieringen af et vaccinationsprogram, der skal udrydde rabies hos vilde dyr i nogle medlemsstater.

Som kommissær Dalli og fru Vălean sagde med hensyn til den foreslåede dato, kan den aktuelle struktur ændres, og det eksisterende personale kan omskoles. Overgangsordningen bliver forlænget i fem medlemsstater indtil udgangen af 2011, og til den tid vil der være ens bestemmelser vedrørende ikkekommerciel transport af selskabsdyr i hele EU. I mellemtiden vil folk kunne krydse EU's grænser med deres kæledyr, men overgangsordningen vil være på plads, så nogle medlemsstater kan anvende skrappe kontrollor i den pågældende periode.

Jeg vil endnu en gang takke alle, der har hjulpet med dette arbejde. Ind imellem var arbejdet kompliceret, men skønt det var hårdt, var det umagen værd til slut. Mange tak alle sammen.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen (tirsdag d. 9. marts 2010).

Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 149)

Pavel Poc (S&D), skriftlig. – (CS) Formålet med forordning (EF) nr. 998/2003 om dyresundhedsmæssige betingelser for ikkekommerciel transport af selskabsdyr, der trådte i kraft den 3. juli 2003, var at gøre det lettere for folk at rejse udenlands med deres selskabsdyr. Det skulle foregå ved at indføre et pas, der kan dokumentere, at et dyr er blevet vaccineret mod rabies, og ved at kræve obligatorisk mærkning af dyr, så de tydeligt kan identificeres. Ud over at gøre den oprindelige betænkning mere teknisk specifik udvider ændringsforslaget atter den periode, i hvilken rejser med hunde og katte til Finland, Irland, Malta, Sverige og Det Forenede Kongerige er underlagt skrappe krav. Forskellene i førnævnte beskyttelsesforanstaltninger – specielt de forskellige tidsfrister for vaccinationer, serologiske undersøgelser og parasitundersøgelser – komplicerer sagerne unødvendigt og øger omkostningerne ved at rejse med selskabsdyr i EU. I praksis betyder det, at et betydeligt antal EU-borgere udsættes for unødvendig forskelsbehandling i yderligere halvandet år, når de udøver deres ret til at bevæge sig frit mellem EU-landene. De gentagne forlængelser af tidsfristen kan tyde på, at Kommissionen fastsatte en forkert tidsfrist i det oprindelige direktiv uden hensyn til den aktuelle situation, eller at visse medlemsstater var uvillige eller ude af stand til at gennemføre forordning nr. 998/2003 til tiden. Under alle omstændigheder viser sådanne undtagelser ikke en upartisk tilgang fra Kommissionens side med hensyn til gennemførelse af generelle ordninger i EU's medlemsstater.

16. Revision af pakkerejsedirektivet (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Kommissionens redegørelse om revisionen af pakkerejsedirektivet.

John Dalli, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er glad for denne mulighed for at give Dem en opdatering vedrørende Kommissionens arbejde med at revidere pakkerejsedirektivet. Da direktivet blev vedtaget i 1990, var pakkerejser den mest almindelige ferieform. Siden da har markedssammensætningen ændret sig markant: Udviklingen af internettet har gjort det muligt for forbrugerne at foretage reservationer direkte hos rejsearrangører, luftfartsselskaber og hoteller. Endvidere har udviklingen af lavprisluftfartsselskaber revolutioneret lufttransportforsyningen. Den har også øget konkurrencen og forbrugernes udvalg på rejsemarkedet.

Nu til dags arrangerer størstedelen af EU-borgerne selv deres ferier i stedet for at købe færdige pakker. Disse ændringer er ensbetydende med, at et faldende antal forbrugere er beskyttede, når de rejser på ferie. Vi er også opmærksom på, at det eksisterende direktiv har resulteret i ulige konkurrencevilkår for ferieindustrien, idet nogle operatører er omfattet af direktivet, mens andre ikke er, skønt de sælger lignende produkter.

Endvidere har minimumsharmoniseringen af direktivet ført til en juridisk fragmentering i medlemsstaterne. Det betyder, at den gældende lovgivning risikerer ikke at være tidssvarende.

Derfor iværksatte Kommissionen en konsekvensanalyse for at forberede en mulig revision af pakkerejsedirektivet i fjor. I forbindelse med konsekvensanalysen offentliggjorde Kommissionen en undersøgelse om forbrugerskade inden for de såkaldte "dynamiske pakker" i november 2009.

Samtidig iværksatte Kommissionen en offentlig høring om revisionen af direktivet. Denne høring blev lukket den 7. februar 2010. Nu undersøger Kommissionen mere end 170 bidrag, der kommer med i konsekvensanalysen. Omfanget af den mulige revision afhænger af resultatet af konsekvensanalysen.

Jeg vil imidlertid gerne kort forklare de vigtigste principper ved dette arbejde. For det første er det afgørende med en høj beskyttelsesgrad, hvis vi vil sikre os forbrugernes tillid til deres feriekøb. For det andet skal vi forbedre det indre rejsemarkeds funktion – primært fordi der meget hyppigt handles på tværs af grænserne inden for dette område. Der er derfor meget, der taler for en yderligere harmonisering af den relevante lovgivning i medlemsstaterne. Endelig finder jeg det nødvendigt at sikre mere lige konkurrencevilkår for virksomheder, der sælger pakkerejser.

Kommissionen planlægger at præsentere sit forslag i starten af 2011. De vigtigste udfordringer i revisionen bliver en definition af direktivets anvendelsesområde. Kommissionen vil undersøge muligheden for at udvide direktivets anvendelsesområde, så det dækker flere typer rejsearrangementer inklusive de "dynamiske pakker". Det kan medvirke til at ændre tendensen med, at et faldende antal forbrugere er beskyttet, når de rejser på ferie.

Vi er nødt til at opdatere de forskellige informationskrav og præcisere de professionelle parterers forpligtelser og ansvar i henhold til kontrakten. Endelig vil Kommissionen for at øge forbrugeroplysningen undersøge omkostninger og fordele ved at indføre en standardiseret pakkerejsemærkning, der skal vises i forbindelse med salg af pakkerejser.

Parallelt med dette arbejde undersøger Kommissionen mulighederne for at forbedre beskyttelsen mod konkurser for passagerer, der køber selvstændige flybilletter, hvilket Europa-Parlamentet efterspurgte for nylig.

I starten af 2009 offentliggjorde Kommissionen en uafhængig rapport, der undersøgte de forskellige muligheder for at håndtere konsekvenserne af konkurser. Vi indledte også en offentlig høring om flypassagerers fremtidige rettigheder den 15. december 2009. Disse elementer vil tjene som grundlag for konsekvensanalysen. Vi stiler efter at præsentere Parlamentet for de mest hensigtsmæssige konkursbeskyttelsesforanstaltninger inden udgangen af 2010.

Andreas Schwab, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! På vegne af min gruppe vil jeg først takke kommissær Dalli for hans løfter og forklaringer om, at han i 2011 planlægger at gennemføre en revision af pakkerejsedirektivet fra 1990. Med hensyn til timing passer det præcis ind i det aktuelle vindue, som vi bør udnytte, fordi der på pakkerejseområdet findes en hel række spørgsmål, når forbrugerne ikke er ordentligt informeret om deres rettigheder. F.eks. lokkes de på mange hjemmesider til at bestille flere tilbud via ekstra links, skønt disse tilbud ikke er underlagt samme beskyttelsesmekanismer som de oprindelige tilbud. Her taler vi specielt om tilbuddene fra lavprisluftfartsselskaberne.

For det andet gør disse lavprisluftfartsselskaber i de fleste EU-medlemsstater det umuligt at bruge retslige dokumenter, så forbrugerbeskyttelsen hæmmes meget lige netop der, hvor forbrugerne faktisk ønsker juridisk beskyttelse. Det skal bestemmes ændres med et nyt direktivforslag.

For det tredje skal vi også spørge os selv, om de flyrejsendes rettigheder og de gældende rettigheder i henhold til det eksisterende pakkerejsedirektiv på lang sigt skal ændres til et fælles dokument for at eliminere modsætninger mellem bestanddele af begge lovgivningstyper.

For det fjerde mener jeg – og det er noget, som De har pointeret – at vurderingen af rejsebureauernes arbejde, der varierer fra land til land, også betyder, at den grænseoverskridende levering af varer og tjenesteydelser gøres meget vanskelig for rejsebureauerne. I nogle lande har rejsebureauer samme ansvar som rejsearrangører og i andre lande som f.eks. mit hjemland er rejsebureauer blot mellemlid. Her ville det være at foretrække, hvis vi på europæisk plan omsider kunne blive enige om principper til fremme af disse rejsebureauers grænseoverskridende arbejde.

På grund af forbrugernes stigende brug af internettet bør pakkerejsehandler på internettet også fremover mærkes som sådanne, så det også bliver umuligt at lave misbrug her.

Alan Kelly, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Denne forhandling kommer på et meget afgørende tidspunkt for turismen, flyrejseindustrien og forbrugerbeskyttelsen.

Sidste sommer var det som om, halvdelen af Europas befolkning strandede på deres ferier, og der var krakkede luftfartsselskaber og rejsebureauer til alle sider, så forbrugerne strandede i fremmede lande langt fra deres

kære. Det var helt klart, at vores love ikke havde givet forbrugerne en ordentlig beskyttelse. Der var adskillige beretninger om passagerer, der blev efterladt uden oplysninger om, hvornår de kunne komme hjem, uden noget klart billede af, hvem der var teknisk ansvarlig for deres situation, uden mulighed for at ringe til et telefonnummer for at få yderligere information og uden idé om, hvordan de kunne søge kompensation, når de kom hjem.

Jeg glæder mig derfor over denne betimelige forhandling og Kommissionens indsats for at håndtere sagen, da vi alle har ladet dette område sejle alt for længe. Mange af problemerne med pakkerejsedirektivet blev identificeret i en parlamentsrapport for næsten 10 år siden, men der er sket meget lidt siden da. Jeg ved, at direktivforslaget om forbrugerrettigheder vil tage fat på nogle af problemerne, men de grænseoverskridende flyrejser har brug for flere EU-love til at beskytte forbrugerne.

Det faktum, at denne lov fortsat kaldes pakkerejsedirektivet, viser, hvor forældet den er. Størstedelen af forbrugerne bruger ikke længere pakkerejser, hvis de har fundet billigere måder at rejse ud og se verden på. 40 % af de rejsende i mit hjemland, Irland, gider ikke pakkerejser, og jeg ved, at det samme er tilfældet i mange andre medlemsstater. De fleste mennesker fungerer nu som deres eget rejsebureau med onlinebooking på hjemmesider som f.eks. TripAdvisor, hvor de i praksis fungerer som deres eget rejsebureau. Vores love skal nu afspejle denne ændring i forbrugeradfærden.

Et af de vigtigste resultater af enhver revision er en klar præcisering over for forbrugerne af ansvarsfordelingen i tilfælde af forsinkelser og aflysninger. Rejseselskaberne skal have pålæg om at give helt klare informationer. Forbrugerne skal oplyses om, hvor de kan få sådanne informationer, samt om deres rettigheder under de givne omstændigheder.

(Formanden bad taleren om at tale langsommere af hensyn til tolkene)

Under den nuværende lovgivning er der ingen klar ansvarsfordeling. I tilfælde af et uheld, er det så luftfartsselskabet, der er ansvarligt? Eller rejsebureauet? Eller lufthavnen eller togstationen? Hvem skal forbrugeren bede om information? Disse situationer udvikler sig typisk til vilde informationskampe fra forskellige kilder, og ingen ved, om de kommer eller går.

Hvis vi ønsker at bygge den europæiske økonomi på grænseoverskridende handel, skal forbrugerne kende deres rettigheder og vide, hvordan de håndhæves og kommunikeres. Jeg ved f.eks., at det er utrolig vanskeligt at finde frem til luftfartsselskabernes klageafdeling. Hvor får man hjælp, hvis ikke man ved, hvor man henvender sig eller stiller spørgsmål?

Jeg vil opfordre til – og forhåbentlig vil Kommissionen tage det til sig – at de grundlæggende principper for forbrugerpleje skal knæsesættes i en klart formuleret enkel og ensartet lovgivning. Det er ikke tilstrækkeligt med en opdatering af denne lov. Medlemsstaterne skal være forpligtet til at kommunikere den nye lovgivning ud til borgerne, når den er vedtaget.

Endelig kan Kommissionen også overveje, hvor meget en flyvetur koster? Vi ved alle sammen, at den annoncerede pris ikke indeholder skatter og afgifter, og at der opkræves afgifter og gebyrer for indcheckning, ekstra bagage og alt muligt andet. En revision af direktivet er en passende lejlighed til at tvinge rejse- og luftfartsselskaberne til at levere større gennemsigtighed, og vi skal udnytte denne mulighed.

Gesine Meissner, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Først vil jeg gerne byde Dem hjertelig velkommen på vegne af ALDE-Gruppen. De har allerede sagt, at De planlægger en revision af det direktiv, vi taler om.

Vi kan bestemt være glade for, at vi bor i Europa, da vi i Europa i Europa-Parlamentet tilmed kan drøfte, hvordan vi kan tage på ferie med fritter og andre selskabsdyr. Det var den foregående forhandling, og jeg er glad for og stolt over at være europæer, fordi vi tilmed kan lovgive om noget sådant for at beskytte forbrugere og dyr.

Nu taler vi imidlertid om folk, der rejser. Det er en vigtig rettighed i Europa. Vi ønsker mobilitet og fri bevægelighed for mennesker, og vi har overvejet, hvordan vi kan sikre det. For tyve år siden fik vi pakkerejsedirektivet, så man kunne sige til sig selv: "Jeg kan rejse ud og opleve andre lande og se deres smukke steder, vel vidende at mine rettigheder beskytter mig". Jeg bliver på forhånd oplyst om, hvad jeg kan forvente mig, jeg bliver ikke vildledt, oplysningerne skal være korrekte, og hvis noget ikke fungerer, får jeg erstatning. Det var for 20 år siden.

Som kommissæren sagde, har meget forandret sig siden da. Nu booker folk ofte selv rejser via internettet, hvilket giver smuthuller i systemet. For seks måneder siden stillede vi i Transportudvalget et spørgsmål til kommissæren for transport, fordi vi i forbindelse med SkyEurope i Slovakiet oplevede, at passagerer med lavprismønstre strandede uden at kunne komme videre. Her var der faktisk tale om et lille smuthul, der kun berørte de kunder, der havde booket via internettet uden et kreditkort, men folk skal kunne bevæge sig frit i Europa, så de kan nyde deres ferier og samtidig være beskyttet.

Det betyder, at hvis der findes smuthuller i systemet i forhold til forbrugerbeskyttelse, og hvis vi ønsker en høj forbrugerbeskyttelsesstandard for europæerne, er der brug for en revision af pakkerejsedirektivet, og vi skal også overveje, om det er nødvendigt – hvilket min kollega allerede har nævnt – at indføre særlige bestemmelser for flypassagerer. Det er vi nødt til at drøfte, og jeg ser allerede frem til det med store forventninger, da vi ønsker at kunne rejse lykkeligt og sikkert – ikke kun med vores dyr, men selvfølgelig også med vores familier.

Frieda Brepoels, for Verts/ALE-Gruppen. – (NL) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Som vores nye kommissær allerede har sagt, er lovgivningen ikke længere afpasset efter realiteterne på et stærkt forandret rejsemarked, hvilket har givet mange problemer og frustrationer ikke kun hos kunderne, men også hos rejsebureauer og rejsearrangører. Det er tydeligt, at antallet af mennesker, der fortsat er godt beskyttet under det eksisterende direktiv, er faldet voldsomt, skønt der er blevet flere rejsende.

Europa-Parlamentet har i årevis ønsket at få direktivet revideret. Som De sagde, er problemerne og de mulige løsninger velkendte. Man har netop gennemført endnu en høring. Efter min mening er det nu på høje tid, at vi tager det store spring. Jeg glæder mig over Kommissionens redegørelse, men jeg vil gerne nævne en række konkrete punkter, der har meget stor betydning for os.

For det første skal vi bestemt præcisere og måske tilmed udvide direktivets anvendelsesområde. Som vi allerede har hørt, sammensætter stadig flere forbrugere dynamiske rejsepakker eller booker særskilte rejsetjenester. For ganske nylig fik tusindvis af turister vanskeligheder som følge af problemerne med Eurostar, da de ikke fik kompensation for deres bookede hoteller eller teaterbilletter. Sådan noget er uacceptabelt.

Efter min mening skal passagerernes rettigheder også have en klar plads i direktivet. Vi skal også tage tilstrækkeligt hensyn til de meget forskellige rejsemarkeder og forskelligartede ferievaner hos forbrugerne i de forskellige medlemsstater samt naturligvis til den nationale retspraksis, men der er behov for en harmonisering, da nogle begreber defineres meget forskelligt – f.eks. rejsearrangør, rejsebureau og force majeure. Jeg læste i Kommissionens høring fra 2007, at branchen og interessenterne gav meget detaljeret feedback, så jeg spørger mig selv, hvad problemet er. Hvorfor træffer vi ikke en beslutning nu? Der har også været ønsker fremme om et "rejsebeskyttelsesmærke". Jeg ville gerne have hørt kommissærens mening om det.

Mit andet punkt vedrører rejsebureauernes rolle og ansvar. Det skal defineres meget mere præcist, da forbrugerne via internettet er ved at drukne i informationer, der langt fra altid er pålidelige, og som tilmed kan gøre stor skade. I ekstreme tilfælde har folk betalt husleje for ferielejligheder, som ikke engang findes. Derfor skal rejsebureauernes rolle underlægges en meget mere præcis regulering.

Vi har allerede drøftet konkurser. I en beslutning fra Europa-Parlamentet gav vi en klar opfordring til, at de berørte passagerer skal have en bedre beskyttelse. Da jeg bor i et grænseområde mellem Flandern og Nederlandene, ønsker jeg også at gøre opmærksom på grænseoverskridende salg, da beskyttelsen ofte er begrænset til en rejsekontrakt i en bestemt medlemsstat.

Mit sidste punkt vedrører forbrugeroplysning om priser. I de fleste sektorer skal priserne på solgte tjenesteydelser være faste og alt iberegnet, og det bør også gælde for rejsetjenester. Er De enig i dette synspunkt? Jeg vil gerne høre Deres syn på det. Forbrugerrettighederne skal præciseres og gøres strengere, og der skal også gælde mere specifikke informationskrav i tilfælde af force majeure og ved ændringer i omfanget af de tilbudte rejsetjenester. Måske bør vi også overveje at indføre sanktioner i det nye direktiv. Jeg håber, at Kommissionen meget snart vil tage fat på disse problemer og præsentere et nyt forslag, som vi kan drøfte her i Europa-Parlamentet.

Adam Bielan, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! EU's pakkerejsedirektiv, der er til forhandling i dag, stammer fra 1990, altså for 20 år siden eller på et tidspunkt, hvor den mest populære ferieform var en tougers pakkerejse, som man normalt bestilte hos et rejsebureau efter at have valgt blandt de tilbageværende tilbud i brochuren.

Direktivet giver grundlæggende forbrugerbeskyttelse i tilfælde af denne pakkerejsetype, der især omfatter tydelige oplysninger om de udbudte pakker, retten til at trække sig fra en rejse, kompensation for tjenester af lavere standard end det aftalte og sager vedrørende rejsebureauers insolvens. Problemet er det, at der i de seneste 20 år er sket gennemgribende forandringer både i forretningsmodellen og i forbrugernes adfærdsmønstre. Jeg bestiller selv de fleste af mine ferierejser på internettet, rigtig mange polakker gør det samme, og i EU under ét er antallet af personer, der bestiller deres rejser på denne måde, nu oppe på 23 %. I nogle lande som f.eks. Irland og Sverige er andelen helt oppe på 40 %, men næsten to tredjedele af de personer, der køber deres ferier på denne måde, er ikke klar over, at deres interesser er beskyttet i betydelig lavere grad i forhold til folk, der fortsat køber deres ferier på traditionel vis. Det skal vi bekæmpe. Det glæder mig, at Kommissionen omsider har taget denne sag op. Efter min mening er 20 år alt for længe.

Forhåbentlig vil Kommissionen fortælle os, præcist hvornår direktivet revideres, og i hvilken retning revisionen vil gå. For det må ikke være tilfældet, at vi i Europa-Parlamentet eller andre EU-institutioner tilskynder EU-borgere til at bruge e-handelstjenester og til at købe tjenesteydelser i grænseoverskridende handel, samtidig med at vi ikke tilbyder samme beskyttelse til dem, der gør det.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Det er bestemt ikke kun forskelle i forbrugerbeskyttelse, men også sproglige forskelle, der hidtil har besværliggjort pakkerejser til andre lande. Det er allerede 15 år siden, EU skabte grundlæggende beskyttelse samt fælles procedurer. Efter min mening bør revisionen af disse procedurer ikke løbe løbsk på en sådan måde, at de underkastes en omfattende standardisering af hensyn til friheden til at udbyde tjenester. Rejsebehovene kan variere fra land til land. Generelt set finder jeg det også farligt at skære alle over én kam og lave kampagner for tvungen ensartethed alle steder.

Hvis vi vil have rejsebureauerne til at påtage sig et større ansvar som rejseformidlere, skal vi være opmærksomme på, at det kan have alvorlige økonomiske konsekvenser. Hvis vi vil undgå at gøre det af med små lokale rejsebureauer i takt med den ukontrollerede vækst af onlinerejser, skal rejsearrangøren primært gøres ansvarlig.

Den relativt tilfredsstillende beskyttelse i forbindelse med pakkerejser vil forhåbentlig berolige de ferierejsende, der er bekymret over de aktuelle negative overskrifter vedrørende Grækenland. Yderligere meddelelser om strejker og protester kan forstærke tendensen med at undgå andre Middelhavslande samt prissammenbruddet i forhold til Grækenland. Vi ved, at landets gældskrise er ensbetydende med et kritisk år for den græske turisme. Vi kan forvente flere strejker og protester. Forhåbentlig kommer vi ikke til at opleve, hvordan rejsebeskyttelsen fungerer i tilfælde af en statsbankerot.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Hr. formand! Jeg vil gerne gøre mine kolleger opmærksomme på den udmærkede målsætning, der blev nævnt under høringen af den nye transportkommissær, Siim Kallas. Det, jeg hørte, imponerede mig som et udmærket princip: personers frie bevægelighed er en af de vigtigste friheder. For at sikre den skal vi integrere rettighederne vedrørende de forskellige transportformer og inkorporere dem i ét integreret charter. Vi har brug for gennemsigtige systemer. Jeg vil gerne bemærke, at dette emne er blandt det spanske formandskabs prioriteter. Hvorfor er det så vigtigt? Det er vigtigt, fordi det 20 år gamle direktiv på alle områder forsømmer at tage hensyn til handicappede, når de rejser – selv ikke når de rejser i grupper. Handicappede får slet ingen muligheder. Derfor vender jeg tilbage til min indledende bemærkning. Et integreret charter om passagerers rettigheder vil gøre det muligt for alle – også de handicappede – at benytte transporttjenester inklusive grupperejsetjenester. Når det bliver til virkelighed, vil vi i sandhed kunne sige, at alle kan rejse frit i EU.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! Pakkerejsedirektivet omfatter transport- og indkvarteringstjenester samt andre beslægtede tjenesteydelser, der leveres i forbindelse med pakkerejser. Det opstiller forbrugernes rettigheder samt forhandlernes og turisttjenesteudbydernes ansvar.

I direktivet fra 1990 tages der ikke højde for nye tendenser såsom køb og betaling af pakkerejser via internettet. Den stigende brug af internettet og fremkomsten af nye lavprisoperatører har fået 23 % af de europæiske turister og 20 % af de europæiske husholdninger til at købe tilpassede pakkerejser via specialiserede hjemmesider.

Direktivet skal derfor revideres, så dets ansvarsområde også kommer til at dække leverandører af ”dynamiske” pakkerejser. Forbrugerne skal informeres fuldt ud om deres rettigheder og om sikringen af disse rettigheder gennem hver af de tilgængelige tilbud både for den komplette pakkerejse og for de enkelte komponenter.

Jeg finder det også vigtigt med en akkreditering af de hjemmesider, der udbyder rejsetjenester. Det vil hjælpe med at sikre, at turisttjenesteudbydere kan genkendes, og at der i udvidet forstand vil være en klar accept af et ansvar for de leverede oplysninger og tjenester.

Den undersøgelse, som Kommissionen offentliggjorde i januar 2009 om pakkerejser organiseret på forbrugernes anmodning, de såkaldte "dynamiske pakker", indikerer, at andelen af pakkerejser købt på internettet steg med 12 % i 2009, skønt deres værdi kun tegner sig for 25 % af den samlede værdi af solgte turisttjenesteydelser. 66 % af onlinehandlerne involverer direkte køb via luftfartsselskabernes og rejsebureauernes hjemmesider eller via særlige hjemmesider, der tilbyder rejser i sidste øjeblik.

Turister foretrækker dynamiske pakker, fordi de er billigere, mere fleksible og har en højere servicekvalitet sammenlignet med traditionelle pakkerejser, eller fordi de ikke kan finde traditionelle pakkerejser, der opfylder deres krav. Desuden kan de dynamiske pakkerejser kun købes ved hjælp af onlinebetaling.

Omkring 70 % af de klager, som Det Europæiske Netværk af Forbrugerecentre sidste år modtog vedrørende turisttjenester, skyldtes ukorrekte og ufuldstændige oplysninger før og under rejsen, at de leverede tjenesteydelser ikke levede op til de averterede standarder, annullerede eller forsinkede flyafgange eller tilmed manglende levering af de købte tjenester.

Jeg finder det derfor vigtigt og nødvendigt at revidere dette direktiv.

Mange tak.

Malcolm Harbour (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne på vegne af min gruppe og som formand for Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse takke kommissæren mange gange for at have aflagt et betimeligt besøg hos os her i aften samt for hurtigt og fyldestgørende at have svaret på den mundtlige forespørgsel fra mit udvalg den 3. december om en række områder.

Nu, hvor Kommissionen samler sine idéer, har vi nogen tid, hvor mit udvalg og sikkert også transportudvalget, hvis repræsentanter også er til stede her i dag, sammen vil tænke over mange af de fremsatte emner og det videre forløb.

I betragtning af arten samt forandringen af hele rejse- og ferieindustrien og mange af de emner, som kollegerne har taget op her i aften skal det nye direktiv helt klart være fremtidssikret, men det betyder ikke, at det ikke skal være for usmidigt med hensyn til at imødegå forbrugernes behov.

Jeg mener imidlertid, at Kommissionen er nødt til at tænke på, at der er andre aspekter, som onlineforbrugere er nødt til at overveje, når de kigger på rejser. Det drejer sig om hotellets sikkerhed – f.eks. om en sikker swimmingpool, hvis de har små børn, eller hotellets brandsikkerhed, hvor mit udvalg tidligere har udført et stort stykke arbejde. Vi har brug for ordentlige indikatorer og markører, hvilket kan sikres gennem en frivillig aftale, men jeg synes ikke, at det behøver være et omfattende og ambitiøst forslag. Jeg har en fornemmelse af, at det er det, De vil gøre, og jeg tror, at mit udvalg vil give Dem fuld opbakning til et sådant forslag.

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand! Dette er en af de sager, hvor EU bestemt kan levere håndgribelig merværdi ved at tilbyde en slags beskyttelse til de millioner af mennesker i EU, der tager på ferie i Europa og køber rejsetjenester der. Grænseoverskridende problemer kræver en grænseoverskridende strategi og tilgang.

Vi er alle enige om, at 1990-direktivet er håbløst forældet. For 20 år siden udvalgte de fleste deres rejser i en rejsebrochure, hvorefter de gik hen til det lokale rejsebureau for at bestille dem. Nu til dags sammensætter flere og flere mennesker selv deres ferier og bestiller rejserne på internettet. Der er endvidere relativt nye fænomener såsom fremkomsten af lavprislufthavsselskaber og væksten i krydstogtindustrien.

Hvad mener jeg så er de væsentligste komponenter i dette nye direktiv? For det første at definere direktivets anvendelsesområde eller kort sagt, hvilke former for pakkerejser der er dækket? For det andet en præcis definition på juridisk ansvar, og sidst, men ikke mindst en omfattende forbrugerbeskyttelse i tilfælde af konkurs hos operatøren. Kun hvis der er vandtætte regler for disse ting, vil revisionen være vellykket, og man kan give en bedre beskyttelse til millioner af forbrugere i EU.

David Casa (PPE). – (MT) Jeg vil gerne benytte lejligheden til at udvide min velkomst til kommissær Dalli her under hans første plenarmøde i Parlamentet. Som det allerede er sagt, har der i de seneste år været en betydelig tilbagegang i antallet af rejser, der bestilles gennem rejsebureauer, samt en stigning i antallet af pakkerejser, der købes via internettet. Forbrugere har ikke forstået, at rejsepakker, der købes online, giver begrænset og meget mindre beskyttelse end de rejser, der købes via rejsebureauer. På den anden side er der

ekstra omkostninger forbundet med rejsebureauernes pakker for at sikre overholdelse af dette direktiv, mens der ikke er sådanne udgifter forbundet med rejser købt via internettet. Derfor mener jeg, at dette direktiv ikke formår at beskytte forbrugerne, ligesom det skaber en ubalance mellem de forskellige aktører i rejseindustrien. For at sikre at det går videre, vil jeg opfordre Kommissionen til at sikre lige beskyttelse for alle pakker, uanset hvor de købes, for dermed at beskytte forbrugernes rettigheder, hvilket kommissæren også lægger stor vægt på. I forbindelse med en revision af direktivet bør man derfor sikre en præcisering og opdatering af definitioner og terminologi. Det gælder f.eks. en definition på forbrugeren, sælgeren, operatøren, væsentlige kontraktmæssige betingelser og som tidligere nævnt selve direktivets anvendelsesområde. Efter min mening bør det kun være operatøren, der skal overholde direktivet, uanset om pakken sælges direkte eller via et bureau. Operatøren bør være den enhed, der sælger eller udbyder mindst en af tjenesterne i pakken i sit navn, og som på den ene eller den anden måde giver adgang til de øvrige tjenester i pakken. Efter min mening er det et tydeligt eksempel på, hvordan kommissær John Dalli formentlig vil arbejde i de kommende år. Her har vi et klart bevis på, hvordan forbrugerne får alle de rettigheder, de fortjener.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Pakkerejsedirektivet skal leve op til en række nye udfordringer på turismeområdet – specielt i forbindelse med udviklingen af nye teknologier, der har påvirket formidlingen og salget af tjenester. Det drejer sig primært om salg over internettet, der bl.a. har lettet den voldsomme vækst i lavprisflyselskaber. Alle udfordringer indebærer muligheder og risici. Mulighederne omfatter bl.a. større fleksibilitet og adgang til tjenester for kunderne, mens der er en risiko for utilstrækkelig forbrugerbeskyttelse.

For adskillige måneder siden udspurgte Udvalget om Transport og Turisme Kommissionen i forbindelse med en række konkurser hos lavprislufthavsselskaber. I disse situationer strandede mange passagerer i lufthavne uden penge, samtidig med at de måtte kæmpe for at sikre en alternativ hjemrejse. Det er kun et af eksemplerne på utilstrækkelig beskyttelse af forbrugere/flypassagerer. Kommissionen bør finde en løsning, der effektivt vil løse problemerne inden for en overskuelig fremtid for at hjælpe forbrugerne og øge tilliden til sektoren. Feriesæsonen begynder om nogle få måneder, og vi ønsker bestemt ikke endnu en gang at opleve problemer, som dem vi så efter sammenbruddet af virksomheden SkyEurope i fjor.

Høringen af Kommissionen i forbindelse med dette direktiv har imidlertid også afdækket andre spørgsmål. Fællesnævneren er behovet for at styrke forbrugerbeskyttelsen – specielt gennem bedre oplysning til forbrugerne om de virkelige betingelser samt prisen på tjenester.

Jeg har en afsluttende bemærkning, der gælder generelt for offentlige høringer med Kommissionen om forskellige emner. Jeg finder det vigtigt, at disse høringer gennemføres på alle EU-medlemsstaternes sprog, hvis vi virkelig ønsker et bredt spektrum af synspunkter om et givet emne. I denne forstand er EU-borgerne klienter med ret til oplysning, og det er for deres skyld, vi ønsker at revidere pakkerejsedirektivet.

Jacqueline Foster (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne kommentere det tredje punkt i aftenens mundtlige forespørgsel om konkursramte luftfartsselskaber.

I en nylig beslutning opfordrede Europa-Parlamentet til oprettelsen af en garantifond, der skulle bruges til at kompensere passagerer i tilfælde af luftfartsselskabers konkurser. Oprettelsen af en sådan fond ville imidlertid nødvendigvis skulle finansieres af forbrugerne, hvorfor passagererne ville skulle betale endnu mere for deres billetter. I den aktuelle fase er det et unødvendigt skridt, der vil føje endnu et punkt til den lange liste af eksisterende lufthavnsskatter, sikkerhedsafgifter og andre afgifter og gebyrer, som forbrugerne allerede er tvunget til at betale.

Endvidere bør Kommissionen sørge for, at de nationale luftfartsmyndigheder lever op til deres eksisterende forpligtelser som f.eks. regelmæssigt at kontrollere luftfartsselskabernes finansielle status og udøve deres ret til at tilbagekalde luftfartsselskabernes driftstilladelser inden en likvidation. Nu beder vi Kommissionen om nøje at følge denne handlingsplan.

Jeg vil også opfordre Kommissionen til at træffe andre valg, der kan beskytte passagererne i denne henseende – bl.a. gennem leveringen af obligatorisk information om risiko, forsikringsmuligheder og andre beskyttelsesmekanismer.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Hr. formand! Vi applauderede vist alle, da den tidligere kommissær for forbrugeranliggender den 29. august 2009 bekendtgjorde, at det aktuelle direktiv er helt forældet og ude af trit med udfordringerne og kravene fra nutidens rejsende offentlighed.

Hvorfor er det forældet? Årsagerne er blevet nævnt her i aften, men det er værd at kigge på dem igen. Direktivet var fint dengang, men nu er det bestemt ikke gearret til at møde de aktuelle udfordringer fra den rejsende offentlighed.

Det tager ikke hensyn til, at forbrugerne selv arrangerer deres rejser, hvilket i stigende grad er blevet en tendens. Det tager ikke hensyn til, at forbrugere fra ét land køber fra leverandører uden for EU's kompetenceområde. Det dækker ikke rute-fly, og flere og flere mennesker arrangerer nu deres egne pakkerejser i kraft af det faktum, at de har let adgang til internettet.

I de seneste år er antallet af beskyttede ferier faldet fra omkring 90 % til omkring 60 %. Med andre ord dækker de aktuelle foranstaltninger ikke internetbaserede rejseselskaber, der sælger udenlandsferier med flyrejser og hoteller som særskilte komponenter, hvilket branchen kalder "dynamiske pakkerejser".

Vi roser os selv af at have skaffet mange resultater i EU, og vi priser os med rette over vores resultater, men når man ser på den aktuelle situation i forhold til rejsebeskyttelse, har EU det mindst integrerede marked for rejsetjenester i nogen moderne handelsblok.

Der hersker også stor forvirring om, hvem der påtager sig et ansvar, og hvornår en forbruger er dækket. Man kan f.eks. få ekstra sikkerhed, hvis man bruger et kreditkort, men ikke hvis faktureringen f.eks. har fundet sted i mit hjemland Republikken Irland.

Og på grund af mangfoldigheden af produkter på markedspladsen er der sket en udvaskning mellem luftfartsselskaber, rejsearrangører, krydstogtsarrangører, bureauer osv., og der er derfor straks brug for en ny lovgivning.

Vi har brug for en meget forbedret moderne teknologi gennem implementeringen af et nyt direktiv til at dække alle tilfældigheder. Vi har brug for en afklaring, for sikkerhed og for forbrugerbeskyttelse.

Jacek Olgierd Kurski (ECR). – (PL) Hr. formand! Jeg støtter revision af pakkerejsedirektivet. Direktivet er 20 år gammelt og afspejler ikke dagens virkelighed.

I dag arrangerer over halvdelen af forbrugerne selv deres rejser – ofte ved hjælp af internettet og de billige luftfartsselskabers tilbud. Det har tidligere talere været inde på. Det er imidlertid ikke dem alle, der har gjort opmærksom på det faktum, at direktivets anvendelsesområde skal defineres klart. Vi kan ikke tillade en situation, hvor vi ikke ved, hvad der hører ind under direktivet. Situationen er hverken god for forbrugerne eller branchen.

Jeg finder det heller ikke nødvendigt at udvide direktivets anvendelsesområde til at omfatte individuelle produkter eller pakker bestående af produkter, der er indkøbt hos forskellige leverandører, for en udvidelse af direktivets krav til at dække dynamiske pakkerejser eller tilknyttede salg vil i sidste ende betyde, at forbrugerne kommer til at betale i form af dyrere billetter. Jeg kan f.eks. ikke forestille mig, at et hotelophold, der er købt gennem WIZZ Hotels, lige efter at man har købt en billet fra WIZZ Air, vil udgøre en pakke, der falder ind under direktivets krav. I tilfælde af en konkret rejse skal forbrugerne vide, om og i hvilket omfang de er beskyttet af EU-lovgivningen. Resten er op til det frie marked.

Det ville være en god idé at mærke rejser, der er omfattet af direktivet, med et særligt EU-logo.

Hella Ranner (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg kommer fra Østrig, hvor turismen og turismeøkonomien fortsat spiller en meget vigtig rolle. Vi er næsten alle sammen involveret i et turismeområde på den ene eller den anden måde. Derfor er dette spørgsmål temmelig vigtigt for vores land, og jeg er meget glad for, at Kommissionen takler dette problem helt fra starten af lovgivningsperioden, og jeg vil gerne takke kommissæren herfor.

Rejsefrihed og rejsemuligheder betyder, at dette område rent kvantitativt har langt større betydning end for 20 eller flere år siden. Mulighederne på internettet har også ført til en helt ny form for rejseadfærd. Det er imidlertid så meget desto vigtigere, at vores borgere – hvis de har råd til en ordentlig ferie under krisen – også kan vende veltilfredse hjem fra denne ferie. Hvis de får problemer, skal de i det mindste have nogle af deres hårdt tjente penge tilbage.

Det er selvfølgelig fristende at foretage bestillinger over internettet, og det er også billigere. Ingen rejsende vil imidlertid tro på, at han, hvis han bestiller et hotel via et rejsebureau, får en helt anden behandling end en person, der har bestilt sit hotel på internettet, og at primært kompensationskrav vil blive behandlet ganske anderledes.

Endelig er der et andet lille problem. Ingen kan åbenbart se, at der er forskelle i garantien, der behandler rejsearrangøren helt forskelligt fra luftfartsselskabet. Sidstnævnte er kun erstatningspligtig, hvis dets skyld bevises. Enhver, der allerede har haft dette problem, ved, at det er et stort problem, som man normalt kun kan overveje at takle med en meget god juridisk dækning.

Jeg håber derfor meget, at Kommissionen vil stille os et forslag, der tager hensyn til disse problemer, og som først og fremmest tænker på vores borgere, der har ret til problemfri ferier – specielt i denne tid.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! Nutidens udstrakte brug af internettet giver helt korrekt forbrugerne andre muligheder for at planlægge alting, selv deres ferier. Med internettet behøver de med andre ord ikke købe færdige pakker, som vi tidligere har været vant til at gøre. De kan vælge og vrage mellem mange muligheder for at planlægge ferien. Når der så er flere parter involveret, rejser spørgsmålet sig selvfølgelig, hvem der er ansvarlig, såfremt der opstår et problem med den pågældende tjenesteydelse, og hvem forbrugeren i sidste ende skal kræve erstatning fra. Mine kolleger har med rette rejst dette spørgsmål, og vi er nødt til at finde nogle svar og opdatere det direktiv, vi har anvendt indtil nu.

Det er også et spørgsmål af betydning for Grækenland, der som bekendt er et turistmål, og jo tydeligere vi definerer, hvem der er ansvarlig i hvert enkelt tilfælde (den græske hotelejer eller rejsebureauet eller en anden part i proceduren), desto mere vil vi kunne stole på alle forretningsdrivende i turistsektoren.

Til sidst vil jeg gerne sige, at det er helt afgørende, at europæiske borgere får retsbeskyttelse. Samtidig vil jeg gerne gøre kommissæren opmærksom på, at vi har pligt til at oplyse alle, der vælger at holde ferie i et europæisk land, om de rettigheder, de har haft indtil nu, og, endnu vigtigere, oplyse dem om smuthullerne og de forbedringer, vi vil gennemføre. Alt dette er vigtigt, men borgerne er nødt til at have informationerne, så de kan gøre brug af disse rettigheder.

FORSÆDE: Pál SCHMITT

Næstformand

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Hr. formand! Der er ikke så meget at føje til det, der er blevet sagt. Der er dog fire ting, jeg gerne vil fremhæve. Dette direktiv er 20 år gammelt. For en kvinde er 20 år en fremragende alder. For et direktiv betyder 20 år, at det har brug for en ansigtsløftning.

Der er nemlig fire ting, der er kommet til i mellemtiden. Den første er internet. Nu, hvor vi har internettet, kan vi uden de store overvejelser vælge at holde ferie i verdens fjerneste afkroge. Først når vi kommer frem, opdager vi, at vi måske skulle have tænkt os om to gange.

Den anden er priser. Forbrugerne har både pligt og ret til at vide, om de priser, de skal vælge imellem, er lovlige, eller der er tale om illoyal konkurrence.

Den tredje er kvalitet. En indlogering, som i én medlemsstat måske anses for at være helt speciel, vil en borger i en anden medlemsstat muligvis anse for gennemsnitsstandard.

Endelig er der spørgsmålet om sikkerhed. Da folk arbejder meget hårdt for at spare op til deres ferierejse, er vi nødt til at sørge for, at de føler sig sikre. Det er vores krav til det nye direktiv.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Mange medlemmer har gjort opmærksom på nødvendigheden af denne revision, og jo før jo bedre. De har især været inde på værdien for forbrugerne – hvilket er helt korrekt – men at det kommer forbrugeren til gavn, behøver ikke at gå ud over branchen. Både branchen og forbrugeren kan drage fordel.

Jeg tænker især på, at vi i løbet af nogle år vil have 2 mio. i EU, der fylder 60. Det giver branchen store muligheder for at tilpasse sig denne befolkningsgruppes ønsker med hensyn til rejser, især rejser, hvor de rejsende ikke behøver tage sig af det praktiske. Hvis dette direktiv dækker det hele og giver fuld beskyttelse, giver det branchen gode muligheder for at servicere folk over 60 i EU, og de vil få stor gavn af dette. Derfor tror jeg, at dette, ligesom med timeshare-direktivet, kan blive en vind-vind-situation for både forbrugeren og branchen.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg har en stor familie og har derfor, gennem mange år, lært at studere brochurer. Det er en stor udfordring, hvor selv ansatte i rejsebureauerne nogle gange må give op. Derfor vil jeg gerne have, at det nye direktiv virkelig giver mig frie valgmuligheder som

forbruger. Jeg kan kun have et frit valg, hvis der er mulighed for at sammenligne, hvis jeg har de kriterier, der skal til, for at sammenligne forskellige tilbud.

For mig er et af disse kriterier alderen på børn. Uanset hvilken rejsearrangør der er tale om, har de faste priser for børn. Nogle gange gælder de for børn på 6 år, andre gange 10 år eller 12 år. Hos nogle rejsearrangører er det første barn ikke så meget værd som det andet, og det tredje og fjerde findes slet ikke. Det er vigtigt af hensyn til beskyttelsen af forbrugerne – såvel som beskyttelsen af rejseagenter og -arrangører – at jeg som forbruger ved, hvad jeg køber, så jeg føler mig fuldstændig velinformeret på forhånd og råder over sammenlignelige kriterier.

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne tilslutte mig, hvad de øvrige medlemmer har sagt om handicappede rejsendes rettigheder, hvad fru Kadenbach sagde om børn, spørgsmålet om brandsikkerhed i hoteller og især spørgsmålet om sprinklersikkerhed i alle hoteller i EU samt kravet om, at det nye forslag skal forberedes til fremtiden. Hvem kunne have forudsagt alle de ændringer, vi har set gennem de sidste 20 år? Der er dog to konkrete spørgsmål, jeg gerne vil tage op.

Spørgsmålet om kreditkortbetalinger har været oppe, og der er blevet talt om skjulte gebyrer. Imidlertid udnytter luftfarts- og rejseselskaber, at flere og flere bruger deres kreditkort til at booke en rejse, fordi dette giver dem en beskyttelse, til at opkræve dobbelt kreditkortgebyr for hver enkelt del af vores rejse eller ved at pålægge hver enkelt passager kreditkortgebyr på en samlet online booking. Det er måske en enkelt online booking, men du skal betale gebyr fire gange for at bruge kreditkortet, fordi der er fire passagerer. Jeg vil gerne opfordre kommissæren til at se nærmere på dette, så folk er beskyttet.

Endelig er der spørgsmålet om konkurs. I Skotland så vi Globespan gå ned, og vi er nødt til at sikre, at folk får erstatning, og at ingen mister noget. Når det kommer til stykket, er dette årets største udgift på budgettet for mange familier, og de forventer, at vi beskytter dem. Vi er nødt til at gøre mere.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Rejsemarkedet har været igennem en rivende udvikling i de seneste 20 år. Flere og flere arrangerer selv deres rejse ved at købe ydelser fra forskellige aktører og tjenesteudbydere. Bestemmelserne i det direktiv, som lige nu gælder på området, finder imidlertid ikke anvendelse på disse nye pakkerejser, og det betyder, at borgerne rejser uden at have tilstrækkelig beskyttelse. Når direktivet skal revideres, tror jeg, det er nødvendigt med en mere præcis definition af dets anvendelsesområde, og vi bør ikke lade ufleksible regler medføre, at borgerne står uden en passende beskyttelse. Desuden skal der findes en løsning på ansvarsspørgsmålet i de tilfælde, hvor luftfartsselskaber eller rejsebureauer går konkurs. Over 70 luftfartsselskaber er gået konkurs i de seneste 10 år, hvor passagererne har været ladt i stikken. Derfor mener jeg, at vi bør have kraftigt fokus på dette spørgsmål, når vi gennemgår direktivets bestemmelser.

John Dalli, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg har lyttet med stor interesse til medlemmernes synspunkter. Mange har givet deres tilslutning til den vej, Kommissionen har valgt. Andre har understreget og fremhævet mange punkter, som vi har noteret os for at sikre, at der tages højde for dem alle under de overvejelser og drøftelser, vi skal igennem i forbindelse med revisionen af direktivet. Jeg kan forsikre Dem om, at Kommissionen tager disse spørgsmål meget alvorligt og er fast besluttet på at finde de bedste løsninger for fremtiden.

Vi er midt i en høringsproces og er nu i gang med at analysere den feedback, vi har indsamlet fra den seneste offentlige onlinehøring. Forbrugere, erhvervsliv, organisationer og medlemsstater har alle bidraget. Desuden kan jeg oplyse Dem om, at Kommissionen afholder en workshop for berørte kredse den 22. april 2010. På denne workshop vil man fokusere på mulige politiske valg ved revisionen af pakkerejsedirektivet, bl.a. alle de spørgsmål, der er blevet rejst under denne forhandling. Jeg må understrege, at det endnu er for tidligt at beslutte, hvordan vi skal gå frem. Det er nødvendigt at overholde proceduren med vurdering af virkningerne. Det er imidlertid min overbevisning, at enhver indsats bør tage sigte på at sikre EU-borgerne en høj beskyttelse.

Jeg vil slutte af med endnu en gang at takke alle de tilstedeværende for deres bidrag til denne debat.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

17. Skat på finansielle transaktioner (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er mundtlig forespørgsel (B7-0019/2010) til Kommissionen af Sharon Bowles for Økonomi- og Valutaudvalget om skat på finansielle transaktioner

Edward Scicluna, spørger. – (EN) Hr. formand! Økonomi- og Valutaudvalget har stillet dette spørgsmål og beslutningsforslag, fordi der skal tænkes grundigt over tingene. Sidste år drøftede udvalget skat på finansielle transaktioner med kommissær Kovács, der – som så mange andre – sagde, at han fandt ideen tiltalende, og vi gjorde opmærksom på, at det ville være en god idé at undersøge, hvordan det ville fungere, også den relevante infrastruktur.

Siden da har Kommissionen undersøgt spørgsmålet, og i den forbindelse belyser vi de mange forskellige spørgsmål, som der skal findes svar på. Der har været opfordringer, bl.a. på det seneste G20-møde i september, til at kræve, at finanssektoren betaler for oprettelsen af stabilitetsfonde og kompenserer for den skade, de har anrettet på realøkonomien. Kommissionsformand Barroso har foreslået, at man indfører en global finansiell afgift til finansiering af miljøprojekter. Den oprindelige idé med Tobinskatten, nemlig at anvende en skat på finansielle transaktioner til udviklingsbistand, er også kommet stærkt på banen igen.

Hensigten med dette beslutningsforslag er ikke at lægge pres i den ene eller anden retning, bortset fra pres for at få nogle svar og vurderinger af virkningerne, men vi har selvfølgelig mange stærke fortalere for transaktionsskat, og mange med lige så stærke forbehold over for dem. Nu om dage er det højst sandsynligt blevet lettere at indkassere en skat på transaktioner, selv på internationalt plan, på grund af de mange elektroniske transaktioner, men man kan heller ikke ignorere, at der er mange alternative konkurrerende formål, som overskuddet fra en skat kan gå til.

En af ideerne i forbindelse med skatten er, at ingen ville lægge mærke til den, fordi den er så ubetydelig i de enkelte tilfælde. Andre, derimod, foreslår, at den anvendes til at forhindre alt for store transaktioner. I udvalget mener vi, at hvis det endelige beløb, som indkræves, er stort – og det tyder beløbene på – er der rent faktisk nogle, der vil betale. Mange finansielle transaktioner er midlertidige, i modsætning til slutsalg, så det er formidlerne – banker m.m. – der kommer til at betale skatten. Men de ekstra omkostninger – for det er jo, hvad det er – vil naturligvis blot blive overvæltet på den endelige bruger. Nogle vil måske sige, at det er lige meget. Der er imidlertid også andre måder, man kunne opkræve skat på inden for finansielle tjenesteydelser.

Så er der spørgsmålet om, hvem der skal opkræve skatten, og hvem der skal beslutte, hvordan den skal bruges. Her opstår også spørgsmålet om "ingen beskatning uden repræsentation". Hvis skatten opkræves i London for en derivattransaktion, som ikke er prissat, til et andet sted i verden, hvem skal så bestemme, hvor den skal bruges? Spørgsmålet bliver måske nemmere at besvare, hvis den går til et formål, der tjener den finansielle stabilitet, hvor de, der betaler den, tydeligvis deltager, end hvis den går til et formål uden for den finansielle verden såsom miljøprojekter eller udviklingsbistand. Alle disse ting har et internationalt element, både på betalingssiden og anvendelsessiden. Vi kan nok ikke gøre alt dette og få alle disse fordele, så der skal i hvert fald træffes nogle valg med hensyn til, hvad vi gerne vil rette op på, hvilken metode vi skal anvende, og det primære formål med skatten.

Endelig er der spørgsmålet, om det er rigtigt af os at blande regulering med skatteopkrævning. Er de to ting i virkeligheden komplementære?

Algirdas Šemeta, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over at kunne bidrage til denne vigtige forhandling om innovative finansieringsinstrumenter og svare på den mundtlige forespørgsel.

Med hensyn til mulighederne for at indføre en generel skat på finansielle transaktioner agter Kommissionen, som den bekendtgjorde i sin EU 2020-strategi, at bidrage til debatten om innovativ finansiering på globalt plan.

Kommissionen arbejder netop nu på at definere og vurdere forskellige indfaldsvinkler, og en af disse er en generel skat på finansielle transaktioner. Den "finanskrisens ansvarsafgift", som er foreslået i USA, og den "stabilitetsafgift" på visse af bankernes aktiver, som er indført i Sverige, er andre måder at gribe det an på.

Hvad angår den generelle skat på finansielle transaktioner, står det klart, at mulighederne i dag er nogle andre, end da den oprindelige Tobinskat blev drøftet, da den ville dække et bredere grundlag af finansielle produkter.

Med hensyn til fordele og ulemper ved at indføre en generel skat på finansielle transaktioner mener Kommissionen, at det under vurderingen af de forskellige instrumenter er vigtigt at undgå, at der kommer alt for mange initiativer, som kan skade den finansielle sektor, og at sikre, at de nye initiativer ikke medfører, at transaktionerne flyttes til andre regioner, da det kunne have en negativ effekt på Europas konkurrenceevne.

Med hensyn til muligheden for at indføre en generel skat på finansielle transaktioner i EU, hvis vores største samarbejdspartnere ikke indfører en sådan skat, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at IMF også, sideløbende

med Kommissionens arbejde, undersøger de muligheder, der er, herunder en global afgift på finansielle transaktioner.

Dette viser, at spørgsmålet har global karakter, og at Kommissionen mener, at den bedste måde at håndtere problemet på er ved at finde globale, koordinerede løsninger. Dette er vores første, foretrukne valg.

Hvad angår anvendelsen af skat som et supplerende reguleringsredskab sammen med reformer af de finansielle markeder, kan jeg bekræfte, at Kommissionen overvejer at lade skatten supplere reguleringsinstrumenter og vil være opmærksom på disse to typer instrumenters samlede virkning på den finansielle sektors evne til at støtte et økonomisk genopsving.

Hvad angår muligheden for at gøre det finansielle system fremsynet med indførelsen af en generel skat på finansielle transaktioner, har Kommissionen ikke kendskab til klare informationer om eller undersøgelser af forholdet mellem en sådan skat og den finansielle formidlings forfaldsstruktur.

Hvad angår fordelingen af indtægterne fra en skat på finansielle transaktioner, mener jeg, det er for tidligt at drage konklusioner med hensyn til fordeling af indtægten, da analysen af innovativ finansiering ikke er færdiggjort. Ikke desto mindre vil jeg gerne understrege, at en eventuel indtægt fra en generel skat på finansielle transaktioner ville være meget asymmetrisk og sandsynligvis ville være samlet i nogle få lande, der har de største finanscentre. Denne asymmetri tyder på, at der er brug for globale løsninger, også vedrørende delingen og fordelingen af indtægter.

Endelig er der tidsplanen for de forskellige initiativer. Som det første skridt er Kommissionens tjenestegrene i gang med en generel undersøgelse af spørgsmålet om innovative finansieringsinstrumenter. Kommissionen vil også tage de konklusioner i betragtning, som vores vigtigste internationale samarbejdspartnere drager, når vi skal finde de muligheder, der har det største potentiale. På grundlag heraf kan der, som det næste skridt, blive fremsat konkrete forslag med en grundig vurdering af virkningerne på linje med Kommissionens standard tilgang til bedre lovgivning.

Jean-Paul Gauzès, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Den finansielle krise, vi befinder os i, har tvunget myndighederne til finansielle indgreb ved brug af offentlige penge.

Under disse omstændigheder er det fristende at overveje at gennemføre en skat på finansielle transaktioner. Indtægten fra denne skat ville f.eks. blive brugt til at finansiere genopsvinget og udvikle en bæredygtig økonomi og kunne i første omgang være med til at udligne krisens omkostninger, som bæres af realøkonomien og skatteborgerne. Denne skat ville supplere den lovgivning, der gælder for den finansielle sektor, afskaffelsen af skattely eller den lovgivning, som er under udarbejdelse, vedrørende derivatprodukter.

På nuværende tidspunkt vil det være klogt at vurdere virkningerne af en skat på finansielle transaktioner. Dette er hovedformålet med den mundtlige forespørgsel, nemlig at tilskynde Kommissionen til at gennemføre en praktisk undersøgelse af de forskellige punkter i beslutningsforslaget, så den kan tilkendegive sin holdning til, hvorvidt en sådan skat kan gennemføres, og om det er det rette tidspunkt.

Kommissærens udtalelser i dag er et skridt i den rigtige retning. Det bør dog fremhæves – som kommissæren også gjorde – at denne foranstaltning skal gribes realistisk og pragmatisk an. En sådan skat må ikke skade den europæiske økonomi eller gå ud over den europæiske finanssektors konkurrenceevne.

Mere generelt er det vigtigt at understrege konsekvenserne af at gennemføre denne skat i EU alene, sådan som nogle taler for, hvis der ikke kan opnås enighed på internationalt plan. En sådan ren europæisk løsning kan efter vores opfattelse ikke tolereres.

Udo Bullmann, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil gerne give mit besyv med og stille et par spørgsmål i forbindelse med hr. Sciclunas udtalelser på udvalgets vegne. Jeg vil gerne bede kommissæren svare på følgende: Hvis der er 70, 80, 90 eller 100 gange så mange finansielle transaktioner i verden som bruttonationalproduktet, og hvis denne udvikling bliver stærkere og stærkere, vil De så mene, at spekulative elementer hovedsagelig hænger sammen med denne eksplosive udvikling af finansielle produkter? Hvis ja, hvordan har De i sinde at bremse dem, eller hvad kan bidrage til at bremse dem? Hvis kortsigtede finansielle transaktioner vokser mere og mere i forhold til verdens bruttonationalprodukt, er De så enig med os i, at vi er nødt til at styrke den langsigtede indfaldsvinkel i realøkonomien, hvor folk arbejder, tjener penge og fremstiller produkter, som vi kan forbruge og bruge. Hvis De er enig i dette, på hvilken måde og med hvilke midler tror De, vi vil kunne opnå dette?

Hvis skatten på finansielle transaktioner kan bidrage til dette – det er det, vi gerne vil undersøge – hvilken tidsramme vil der så være for de relevante forhandlinger med internationale samarbejdspartnere? Det er vores indtryk, at de finansielle instrumenter, der er dannet i verden, lige nu anvendes til at spekulere mod euroområdet og euroen og bruges mod de svageste medlemsstater. Er det ikke på tide, vi tager os af dette og definerer en europæisk tilgang til situationen?

Der er en ting, jeg ikke forstår, nemlig hvorfor vi opfordrer medlemsstaterne til at sætte momsen op med 3-4 procentpoint, når en transaktionsskat på 0,01 eller 0,05 procentpoint tilsyneladende vil ødelægge konkurrencen og svække Europas position. Det kan jeg ikke tro. Der skal handling til. Det er, hvad Parlamentet ønsker.

Carl Haglund, for ALDE-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Som vi har hørt her i Parlamentet, har man for nylig fundet den såkaldte Tobinskat frem af gemmerne som følge af den økonomiske krise og de stadig mere problematiske drøftelser om klimaændringer.

Vi har også hørt, at der er store håb knyttet til denne skat, som bl.a. har til formål at skabe sikkerhed på de finansielle markeder og skabe indtægter, der kan anvendes til finansiering af forskellige værdige formål såsom udviklingsbistand og bekæmpelse af klimaændringer.

Jeg mener, at disse håb er temmelig naive, og jeg er meget skeptisk over for muligheden for at indføre en skat på finansielle transaktioner, der virkelig fungerer. På den ene side hører jeg til dem, der tvivler på, at det vil være muligt at gennemføre skatten i praksis. På den anden side tror jeg ikke, den vil have den virkning, som mange håber på. Jeg er bl.a. helt overbevist om, at ingen skat i hele verden kunne have afværget den finanskrisen, vi har haft de seneste år.

Personligt er jeg også kritisk over for ideen om at beskatte noget og herefter anvende den skat, der kommer ind, til et formål, som ikke har noget at gøre med den aktivitet, som beskattes. Jeg synes, det er ulogisk og ikke nogen særlig sund skattepolitik.

Misforstå mig ikke. Jeg ser gerne, at der afsættes flere midler til udviklingsbistand. Jeg er kritisk over for mit eget land, som ikke har været i stand til at nå op på 0,7 % af BNP, der ofte betragtes som minimum.

Økonomi- og Valutaudvalget har frembragt et afbalanceret dokument om dette emne. Det er godt, at der gennemføres en egentlig undersøgelse på EU-plan af, hvordan en skat som denne kan fungere. Derefter vil der forhåbentlig være flere facts og færre politiske synspunkter i denne debat. Ellers risikerer vi at køre fast i en debat om en skat, der er umulig at føre ud i livet, samtidig med at vi ikke kan finde muligheder og løsninger, så vi kan rejse tilstrækkeligt med midler til udviklingsarbejdet og indsatsen for at bekæmpe klimaændringer.

Det værste, der kunne ske, er, hvis EU forsøger at indføre denne skat på finansielle transaktioner ved tvang og af ideologiske årsager, uden at resten af verden gør det samme. Det kan kun føre til økonomisk fiasko for Europa, og det har man næppe brug for i tider som disse. Det er vi nødt til at huske på. Jeg håber, undersøgelsen bliver både seriøs og resultatrig.

(Taleren indvilligede i at besvare et spørgsmål i henhold til forretningsordenens artikel 149, stk. 8)

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg prøver den nye regel, vi har fået, så vi kan bruge vores blå papir.

Det vakte min interesse, da den tidligere taler nævnte sit eget land og sine forbehold og talte om 0,7 % af BNP og Tobinskatte.

Tobinskatte er tydeligvis noget helt andet end skatten på finansielle transaktioner, og det er ofte her, forvirringen hersker. Jeg vil give Dem helt ret i, at vi skal have klarhed, men jeg kunne måske godt tænke mig, at De gik lidt mere i dybden med, hvorfor vi ikke opfylder de 0,7 %, og hvordan vi kan opnå klarhed om, hvad vi gerne vil nå frem til, når vi taler om en transaktionsskat, som fungerer.

Carl Haglund (ALDE). – (EN) Hr. formand! Denne nye forhandlingsform er ret interessant, da den giver os mulighed for dialog.

Finland er desværre et af de lande, som ikke afsætter 0,7 % af sit BNP til udviklingsbistand, og det er ikke så godt. Det er noget, vi skal håndtere politisk i vores eget land. Det er en skam, at vores regering ikke har kunnet gøre dette.

Med hensyn til Tobinskatten og skatten på finansielle transaktioner, har De ret. Det er sikkert ikke helt, som hr. Tobin oprindeligt havde tænkt sig. Jeg er stadig meget skeptisk med hensyn til, om det rent faktisk er muligt at indføre en skat, der kan fungere globalt, hvor alle verdens lande deltager, for det er den eneste måde, den kan fungere på, uden at kapitalen flyttes til andre steder i verden.

Men vi får se – og det er også derfor, vi skal have Kommissionen til at se nærmere på det. Det skal nok blive interessant.

Pascal Canfin, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Vores offentlige finanser er i krise, og vi ved, at løsningen måske delvis ligger i at nedbringe nogle af udgifterne, men at en stor del af løsningen ligger i medlemsstaternes evne til at skaffe flere midler.

Det, det handler om, er derfor at vide, hvilken type skat der måske skal stige, hvilken type skat der skal stige, og hvad konsekvenserne af disse skattestigninger vil være. Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance vurderer, at det vil være vanskeligt at foretage betydelige forhøjelser af de skatter, der betales af små virksomheder, som er dem, der skaber de fleste arbejdspladser. Det er vanskeligt at forhøje de skatter, som betales af familier – muligvis bortset fra de skatter, der betales af de rigeste – fordi de i de fleste tilfælde allerede er høje nok, især i Europa.

Spørgsmålet er derfor, hvilke skatter der skal forhøjes. Hvis små og mellemstore virksomheders skatter ikke forhøjes, og momsen heller ikke forhøjes, er man nødt til at finde andre muligheder. Vi vurderer, at en skat på finansielle transaktioner i sidste ende er den skat, som er mindst smertefuld for europæisk økonomi. Det er den skat, der har de færreste negative konsekvenser for den europæiske økonomis globale konkurrenceevne.

Endvidere er omkostningerne i forbindelse med finansielle transaktioner faldet kolossalt i de sidste 10 år eller deromkring, både på grund af en række tekniske forbedringer – hvis man kan kalde dem det – og på grund af europæisk regulering.

Disse nedsættelser af omkostningerne er faktisk blevet fuldstændig opslugt af finanssektoren og bankerne. Det ville slet ikke være uretfærdigt, hvis en del af dette overskud, som bankerne har fået på grund af de reducerede omkostninger, blev ført tilbage til de offentlige myndigheder, som sparede dem, ved hjælp af en skat på finansielle transaktioner.

Som det altid sker, er Parlamentet ved at gøre dette til en meget ideologisk debat, men den er i virkeligheden ret teknisk. Transaktionsomkostninger har altid været der, men nu er de blevet reduceret. I dag foreslår vi så, at de øges igen, så de offentlige myndigheder, og ikke kun de private aktører, kan drage fordel af disse tekniske forbedringer.

Naturligvis rejser spørgsmålet om, hvorvidt EU kan tage dette skridt på egen hånd. Alle er klar over, at det ville være bedre, hvis dette blev gennemført inden for internationale rammer. Hvis andre – især USA – ikke følger efter os, rejser det følgende spørgsmål: Går EU så glip af mulighederne for at nå dette mål?

Nogle af de udtalelser, vi har hørt – f.eks. fra hr. Gauzès – tyder på, at Det Europæiske Folkepartis Gruppe ikke mener, at Europa kan gøre noget på egen hånd. Den situation ville selvfølgelig ikke være perfekt, og der ville være hindringer, som skulle overvindes. Men betyder det, at EU nødvendigvis skal holde sig til den laveste fællesnævner, at vi skal have den mindst mulige regulering og holde os på linje med den mindst ambitiøse aktør? Vi synes ikke, det virker som noget, der vil styrke EU's førende position i verden.

Desuden er det muligt at forestille sig, at EU iværksætter dette på eget initiativ. Det er det af den simple grund, at de kapitalstrømme, der vedrører os, starter i EU, hvorefter de måske flyder et andet sted hen, men blot for at vende tilbage til EU.

Når disse strømme flyder væk og vender tilbage, har vi mulighed for at kræve, at de kan spores, og for at finde ud af, om de er blevet underlagt en skat på finansielle transaktioner eller ikke. Hvis de er, er der ingen problemer. Hvis ikke, kan vi opkræve en indgangs- eller udgangsskat. Det har vi gjort i årevis i realøkonomien med den fælles eksterne told. Den finansielle globalisering tvinger os nu til at gøre dette i den finansielle del af økonomien, og det er absolut muligt teknisk set. Det, der skal til, er politisk vilje.

Kay Swinburne, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Efter den seneste uro på de globale finansmarkeder verden over søger akademikere, politikere og nobelpristagere med rette at finde en metode til at vinde de penge, der er brugt på at redde vore finansielle institutioner, tilbage igen. Afgifter på finansielle transaktioner er i deres mange forskellige former blot en af mange idéer på bordet, og vi må ikke begrænse de redskaber, der står til rådighed for EU og dets medlemsstater, til denne ene idé. Vi må være kreative og søge så bredt

som muligt for at se, hvor vi bedst kan reagere på finanskrisen og styrke vores nationale finansielle systemer. Præsident Obamas tanke om en afgift på finansielle institutioner kunne være en mulighed.

Dog er dette forslag meget specifikt, og det ser ikke på alle andre former for finansielle skatter og afgifter. Som kommissæren sagde, er IMF på G20's foranledning i øjeblikket ved at udarbejde en undersøgelse af eventuelle finansielle skatter, men denne beslutning ser ud til at søge svar, inden denne undersøgelse foreligger.

Jeg forstår ikke logikken i at forsøge at gennemføre en EU-løsning på et globalt problem. Det giver ingen mening, og det er naivt at tro, at EU, hvis det gennemfører en skat på transaktioner uden støtte fra alle de globale nøglepartnere, ikke vil miste noget til andre lande.

Jeg har to indvendinger mod denne beslutning om en skat på finansielle transaktioner, sådan som den ser ud nu.

For det første kan vi ikke støtte en foranstaltning, der søger at give EU beføjelser til at opkræve skat. Det er grundlæggende for vores EU-medlemsstaters suverænitet, at de bevarer retten til at kontrollere deres egne skattesystemer. Det ville derfor være nyttigt at klarlægge, om dette forslag vedrører de enkelte medlemsstaters koordinerede skatteopkrævning – som bevares og anvendes på det niveau – eller om der virkelig er tale om en EU-skat.

For det andet bør de skatter, der opkræves for at stabilisere de finansielle systemer, efter min mening ikke være en forlængelse af en EU-budgetkonto. Der er mange initiativer og anvendelsesprogrammer iværksat af EU og medlemsstaterne, som søger at håndtere det globale klima på intelligente måder. Vi har ambitiøse mål om penge, der skal bruges i udviklingslandene. Jeg vil ikke kunne støtte noget, som rent faktisk indebærer opkrævning af skat til andre formål.

Miguel Portas, for GUE/NGL-Gruppen. – (PT) Hr. formand! Jeg mener, at den tekniske forhandling, vi må gennemføre, uden tvivl er meget vigtig, men den må ikke skjule det faktum, at det valg, vi står over for, er af politisk art. Derfor savner gennemførelse og bygning af hele argumentet på et teknisk grundlag for at undgå at skulle træffe et politisk valg i nogen grad legitimitet.

Hr. Haglund forklarede for eksempel, at vi ikke ville have undgået finanskrisen, hvis vi havde haft en Tobinskat. Jeg er enig med ham, men vi ville helt klart have haft flere ressourcer til bekæmpelse af virkningerne af finanskrisen i vores økonomier og på de dårligst stillede grupper i den europæiske befolkning.

Det er derfor det, der er spørgsmålet her. Og det andet spørgsmål vedrører ... og det er grunden til, at kommissær Šemetas svar ikke overbeviste mig overhovedet, hverken med hensyn til tidsplanerne eller med hensyn til det grundlæggende spørgsmål. I sidste ende fortalte kommissær Šemeta og også hr. Gauzès os, at skatten er en tiltrækkende og meget interessant idé, men vi kan ikke anvende den på europæisk plan. Den skal være global.

Lad os gøre en ting klart. Når vi siger det, siger vi, at Tobinskatten aldrig vil blive indført på globalt plan. Der er derfor ingen grund til at føre folk bag lyset. Det, der bliver sagt, er, at den enten er global, eller også vil den ikke blive indført. Det, der bliver sagt, er derfor, at den aldrig vil blive indført. Jeg har en helt anden opfattelse. Jeg mener, at EU er tilstrækkeligt stærkt finansielt marked til, at der kan indføres en generel restskat på alle transaktioner, uden at det fører til kapitalflugt.

Vi ville dog først og fremmest fortælle vores borgere noget helt afgørende, nemlig at den finansielle kapital, der førte os ind i krisen i en krisesituation i det mindste på restplan, i det mindste på restplan skal betale. Og dette skulle grundlæggende og specifikt bidrage til at bekæmpe sult og fattigdom i verden og begynde finansieringen af oprettelsen af en social søjle i det europæiske projekt, den søjle, vi mangler, og som vi ikke har.

Borgerne ville have fuld forståelse herfor.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! For 11 år siden var jeg et af en håndfuld parlamentsmedlemmer, der sammen nedsatte arbejdsgruppen om Tobinskat på tværs af partierne, og vores møder blev ofte mødt med et foragteligt smil. I lyset af årtusindskiftet henviste vi igen og igen til det tilsyneladende rationelle marked, til risiciene for konkurrence og mulige revner i globaliseringen.

Det duer ikke, hvis man i dag fortsat fremsætter de samme argumenter. Vi har med nød og næppe undgået et stort sammenbrud, og det kostede ikke blot en frygtelig masse penge, men også megen tillid. Hvis man nu tror, at vi kan sætte farten lidt ned med en sådan skat på finansielle transaktioner, så vil spekulanterne –

som jeg vil kalde dem – som jeg personligt er kommet godt ud af de med, med andre ord forvaltere af investeringsfonde som de eufemistisk er blevet kaldt, have et helt andet synspunkt, fordi de udfører deres forretninger stadig hurtigere og mere intensivt langs denne skillelinje.

Det er grunden til, at jeg ikke er overbevist om, at en skat på finansielle transaktioner af omfanget af de finansielle transaktioner vil have større virkning end at lægge en dæmper på disse enorme spekulationsbølger. Jeg håber virkelig, at repræsentanterne for Kommissionen og de nationale regeringer vil lægge sig især udtalelserne fra vores kolleger fra De Grønne, men også fra hr. Bullmann og fra venstrefløjen på sinde. Det er et politisk spørgsmål. De tekniske aspekter kan løses hurtigt, da der findes eksperter, som kan gøre dette.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Hr. formand! Man kan stille sig det spørgsmål, om det ud fra et administrativt synspunkt er muligt at indføre en skat på finansielle transaktioner, eller om det er politisk muligt, men jeg tror, at det grundlæggende spørgsmål her må være: Er det en god ting? Er det nyttigt for den økonomiske udvikling at have en skat på finansielle transaktioner? For dette betyder, at man vil have en skat på investeringer. På tværs af grænserne vil man have en skat på investeringer i lande, hvor der findes mindre kapital end i andre.

Vil dette hjælpe den internationale handel eller vil det nedbringe den internationale handel, hvis det har en betydning?

Jeg siger dette, fordi der findes to eksempler, som vi kan se på, når vi drøfter dette spørgsmål. For det første har vi 30 år med en enorm økonomisk vækst takket være velfungerende globale finansmarkeder. Så har vi oplevet, at følgerne af krisen gav os kreditsammenbruddet. Jeg mener, at vi skal have rigere og bedre fungerende finansmarkeder frem for at forsøge at komme i nærheden af et kreditsammenbrud.

For en skat på transaktioner sigter som enhver anden skat mod at nedbringe den mængde, der beskattes, og jeg ser ikke nogen fordele ved at nedbringe omfanget af den internationale handel, for vi har set konsekvenserne, når det sker. Jeg kan ikke se, at det er nyttigt at gøre investeringer i fattige lande dyrere.

Beskatning af finansielle transaktioner vil ikke forhindre finansielle transaktioner. Det vil end ikke forhindre det, der nogle gange kaldes spekulative investeringer. Det vil forhindre den store strøm af normale investeringer og handel, som vi har behov for.

Og jeg tror, der er god grund til at være forsigtige og tøvende, når vi drøfter dette spørgsmål, hr. kommissær.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Det ser ud til, at kommissæren er ansvarlig for beskatning, og at hans bidrag til 2020-strategien på dette område vil være at foreslå en ny form for beskatning. Det kræver mod at fremkomme med nye former for skat, og kommissæren bør ikke se bort fra alt det intelligente og konstruktive arbejde, som hans forgængere har udført. Jeg har noteret mig, at en harmonisering af selskabsskatten end ikke nævnes i 2020-strategien. Måske har kommissæren ladet den ligge i skuffen et eller andet sted. Jeg foreslår, at han ser lidt nærmere på den.

Hvis han imidlertid udviser det samme mod med hensyn til en skat på finansielle transaktioner, vil vi ikke komme særlig langt. I EU og i Kommissionen, som kommissæren nu er medlem af, ser konklusionerne fra G20 ud til at være ubestridelig sandhed. Skatten på finansielle transaktioner optræder i konklusionerne fra G20-topmødet, så vi anmoder om, at de bliver gennemført. Og spis os ikke af med det argument, at vi må gøre det, alle andre gør, for når præsident Obama under påvirkning af Paul Volcker foreslår en reform af USA's banksystem, vender han ryggen til konklusionerne fra G20-topmødet.

Hvorfor skal vi udelukke en metode, der kunne være god for USA? Og jeg har noteret mig kommissær Barniers ord, da han sagde, at denne reform kunne passe godt specifikt på den amerikanske situation og ikke have noget at gøre med Europa. Europa skulle følge sin egen vej med hensyn til en skat på finansielle transaktioner. Det er rigtigt. Vi afventer kommissærens modige og innovative forslag.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! For at være helt ærlig – og alle ved, at jeg fuldt ud støtter Kommissionen – forekommer kommissærens forslag mig at være usædvanlig frygtsomme. Ingen af dem er et udtryk for et ønske om at være politisk ambitiøs på et område, der ellers forekommer mig at være meget vigtigt.

Jeg vil gerne minde om, at der i Monterrey Konsensus fra 2002 og på Doha opfølgingskonferencen i 2008 anbefalede innovative og alternative metoder til finansiering på udviklingsområdet. Jeg mener heller ikke, at denne skat på finansielle transaktioner vil kunne regulere verdens finansielle system. Det er ikke det, det handler om. Jeg mener, at EU – helt klart sammen med G20 – må tage initiativet til at lancere en skat på

internationale finansielle transaktioner, der, som det er blevet sagt, kan sættes til mellem 0,01 % – sikke en masse penge! – og 0,1 % af transaktionens værdi. De forventede indtægter varierer naturligvis på grundlag af disse to koefficienter. Man kan vælge mellem 20 mia. USD og 200 mia. USD.

Den kan være af global og generel art. Der er dog et sted, hvor jeg slet ikke er enig. Jeg mener ikke, at gennemførelsen heraf bør være betinget af en aftale mellem alle lande i verden, men i stedet mellem de økonomiske nøgleaktører. Vi bør ikke vente på, at hele verden accepterer denne skat, hvilket vi ved ville sætte en stopper for enhver tanke herom.

Den bør opkræves på statsligt niveau og frivilligt i første omgang, hvilket naturligvis ville give tanken et vist skub fremad. Den bør navnlig koordineres af de økonomiske nøgleaktører, G20. Hvis man tænker på, hvad den kan anvendes til, kunne en mulighed være, at den indbetales til en global eller endog europæisk fond. Den Europæiske Udviklingsfond kunne virkelig have behov herfor for at kunne yde offentlig udviklingsstøtte. Alternativt kunne landene bruge den til deres egne udviklingspolitikker.

Der er også noget andet, som jeg nærer forbehold over for, og det ser desuden ud til at tingene går i den retning. En klar indikation herpå er f.eks., når jeg hører direktøren for Den Internationale Valutafond mere eller mindre afvise tanken om Tobinskatten eller skatten på finansielle transaktioner og gør den til en slags dække, der foregriber eller dækker den finansielle verdens risici – det, jeg kalder finansielle jonglører. Det er slet ikke det, det handler om! Jeg ønsker ikke, at formålet med denne skat skal være at dække de risici, som den finansielle verden løber. Det må betales på en anden måde. Det er en forkert anvendelse, som jeg ikke kan acceptere.

Jeg vil gerne minde alle om, at de fremskridt, der er registreret i de seneste få år i nogle af udviklingslandene – selv dem, der klarer sig bedst – vil blive tilintetgjort, hvilket forhindrer en realisering af millenniumudviklingsmålene. Jeg er derfor ivrig tilhænger af en skat på finansielle transaktioner.

Vicky Ford (ECR). – (EN) Hr. formand! Der er naturligvis mange gode grunde til at bede de finansielle institutioner bidrage mere til skatteindtægterne efter finanskrisen, og det er en skam, at denne beslutning kun ser på transaktionsskatter og ikke på eksempler som Obama-afgiften.

Jeg har tre betænkeligheder med hensyn til skat på transaktioner.

For det første betydningen for slutbrugerne af finansielle tjenesteydelser. I Det Forenede Kongerige har der eksisteret en stempelafgift i mange år, og den har haft en uforholdsmæssig stor betydning for mindre investorer og virksomheder, der søger kapital.

For det andet betydningen af, at EU handler på egen hånd. Vi ved, at de finansielle markeder er globale og meget flydende. Der er naturligvis en risiko for, at vi blot skubber transaktionerne uden for EU, hvilket ikke ville være gavnligt.

Min tredje betænkelighed gælder den moralske fare, nemlig hvis disse penge skal anbringes i en redningsfond. Jeg mener ikke, at alle finansielle institutioner automatisk skal reddes af skatteyderne. Det skal være muligt at lade en bank gå konkurs, samtidig med at kunderne beskyttes. Ekspertene har advaret både Økonomi- og Valutaudvalget og Det Særlige Udvalg om den Finansielle, Økonomiske og Sociale Krise om, at en sådan fond vil kunne tilskynde til, at der løbes uansvarlige risici. Vi ønsker ikke at risikere større risiko, og dette bør undersøges.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Der kan ikke herske nogen som helst tvivl om, at den seneste finanskrisen har vist, at liberaliseringen af de finansielle markeder og kravet om markedsfrihed har tilladt det finansielle system at vokse sig foruroligende stort i forhold til og i korrelation med realøkonomien og at operere i årevis på grundlag af massiv profitsøgning, uansvarlighed og uden regulering, hvilket i sidste ende førte til krisen.

Forslaget om en skat på finansielle transaktioner kunne derfor begrænse det finansielle systems størrelse og gøre visse finansielle spekulationsmuligheder uprofitable. Denne foranstaltning vil dog være dødfødt, hvis den ikke ledsages af en integreret plan for regulering af det finansielle system for at minimere de lyssky politikker, som bankerne anvender, og hedgefondes og kreditvurderingsbureauers spekulation, som forværrer og udnytter de økonomiske problemer i mange lande.

Alligevel bør enhver sådan foranstaltning efter min mening ikke blot betragtes som en midlertidig foranstaltning. Bankerne skal betale af på de massive støttepakker, de har modtaget fra de europæiske

regeringer, pakker, som i sidste ende øgede det finansielle underskud i disse lande. Disse lande tvinges nu til at låne fra de samme banker, hvorved de modtager betaling to gange.

Vi må slå en ting helt fast. Bankerne skal betale af på deres gæld til regeringen. Derfor må vi om ikke af andre grunde indføre en skat på finansielle transaktioner, først for at begrænse den finansielle sektors størrelse og dernæst for at opspare ressourcer til nye sociale politikker og udviklingspolitikker.

Markus Ferber (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Hvad handler alt dette her om? Spørgsmålet er ganske enkelt, hvordan de finansielle markeder kan bidrage til at nedbringe de omkostninger, de har medført for landene, samfundene og økonomien. Det er det afgørende spørgsmål, vi skal besvare.

Jeg mener, at vi i fællesskab har udarbejdet en meget afbalanceret tekst. Jeg er også meget taknemmelig over for kommissæren for den måde, han har formuleret den på. På den ene side kan vi ikke foregive, at Europa er de saliges ø, hvor vi kan gøre, hvad vi vil, uden at de globale finansielle markeder reagerer på det. Tingene skal koordineres internationalt. På den anden side må vi også sikre, at sektoren yder et passende bidrag til at overvinde krisen.

Derfor vil jeg advare mod, at vi fremkommer med et nyt punkt hver uge, som vi kan bruge til at løse alverdens problemer. For nogle måneder siden var det en ekstraafgift på flybilletter, som skulle løse alle vores problemer, nu er det en skat på finansielle transaktioner, og næste måned vil nogen finde på noget andet. Det går for vidt. Det drejer sig om at inddrage de finansielle markeder på en internationalt koordineret måde. Hvis Kommissionen kan fremkomme med en fornuftig løsning, som kan indgå i de internationale forhandlinger, så vil vi være på rette vej.

Vi bør være ærlige over for os selv. Dem, der hævder, at vi kan stoppe spekulation med sådanne instrumenter, stikker helt klart sig selv blå i øjnene. Vi ønsker, at spekulanterne skal yde deres bidrag til risikoen og til at overvinde risikoen. Det er den rigtige strategi. Kommissæren har vores fulde støtte hertil.

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Hr. formand! I Det Forenede Kongerige er der i øjeblikket blevet lanceret en såkaldt Robin Hood-kampagne med deltagelse af ngo'er, kirker og det civile samfund og med skuespilleren Bill Nighy i spidsen. Hvis kommissæren ikke har set deres webside, vil jeg på det kraftigste anbefale den som en del af denne forhandling. Grundlaget for kampagnen er en skat på finansielle transaktioner på 0,05 %, hvilket de mener vil rejse i omegnen af 37 mia. GBP.

Så skatten på finansielle transaktioner handler ikke om, at folk skal gå til en kasse og hæve penge. Dette handler om ikkeoffentlige transaktioner, og det handler om, at de, der har bidraget til finanskrisen, skal betale noget tilbage. Hvis jeg skal sætte dette i perspektiv, lyttede jeg til økonomen John Kay for omkring tre uger siden. Han kom til Skotland for at tale, og hvis Skotland havde været et uafhængigt land, og vores banker var kollapsede, ville hver eneste mand, kvinde og barn i Skotland skylde 750 000 GBP. Vi kan ikke tillade, at dette sker i fremtiden. Det er heldigvis ikke sket endnu, fordi vi i Skotland er en del af Det Forenede Kongerige, men i fremtiden må vi se seriøst på skatten på finansielle transaktioner og se på, hvordan den vil blive anvendt.

Robin Hood-kampagnen er en interessant kampagne, og jeg mener, at den bør fordeles 80:20. 80 % skal gå til offentlige tjenesteydelser og 20 % til at sikre, at vi har en fond, der kan sikre, at der ikke indtræder en ny bankkrise.

Jeg vil gerne takke kommissæren og afventer hans forslag. Måske kan kommissæren give os en tidsplan for, hvornår vi kommer til at høre hans mening. Jeg ved, at EU 2020 vil blive fremsat i april, men det ville være dejligt at høre noget om kommissærens tidsplan.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! I den aktuelle krise, har vi kun to valg. Det første går ud på at lade befolkningen betale for krisen, som vi har gjort hidtil. Gennem krisepaner, arbejdsløshed og skattestigninger som den seneste momsstigning i Grækenland. Den anden valgmulighed er at beskutte spekulative kapitalbevægelser og finansielle transaktioner. Det ville medføre betydelige indtægter for den europæiske økonomi, og jeg mener, at det ville være et våben imod den finanskrisen, vi oplever i øjeblikket. Det ville også være nødvendigt at have modet til at lukke skatteparadiser.

Dette forslag er på ingen måde revolutionerende, da det allerede indgår i G20-aftalerne. Nogle af disse principper er endog blevet drøftet her, og der er blevet stemt om dem her, men det haster med at komme videre end til frugtesløse erklæringer. Vi må øjeblikkeligt sætte en stopper for denne farlige spekulation. Adskillige økonomer mener faktisk, at EU ville råde over yderligere 500 mia. EUR, hvis vi indførte en lav

afgift på 0,5 % på finansielle transaktioner. Det er penge, som vi kunne bruge til en genopretning baseret på arbejde, uddannelse, forskning, lønninger og nye, miljøvenlige industri- og landbrugs politikker.

Vi må derfor begynde at handle. Vi bør have modet til at stemme for princippet om en sådan skat og dernæst til at gennemføre den.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I det østrigske parlament og i den østrigske forbundsregering samt i mit parti, Det Østrigske Folkeparti, er der bred politisk vilje til at indføre en skat på finansielle transaktioner. Den finansielle og økonomiske krise har globale eftervirkninger og årsager, der ikke kan begrænses til et enkelt kontinent.

Vi har ikke brug for globale ledelsesmekanismer. Vi har brug for globale tilsynsmekanismer, globale lovgivningsmæssige retningslinjer og for finansieringskilder. Spørgsmålet om finansieringskilder er dog ikke nok. Retningslinjernes virkninger er lige så vigtige.

For det første har vi brug for en fælles europæisk vilje, et europæisk projekt, så vi kan opnå succes på globalt plan. Spørgsmålet er for Kommissionen og for beslutningen, som jeg håber, Parlamentet vil vedtage onsdag med et stort flertal, et udtryk for den fælles politiske vilje til at udvikle og gennemføre en model for en skat på finansielle transaktioner – helst på globalt plan. Jeg ser frem til at modtage et meget konkret forslag fra Kommissionen, som vil bidrage til denne solidaritet i Europa, og jeg forventer, at Kommissionen fremlægger dette forslag samt svar på vores spørgsmål snarest muligt.

Hvilken indvirkning vil en sådan skat på finansielle transaktioner have på realøkonomien og på EU's konkurrenceevne og finansielle stilling? Hvad skal den opkræves af, og hvor høj skal procentsatsen være, hvem skal opkræve den, og hvem skal have pengene? Skal pengene være øremærket? Jeg vil sige ja, men til hvad? Vi må løse alle disse spørgsmål. Med dagens forhandling og afstemningen på onsdag sætter vi kursen. Kom med et svar hurtigt.

Magdalena Alvarez (S&D). – (ES) Hr. formand, hr. kommissær! Krisen har vist, at EU mangler de nødvendige instrumenter til at imødegå virkningerne af denne og fastsætte passende rammer for økonomisk genopretning.

Det er derfor nødvendigt at fremkomme med et fælles svar. Dette skal omfatte ikke blot koordinering af medlemsstaternes strategier, men også at vi giver os selv som Union passende instrumenter, der sætter EU i stand til at træffe betydningsfulde foranstaltninger for at fremkomme med et øjeblikkeligt og globalt svar.

Det første mål bør være at give EU en mere vidtrækkende og mere effektiv økonomisk styring, hvilket kræver større finansiell uafhængighed. I denne forbindelse vil en skat på finansielle transaktioner, der skal opfylde tre formål, være en stor hjælp. Når alt kommer til alt, må vi øge EU's kapacitet til at udvikle sine egne politikker, vi skal forbedre den økonomiske stabilitet ved at begrænse spekulation, og vi skal levere de oplysninger, der er nødvendige for at overvåge situationen på og udviklingen af de finansielle markeder. Derudover skal der ved udviklingen af dette fiskale instrument indføres bestemmelser for at sikre, at den finansielle sektor bidrager til at råde bod på den skade, realøkonomien har lidt, og til dækning af udgifterne til stabilisering af banksystemet.

Kommissæren bedes give os en tidsplan herfor.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Hr. formand! Europa-Parlamentet gør rigtigt i at stille en række spørgsmål om dette emne og ikke afgive en endelig holdning til den nye skat på finansielle transaktioner.

Der er desuden flere årsager hertil. Man behøver blot at lytte til det, de fejlfrie tilhængere af denne skat har fortalt os. De siger, at det er et politisk problem, at de tekniske løsninger dårligt nok har nogen betydning.

For det første lad os gå videre med skatten, og så vil vi se, hvordan den skal gennemføres. Det er en fejl. Det er ikke muligt at løse problemet med finanskrisen med ideologi.

For det andet siger de, at dette vil være en skat, som kan hjælpe de dårligst stillede, en form for Robin Hood-skat, da de bedst stillede overvinder deres situation gennem væksten i økonomien.

Spørgsmålet om en europæisk eller global skala har dårligt nok nogen betydning. Dermed undgår man også at løse spørgsmålet. Hvad ville der ske, hvis kun Europa indfører denne form for skat?

Der er adskillige elementer, som skal tages i betragtning. I en krisetid er det ikke ved hjælp af en ny skat, at man løser nogen problemer. Det er ikke ved hjælp af en ny skat, at vi vil løse problemet med de offentlige

finanser. Det er ikke ved hjælp af en ny skat, der fungerer som en slags sanktionsskat, en straffeskat, en skat, der skal straffe dem, der er ansvarlige for krisen.

Slutbrugerne er dem, der lider med en ny skat. Dem, der har behov for kredit, er dem, der lider med en ny skat.

For det andet er der en række tekniske problemer, der skal drøftes. Dem, der ikke betyder noget. Findes der et europæisk forvaltningssystem, som kan gennemføre en skat som denne? Kan nogen fortælle os om omkostningerne ved indførelse af skatten? Kan nogen fortælle os, hvilken indvirkning den vil have på likviditeten og på kreditter? Hvordan skal en global skat anvendes med tidsforskelle og transaktioner, der finder sted på sekunder? Hvordan kan alt dette kontrolleres?

Alle disse spørgsmål er stadig ubesvarede. Jeg mener, at vi bør lære af krisen og vedtage holdninger. Jeg tvivler på, at den nye skat er den rigtige.

FORSÆDE: Stavros LAMBRINIDIS

Næstformand

Anni Podimata (S&D). – (EL) Hr. formand, hr. kommissær! Forhandlingen om indførelse af en skat på internationale finansielle transaktioner er måske ikke ny, men den er yderst relevant i dag, fordi den grundlæggende lære, vi kan drage af krisen i den globale økonomi, navnlig i euroområdet, som for nylig har været udsat for systematiske angreb fra spekulanter, er, at de finansielle markeders tidligere uansvarlighed og fraværet af en grundlæggende finansiell regulering og styring har umiddelbare og synlige følgevirkninger for realøkonomien, på de offentlige økonomiers bæredygtighed og på den sociale stabilitet.

I denne henseende er indførelse af en skat på internationale finansielle transaktioner særlig vigtig, fordi det er et af nøglepunkterne i den længe ventede omstrukturering af de finansielle kontrolmekanismer. Løsningen er naturligvis ikke, at vi indfører endnu en europæisk skat, som vil have tvivlsomme eftervirkninger på den europæiske økonomis konkurrenceevne, men at udforme et ambitiøst europæisk forslag, som skal fremlægges for G20.

Sirpa Pietikäinen (PPE). – (EN) Hr. formand! De finansielle markeder er globale, og finansielle virksomheder er globale. Den finansielle industri er faktisk den største globale sektor i øjeblikket. Da vores behov også er globale – f.eks. udviklingsdagsordenen, millenniumudviklingsmålene eller håndtering af klimaændringer – er det for mig mere end naturligt, at beskatning af finansielle transaktioner bliver det første forsøg på en global beskatning.

Politik er ikke global. Og den er som bekendt heller ikke reelt europæisk. Nogen skal tage føringen med håndtering af dette spørgsmål, og det tilfalder helt naturligt EU at tage føringen. Normalt har den, der tager føringen – udvikler mekanismer, modeller, har de intellektuelle ejendomsrettigheder – en fordel, og også fordelene ved at være den første.

Der er mindre fordele i form af at begrænse de mest spekulative transaktioner lidt, men efter min mening vil de største fordele ligge i at åbne et nyt beskatningsområde, en global mekanisme og i at indsamle ressourcer – ikke så meget inden for den finansielle sektor, men især til vores europæiske og globale udviklings- og miljøkrav.

For at kunne være aktivt på dette område må EU tænke klart, vi må indtage en enig holdning, og derfor ser jeg gerne meget snart Kommissionen fremkomme med et forslag til, hvordan vi gør denne skat på finansielle transaktioner brugbar.

Edward Scicluna (S&D). – (EN) Hr. formand! Det er ikke mere end 40 år siden, at vi som studerende drøftede en ny international økonomisk orden, hvoraf en del bestod i et forslag til at anvende særlige trækningsrettigheder på lån til IMF og til at medtage en form for skat på nationale regeringer, som skulle anvendes til at hjælpe fattige lande. Dette blev som bekendt ikke til virkelighed.

Mange år senere har virkeligheden ændret sig. Globalisering og teknologiens fremmarch samt den stærkere politiske vilje har gjort visse planer mere gennemførlige. Antallet af globale, politiske mål er dog vokset. Ud over fattigdom, som desværre stadig findes, er vi også optaget af globale miljøproblemer såsom klimaændringer, og vi taler nu hovedsagelig om en slags global forsikringspræmie for at kompensere ofrene for den sociale og økonomiske smerte, som den finansielle katastrofe har medført.

Vi må være forsigtige, når vi står over for mange mål. Jeg foreslår, at vi følger den kloge regel, at vi for hvert mål skal have et separat instrument. Lad blot Kommissionen være modig, men vi må sikre, at skatten på finansielle transaktioner er meget fokuseret og gennemførlig. Lad os ikke forsøge at gøre alt for alle mennesker.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Jeg mener, at indførelsen af en skat på finansielle transaktioner overhovedet ikke vil være til nogen hjælp. Den vil ikke få os ud af finanskrisen, og den vil heller ikke hjælpe os til at forhindre en ny krise, og den vil heller ikke bidrage til de finansielle markeders stabilitet. Denne foranstaltning vil kun resultere i stigende omkostninger til kapital og kredit, og den vil lægge en dæmper på investeringer.

Inden vi indfører en ny skat, skal Kommissionen meget omhyggeligt undersøge de fordele og ulemper, den vil medføre. Hvis der træffes beslutning om at indføre en afgift på finansielle transaktioner, kan dette påvirke den europæiske økonomis konkurrenceevne globalt. Dobbeltbeskatning må også undgås, ligesom vi må undgå at skabe hindringer for kapitalens frie bevægelighed.

Omkostningerne ved en sådan skat må ikke bæres af almindelige borgere. Det ville være hensigtsmæssigt at overveje at indføre denne form for skat i lande, hvor der findes en ophobning af spekulativ kapital, der resulterer i skabelsen af kortsigtet ekstern gæld. Denne foranstaltning kunne forhindre ophobning af spekulativ kapital.

I 2009 indførte Sverige et årligt stabilitetsgebyr, der skal anvendes på banker og kreditinstitutioner, og som beløber sig til 0,036 % af den samlede værdi af visse forpligtelser. Indførelsen af en sådan skat er imidlertid ikke berettiget i Rumænien. I forbindelse med forhandlingerne mellem den rumænske regering, IMF og Europa-Kommissionen blev der opnået enighed om lovændringer vedrørende den særlige forvaltningsprocedure for at gøre det muligt for den rumænske nationalbank hurtigt og effektivt at gribe ind, når en kreditinstitution er i vanskeligheder.

På denne baggrund vil jeg gerne spørge Kommissionen, hvilke mekanismer eller formler der overvejes for at beskytte landene mod ophobningen af spekulativ kapital, og om den også overvejer andre foranstaltninger til regulering og overvågning af det finansielle system.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! To ord rinder mig i hu, når vi drøfter dette emne. Det er de latinske ord *festina lente* eller "at skynde sig langsomt", fordi dette emne naturligvis er ret kontroversielt, som alle skatter er. Jeg antager, at det er særligt attraktivt at tale om at beskatte finansielle institutioner for at gøre dem mere opmærksomme på risici og måske få dem til at betale for deres synder, men finansielle transaktioner er globale og ikke blot europæiske, så som hr. Swinburne påpegede, må vi overveje alle muligheder.

Se på hvor IMF og G20 er på vej hen og så måske handle selv, men vi må helt sikkert overveje dette meget nøje. Så jeg siger *festina lente*, skynd jer langsomt, når vi har tænkt indgående og gennemført brede høringer, og så skal vi måske handle med eller uden Robin Hoods hjælp.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Hr. formand, hr. kommissær! Selv om de udviklede lande tegner sig for 80 % af drivhusgasemissionerne, betaler udviklingslandene i dag for de værste eftervirkninger. Disse meget drastiske eftervirkninger rammer de fattigste lande, de lande, der ikke har gjort noget for at skabe drivhusvirkningen.

Der er i øjeblikket 20 mio. miljøflygtninge. Hvis vi ikke gør noget med det samme, vil der være 500 mio. i 2050. Vi har en seriøs klimarelateret forpligtelse over for disse lande på anslået 100 mia. EUR om året. Heraf vil en retfærdig andel for EU være 35 mia. EUR.

Det er afgørende, at vi straks indfører en skat på finansielle transaktioner, så vi kan finansiere vores klimarelaterede forpligtelser. Samtidig vil denne skat gøre det muligt for os at betale vores klimarelaterede gæld til eftertiden ved at hjælpe med at finansiere energiuafhængighed af kul.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Hr. formand, hr. kommissær! Et forslag, der ikke havde medvind for to årtier siden, er endnu en gang genstand for forhandling og debat på grund af den finansielle og økonomiske krise. Det er ikke længere blot akademikere og minoritets- eller oppositionsgrupper, der går ind for den. Nu foreslår G20, Den Internationale Valutafond og nogle ledere af de mest udviklede lande i verden, at der indføres en sådan skat. Vi må benytte os af lejligheden, fordi tiden er inde.

Som medlem af Udviklingsudvalget støtter jeg den opfattelse, at en del af indtægterne, hvis en sådan skat indføres, skal gå til finansiering af udvikling. Hvis indtægten udelukkende anvendes til finansiering af forsikring af indskud eller til rent økonomiske formål, vil den finansielle sektor ikke yde et retfærdigt bidrag til global retfærdighed. Derfor bør en del af denne indtægt afsættes til udviklingsbistand.

Algirdas Šemeta, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er glad for, at der er afsat tid til denne vigtige forhandling. Tanken om en skat på finansielle transaktioner har indtil videre vakt stor opmærksomhed. Som jeg har forklaret, er Kommissionen i øjeblikket ved at undersøge innovativ finansiering på globalt plan, og den er særlig opmærksom på følgende spørgsmål.

Først analyse af konkurrencedygtighedsaspektet. Da finansielle transaktioner er så mobile og de finansielle markeder så konkurrenceprægede, ser risikoen for, at aktiviteterne flyttes til andre markeder, ud til at være meget høj. Dette betyder, at en fælles strategi og i det mindste godt samarbejde er nødvendigt på internationalt plan.

Et andet spørgsmål er forskellige initiativers kumulative virkning, som ikke bør underminere den finansielle sektors evne til at støtte økonomisk genopretning.

Det tredje punkt er, at analysen skal være rigtig. Kommissionen vil snart offentliggøre sin analyse af forskellige muligheder. Jeg må sige, at det ikke er så enkelt endda. Vi er ved at gennemføre en analyse, og vi analyserer forskellige instrumenter. Disse instrumenter hænger ikke blot sammen med en skat på finansielle transaktioner, men også med eventuelle afgifter på bankers aktiver, på bankers gearing og så videre. Vi må foretage en meget grundig analyse for at nå frem til de rigtige konklusioner med hensyn til, hvilke muligheder der er de bedste.

Kommissionen vil sammenligne sine resultater med sine internationale partners resultater. På dette grundlag vil de mest lovende instrumenter blive påvist, og Kommissionen vil så vurdere dem nærmere.

Jeg vil også gerne sige, at "beskatning" eller "skatter" nævnes mange gange i EU 2020-strategien, hvilket står i skarp kontrast til tidligere strategiske dokumenter. Jeg mener, at Kommissionen er meget opmærksom på spørgsmålene i tilknytning til udviklingen på beskatningsområdet.

Afslutningsvis vil jeg gerne understrege, at Kommissionen fremmer og støtter en seriøs global analyse af de potentielle fordele og ulemper ved forskellige innovative finansieringsinstrumenter, herunder en skat på finansielle transaktioner. Jeg vil gerne takke Parlamentet for dets interesse og engagement i dette spørgsmål.

Formanden. Jeg har modtaget et forslag til beslutning⁽¹⁾ fra Økonomi- og Valutaudvalget som sammenfatning af forhandlingen i henhold til forretningsordenens artikel 115, stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen vil finde sted onsdag den 10. marts 2010 kl. 12.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg har længe støttet en skat på finansielle transaktioner, eller som tilhængerne i USA kalder den – en skat på finansiell spekulation. James Tobin var en af de første til at fremsætte tanken som et middel til at stabilisere globale finansielle markeder og i processen rejse betydelige midler til udviklingsbistand. De magtfulde finansielle spekulanter forkastede den som uigennemførlig, og det samme gjorde magtfulde regeringer. Nu undersøger IMF som en konsekvens af krisen gennemførligheden af den, og vi må insistere på, at eksperternes rapport ikke raseres og gøres nytteløs af lobbyvirksomhed. Vi er nu i besiddelse af redskaberne, f.eks. SWIFT-clearingsystemet i Europa, som kan sætte os i stand til at indføre en skat. Men i modsætning til, hvad forskningen viser os, trækkes de gamle, falske argumenter frem: "den kan omgås, den vil være en byrde på forbrugerne". Finanskrisen drevet af skruppelløse finansielle spekulanter, som fortsat tjener enorme formuer, hvis aktiviteter har bragt den økonomiske verden i knæ, skal begrænses. Den offentlige opinion må give klart udtryk for den voksende støtte til en skat på finansielle transaktioner, så regeringerne kan handle og ikke give efter for de mennesker, for hvem grådighed ikke er nok.

18. Gennemførelse af det fælles eurobetalingsområde (SEPA) (forhandling)

Formanden. – Det næste punkt på dagsordenen er mundtlig forespørgsel til Kommissionen (O-0027/2010) af Sharon Bowles om det fælles eurobetalingsområde (SEPA).

⁽¹⁾ Se protokollen.

Sharon Bowles, spørger. – (EN) Hr. formand! Min forgænger på posten som formand for Udvalget om Økonomi og Valutaspørgsmål fremlagde en beslutning om SEPA for Parlamentet den 12. marts 2009. Ikke meget har ændret sig, og nu fremlægger jeg min her i marts 2010. Må jeg have lov at sige, at vi virkelig forventer fremskridt før marts 2011.

Kommissionen gjorde en indsats i sin køreplan for SEPA fra september 2009. Vi er enige i indsatsen på de seks prioriterede områder, men et stort flertal af respondenterne i Kommissionens egen høring sagde, at det var nødvendigt at fastsætte en slutdato for at give dem, der holder sig tilbage, et incitament. Det er Kommissionens egne ord. Det kan ikke siges mere klart, og vi foreslår, at den bindende slutdato fastsættes til senest den 31. december 2012.

Vi lever i en tid, hvor der er et voksende antal grænseoverskridende indkøb og kontrakter. Fælles standarder for disse grænseoverskridende betalinger, kreditoverførsler og direkte debiteringer er en vigtig del af det indre markeds sundhed og vækst. Det er meget bedre for forbrugerne, når de ikke skal kontrollere, om der findes forskellige ordninger fra land til land, eller de bliver taget på sengen, fordi der er.

Så forbrugerne er ikke ugunstigt indstillet over for dette projekt, men de må have sikkerhed, og det er et problem, hvis der ikke er tilstrækkelige beskyttelsesmekanismer i forbindelse med forvaltning og kontrol med mandatet til direkte debiteringer. Betalingssystemerne tegner sig for en tredjedel af bankernes driftsomkostninger, så bankerne har meget at tjene på at få SEPA korrekt indført, men de kan ikke selv bestemme. European Payments Council må erkende, at forbrugerne er bekymrede for svig og misbrug af tillid, og over, hvem der passer på dem. Nogle travle mennesker opdager måske ikke en ny transaktion, navnlig hvis beløbet er et almindeligt beløb. Derfor skal forbrugerne have mulighed for ekstra beskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med oprettelsen af direkte debiteringer. Det dur ikke at sige, at bankerne vil fange al svindel. Bankerne har ikke fanget svigagtig anvendelse af checks. I f.eks. Frankrig har der været problemer med svindel med underskrifter bag på bankchecks, som indbetales til en tredjeparts konto. Dette er sket fire år efter, at Financial Services Authority i Det Forende Kongerige lukkede det smuthul. Det er ikke tilfredsstillende at løse disse problemer med tillægsløsninger eller ekstra tilbud om tjenesteydelser, der ikke beskytter alle. Det er svindlerens dagsorden. Det er ikke tilfredsstillende, at det gøres land for land. Det er de grænseoverskridende svindleres dagsorden.

Så vi ser frem til, at kommissæren står fast og løser disse problemer og fremkommer med løsninger vedrørende SEPA direkte debiteringer inden den 30. september 2010.

I år bør de offentlige myndigheders anvendelse af SEPA vokse betydeligt, så tiden er inde til at skubbe på, og navnlig anmode de medlemsstater, der ikke har lagt planer, om at deltage i undersøgelserne. Vi anmoder også de – eller måske den – medlemsstater, som ikke har løst problemet med fortsat juridisk gyldighed af eksisterende mandater til direkte debiteringer, om at komme videre og løse problemet. Måske er den anden vigtige forhindring multilaterale interbankgebyrer for kortbetalinger, og igen må dette løses på en måde, som også er i overensstemmelse med konkurrencepolitikken.

Der er tale om vigtige spørgsmål, og vi vil gerne sige til kommissæren, at tiden er inde til at stå fast og fastsætte en slutdato, så vi med succes kan gå over til SEPA og virkelig få dette projekt – som er meget vigtigt for det indre marked – fra start.

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er glad for at se Dem alle igen, og jeg vil gerne starte med at sige, at jeg er enig i det, fru Bowles netop har sagt, nemlig at forbrugerne har behov for sikkerhed. Det stemmer overens med en ambition, jeg gav udtryk for under min høring her i Parlamentet, om, at forbrugerne igen skal gøre krav på hjemmemarkedet gennem specifikke projekter. Et af disse er det fælles eurobetalingsområde (SEPA). Det er et kompliceret projekt, men dets mål – enkle finansielle overførsler i Europa – helliger vores indsats.

Jeg vil gerne takke Parlamentet for dets støtte til SEPA og give konkrete svar på de fem punkter, som fru Bowles nævnte, idet hun helt korrekt påviser de problemer, vi skal løse. Jeg er også opmærksom på det indledende arbejde, der er blevet udført, og på fru Berès' og hr. Gauzès' yderst positive betænkninger om spørgsmål i tilknytning til SEPA.

Det er korrekt, som fru Bowles sagde, at en deadline kunne give SEPA-projektet noget af den drivkraft, det har behov for. Det er min mening. En deadline ville helt klart have flere positive virkninger. Det ville gøre retsstillingen klarere, muliggøre planlægningen af nødvendige investeringer og sætte en stopper for sameksistensen af to betalingssystemer – et nationalt og et europæisk – som fører til unødvendige udgifter.

En deadline forudsætter lovgivning. Mit personale er i øjeblikket ved at analysere forskellige muligheder, og deres analyser skulle være klar næste forår. Vi vil træffe beslutning om den mest effektive fremgangsmåde på det grundlag. Jeg kan bekræfte, at den vil blive baseret på lovgivning.

Vi er i begyndelsen af marts, og det er virkelig for tidligt på nuværende tidspunkt at meddele denne slutdato. Jeg har noteret mig fru Bowles' forslag om 2012, og jeg vil have det in mente. Uanset hvad må vi give operatørerne en tilpasningsperiode på f.eks. 12 måneder for overførsler og mindst 24 måneder for hævnninger. En anden fordel ved et lovgivningsinitiativ kunne være at løse nogle af de spørgsmål, der rejses i beslutningen og af Økofinrådet, for at forbedre kvaliteten af SEPA-produkter for brugerne.

Mit andet punkt er, at vi har brug for en tydeliggørelse vedrørende multilaterale interbankgebyrer. Det er et vigtigt spørgsmål for finansieringen og dermed udviklingen af SEPA-kort og -hævninger. I slutningen af 2009 offentliggjorde Kommissionen et debatoplæg, der omfattede nye data og forskellige brugertypers holdninger til dette spørgsmål. Jeg skal vende tilbage til resultatet af denne offentlige høring om et øjeblik. Spørgsmålet skal naturligvis analyseres på grundlag af dets kompatibilitet med konkurrencepolitikken, som min kollega, hr. Almunia, har ansvaret for.

Jeg vil dog gerne fremsætte en række bemærkninger. Der findes en kortsigtet overgangsordning for hævnninger frem til november 2012, som muliggør multilaterale interbankgebyrer på op til 8,8 % for grænseoverskridende transaktioner. Jeg skal dog gøre opmærksom på, at over 70 % af hævnningerne i Europa nu gennemføres, uden at der pålægges transaktionen nogen multilaterale interbankgebyrer. Det multilaterale interbankgebyr ser derfor ikke ud til at være den eneste finansieringsmekanisme eller endog den mest effektive.

Med hensyn til betalingskort har Kommissionen som bekendt vedtaget en beslutning imod MasterCards grænseoverskridende, multilaterale interbankgebyrer. Vi gjorde det samme for Visa. Proceduren med hensyn til MasterCard er anket for Domstolen. Som en del af denne procedure har Kommissionen allerede specifikt med hensyn til størrelsen og typen af disse gebyrer tydeliggjort spillets regler. Domstolens endelige afgørelse skulle bidrage til at give dette et fastere retsgrundlag.

For det tredje går jeg, som jeg havde lejlighed til at nævne under min høring, ind for at iværksætte et europæisk initiativ om betalingskort. Der udvikles en række initiativer inden for den private sektor, f.eks. Monnet-projektet, PayFair og European Alliance of Payment Schemes. Jeg vil inden længe mødes med de vigtigste aktører på dette marked, så vi i fællesskab kan vurdere deres vilje til at bevæge sig fremad og måske koordinere deres initiativer og fastsætte en handlingsramme. Samtidig vil Kommissionen på grundlag af konkurrencereglerne analysere de argumenter, som kortsystemerne har fremsat som begrundelse for deres finansieringssystem.

Det fjerde punkt vedrører forvaltningens fremtid. Som bekendt nyder SEPA ikke godt af et paneuropæisk styringssystem. Det er grunden til, at vi har lanceret et fælles initiativ sammen med Den Europæiske Centralbank om at nedsætte et SEPA-råd, som har deltagelse af et begrænset antal højtstående repræsentanter for betalingsindustrien og brugerne. Målet er ikke at træffe beslutninger, men at fremme dialog for at sikre, at SEPA-projektet gennemføres ordentligt. Det første møde vil finde sted i foråret.

Jeg vil personligt holde Parlamentet velorienteret om SEPA-rådets arbejde, navnlig når jeg deltager i møder i Økonomi- og Valutaudvalget.

Mit sidste punkt vedrører respekt for brugernes interesser, et emne, som fru Bowles nævnte. Det er uheldigt, men bankbetalingsindustrien ser ofte ud til at være noget utilbøjelig til at anerkende brugernes bekymringer. European Payments Councils forvaltning kan forbedres, hvilket vil fremme gennemsigtighed og anerkendelse af brugernes bekymringer. SEPA-rådet vil udgøre en god platform for gennemførelse af disse forbedringer.

Jeg agter også at træffe mere direkte handlinger om specifikke punkter, navnlig de forbedringer, der skal foretages af hævesystemet. Kommissionen og Den Europæiske Centralbank vil inden længe skrive til European Payments Council for at anmode det om at indarbejde visse ændringer i reaktionen på forbrugernes bekymringer. Jeg kan ikke udelukke muligheden for, at Kommissionen kan træffe foranstaltninger, hvis den bemærker hindringer herfor, for at tage hensyn til forbrugernes bekymringer.

Som alle vil kunne forstå, er jeg fast besluttet på at handle og få SEPA til at fungere, som jeg sagde i januar. Jeg vil naturligvis være afhængig af støtte fra Parlamentet og af Parlamentets beslutsomhed på at gennemføre disse forbedringer.

Jean-Paul Gauzès, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg tvivler ikke på kommissærens beslutsomhed, og han har i de punkter, han nævnte, allerede besvaret de fleste af de spørgsmål, som vi ville stille, og som rejses i denne beslutning.

Jeg vil blot gerne minde om, at problemet i denne forbindelse skyldes, at det fælles eurobetalingsområde (SEPA) er betalingsinstitutionernes, særlig bankernes, initiativ. Jeg vil også gerne sige, at formålet med direktivet om betalingstjenester, som jeg havde den ære at være ordfører for, var specifikt udformet til at sætte os i stand til at identificere og definere de retsinstrumenter, der er nødvendige for at få indført dette europæiske betalingssystem. Et andet formål med direktivet var at forbedre konkurrencen på betalingsområdet, og Afsnit II indeholdt bestemmelser om oprettelse af betalingsinstitutioner for at bryde bankernes monopol.

Denne komplicerede start forklarer helt klart en del af forsinkelsen, men det er, som kommissæren sagde, også helt klart rigtigt, at de institutioner, der udfører betalingstjenester, dvs. bankerne, har udvist en vis tilbageholdenhed med at gennemføre denne mekanisme. Der er en forklaring herpå, nemlig omkostningerne. Jeg er sikker på, at dette vil være velkendt, men blot for at nævne et eksempel. I Frankrig f.eks. er omkostningerne i forbindelse med indførelse af SEPA højere end ved overgangen til euroen.

Der har også været spørgsmålet om interbankgebyrer, som skal løses. Der er to problemer. Det første er, som kommissæren nævnte, overensstemmelsen med konkurrencereglerne, men det andet spørgsmål, som ikke må overses, er, at betalingstjenesten er en kommerciel aktivitet for betalingsinstitutionerne, som derfor må belønnes i rimeligt omfang. Det, der er blevet fordømt, er muligheden for at fastsætte interbankmarginer ensidigt, vilkårligt og uden høring, når disse med rette forekommer overdrevent store.

Vi sætter alle vores lid til, at kommissæren vil sikre, at de fremskridt, vi har gjort med indførelsen af et indre betalingsmarked, kan resultere i en hurtig gennemførelse af europæiske redskaber for overførsler og direkte debiteringer.

Udo Bullmann, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær! Det fælles eurobetalingsområde er et vigtigt, ja centralt instrument i det europæiske indre marked. Takket være hr. Gauzès har vi fået det fra start. Min gruppe bakker fuldt ud op herom og ser gerne, at det fungerer godt. Jeg har personligt heller ikke noget imod, at vi fastsætter en frist for overgang til dette system, og her handler det for mig ikke så meget om, om det tager tre, fire eller fem måneder, men om, at det så rent faktisk fungerer.

Om det rent faktisk fungerer, afhænger af to ting. For det første appellen til industrien om, at det skal være slutbrugervenligt. I denne tid har vi ikke råd til nogen rygter, nogen hemmelig modstand, nogen længsel efter det gamle system. Derfor skal det fungere ordentligt, også når det gælder dem, der i sidste ende skal bruge det.

For det andet skal det naturligvis også fungere til gavn for økonomien. Her vil jeg gerne nævne et punkt, som stadig er et stridsspørgsmål, nemlig spørgsmålet om, hvordan direkte debiteringer vil blive beregnet. Her ser økonomien endnu ikke ud til at være i stand til at foreslå en fornuftig model. Der er stadig hindringer, der er stadig stridspunkter, og hvis økonomien ikke er i stand til at fremlægge en fælles model, der fungerer i EU, så må Kommissionen – som anført i dette beslutningsforslag – fremsætte et konkret forslag inden for en vis frist, lad os sige inden årets udgang. Vi bør ikke konfrontere økonomien og kræve en frist for overgangen, men tag ikke initiativ til at fjerne den modstand, som leverandørerne af betalingstjenester tydeligvis ikke er i stand til at overvinde alene. Vi har behov for et fællesskabsinitiativ her, så det hele kan fungere. Det er vores strategi i forbindelse med drøftelserne.

Martin Ehrenhauser, for NI løsgængerne. – (DE) Hr. formand! Det er godt, at vi har euroen. Ellers ville små lande som mit fødeland Østrig være blevet sat under voldsomt pres under finanskrisen i 2007.

Den anden side af euromønten er dog den manglende konsekvens og manglende ansvarlighed, og her er naturligvis nogle spørgsmål, som Kommissionen bør tage op. For det første: Hvem er ansvarlig for den manglende kontrol inden for eurosystemet? For det andet: Hvem er ansvarlig for den kendsgerning, at de falske budgettal fra Grækenland ikke blev påvist tidligere? For det tredje: Er sagen så ikke, at det virkelige problem er Spanien, selv om vi taler om Grækenland i dag? For det fjerde: Kan Kommissionen garantere, at Spanien ikke vil indgive falske budgettal, og hvad gør den i denne forbindelse?

Jeg kræver klarhed og transparens og først og fremmest, at de mennesker, der har ansvaret, i sidste ende står til ansvar. Først da, når disse mennesker rent faktisk stilles til ansvar, kan vi garantere, at spillets regler endelig vil blive fulgt konsekvent.

Markus Ferber (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Indledningsvis er det rigtigt, at fælles procedurer bør gå hånd i hånd med en fælles valuta. Det er rigtigt at se på, hvordan disse fælles procedurer, der endnu ikke er blevet gennemført alle steder i det fælles eurobetalingsområde, kan håndhæves lidt bedre.

På den anden side vil jeg helt klart sige, at vi stadig må tilpasse reglerne nogle få steder. Jeg kommer selv fra et land, hvor proceduren med direkte debiteringer er en meget udbredt procedure, som anvendes til at fremme behandlingen af visse regelmæssige betalinger.

Den procedure, der i øjeblikket planlægges i regelsættet, er en meget bureaukratisk, meget kompliceret procedure, og jeg ville derfor være meget glad, hvis dette område tages op endnu en gang i forbindelse med en slutdato – noget, vi alle ønsker. På den anden side burde der ikke være nogen sårbarhed over for svindel – det er et problem på det grænseoverskridende område – men det burde også være muligt at debitere lokale gebyrer, og at et tidsskriftabonnement, en forsikringspræmie, en mobiltelefonregning osv. fortsat opkræves i en enkel procedure af de berørte virksomheder.

Det er min anmodning, og der er også en tilsvarende passage i vores beslutningsforslag om dette spørgsmål, så vi kan bidrage til at sikre, at de procedurer, der har været vellykkede i medlemsstaterne, også kan garanteres efter den endelige indførelse af det fælles eurobetalingsområde.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi kan sandsynligvis alle godkende de svar, som kommissæren gav på dette spørgsmål, og vi er taknemmelige for dem. De ligger på linje med Europa-Parlamentets mål.

Dernæst vil jeg gerne sige, at den metode med selvregulering på bankområdet, vi har valgt for SEPA, er en metode, hvor organerne fungerer godt, og adskillige hundrede banker har tilsluttet sig SEPA på meget kort tid. SEPA er en del af det indre marked, det er større end euroområdet, men det er ikke fuldstændigt. Jeg går meget ind for en konsekvent og juridisk bindende slutdato, fordi jeg håber, at vi med en sådan dato vil øge presset for at få løst udestående problemer og den juridiske forpligtelse til at få en konsekvent gennemførelse sat i værk. Dette vil gøre det muligt for alle deltagerne endnu en gang at fremlægge alt det, der endnu skal gøres. En fælles dato er vigtig for gennemførelse af SEPA så hurtigt og effektivt som muligt og for at sikre en maksimal tilpasning til det indre marked.

David Casa (PPE). – (EN) Hr. formand! SEPA er et prisværdigt initiativ, som uden tvivl vil bidrage meget til at forbedre effektiviteten af grænseoverskridende betalinger og til at gøre de fragmenterede nationale markeder for eurobetalinger til et enkelt hjemmemarked ved at gøre det muligt for kunderne at foretage betalinger til enhver, der befinder sig et hvilket som helst sted i området ved hjælp af en enkelt bankkonto og et enkelt sæt betalingsinstrumenter.

Nedbringelsen af de samlede omkostninger for den europæiske økonomi ved at flytte kapital rundt i regionen, der i dag skønnes at ligge på to til tre procent af det samlede bruttonationalprodukt, vil være en anden stor fordel. Vi må huske på, at målet med SEPA var at skabe et reelt indre betalingsklima i hele Europa, og det er forståeligt, at realisering af et sådant mål på ingen måde er let, navnlig i betragtning af den uheldige nødvendighed af at finde kompromisser mellem de ofte modstridende interesser i det paneuropæiske banksamfund.

Den økonomiske krise har kun forhindret processen med gennemførelse af SEPA-standarder. Dette er en dyr proces, og bankerne har forståeligt nok haft andre, mere presserende prioriteter i den senere tid. Der bør foretages en analyse af den aktuelle situation, og jeg mener, at en realistisk tidsplan bør fastsættes snarest muligt.

Det er nu vigtigt at der fastsættes en juridisk bindende deadline for overgang til brugen af SEPA-instrumenter, som min kollega, hr. Karas, netop har sagt. Det er uacceptabelt, at der hidtil ikke har eksisteret nogen konkret plan. Tanken om, at nationale standarder bør kunne fungere parallelt med SEPA, er ineffektiv og virker imod hensigten.

Jeg opfordrer derfor kommissæren og Kommissionen til at bringe vished til denne allerede sårbare sektor og sikre, at en juridisk bindende slutdato for overgang til SEPA-instrumenterne endelig fastsættes.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne oplyse om, at mit land, Rumænien, tager nogle vigtige skridt med hensyn til gennemførelse af overgangen til SEPA. I oktober 2009 blev direktiv 64/2007/EF om betalingstjenester i det indre marked gennemført i rumænsk lovgivning. Tilbage i 2007 påtog den rumænske banksammenslutning, der er medlem af European Payments Council, sig rollen som

støtteorganisation for tilslutningen til SEPA-ordningerne. Rent faktisk vil overgangen til SEPA-kreditoverførsel være fuldført på den dato, hvor euroen indføres, mens kun fem banker indtil videre planlægger at tilslutte sig SEPA-ordningen for direkte debiteringer inden for de kommende tre år.

Den offentlige forvaltning spiller en nøglerolle i overgangen til SEPA. Offentlige institutioner, offentlige værker, telekommunikationsoperatører og forsikringselskaber kan skabe den kritiske masse, der er nødvendig for at sætte skub i omstillingsprocessen til SEPA. Rumæniens minister for offentlige finanser har meddelt, at Rumænien vil tilslutte sig SEPA-ordningerne, når euroen er blevet vedtaget.

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle talerne for deres bidrag. Det, der især slog mig under fru Bowles' indledende tale, var den omstændighed, at hele Parlamentet har udvist enstemmig støtte til gennemførelse af det fælles eurobetalingsområde (SEPA), som det allerede til overflod har vist tidligere. Det bekræftes af beslutningsforslaget. Det er et projekt, som er to år gammelt, og jeg mener, at det skal gennemføres nu. Jeg vil gerne gentage endnu en gang, at den enstemmighed, der for et øjeblik siden blev givet udtryk for med hensyn til behovet for at fastsætte en deadline, har slået mig.

Jeg kan derfor bekræfte, at jeg går ind for fastsættelse af denne deadline. Giv mig nogle få uger, så jeg har tid – og jeg mener, at denne tid vil være brugt godt – til at mødes med alle nøgleaktørerne inden for banksektoren. Jeg vil gennemføre denne korte høring – om dette spørgsmål og om andre spørgsmål i relation til en ordentlig gennemførelse af SEPA – og så vil jeg træffe beslutningerne hurtigt, sådan som fru Bowles anmodede om.

SEPA vil kun blive en succes, hvis det fuldt ud lever op til forbrugernes og de andre brugeres forventninger. Jeg taler om virksomhederne, navnlig små virksomheder, forbrugere og nationale forvaltninger. Kommissionen håber – og den vil bevæge sig i den retning – at der tages hensyn til brugernes bekymringer ved gennemførelsen af SEPA. Jeg vil gerne sige til fru Băsescu, at jeg også vil være opmærksom på de nye medlemsstaters bestræbelser – og jeg ved, at der udfoldes sådanne bestræbelser i hendes land og i andre lande – på at blive fuldt integreret i SEPA-projektet, hvilket er i alles interesse.

Endelig ser der ud til at være behov for større klarhed med hensyn til kreditkort, som jeg nævnte under min høring. Endnu en gang har jeg brug for et par uger eller nogle få måneder allerhøjst, hvor jeg vil afholde møder for at klarlægge nøgleaktørernes intentioner og bestemme, i hvilket omfang de er parate til at koordinere eller kombinere deres bestræbelser vedrørende finansieringsmodellen for et potentielt paneuropæisk kortsystem. Med hensyn til den konkurrenceramme, hvori det skal fungere, er det et spørgsmål, som jeg må rejse over for banksektorens nøgleaktører.

Jeg vil gerne takke parlamentsmedlemmerne for den konstruktive og ihærdige støtte, som de endnu en gang har givet udtryk for over for SEPA-projektet. Kommissionens engagement modsvarer denne.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen vil finde sted onsdag den 10. marts 2010 kl. 12.00.

19. Årsregnskaberne for visse selskabsformer for så vidt angår mikroenheder (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A7-0011/2010) af Klaus-Heiner Lehne, for Retsudvalget om årsregnskaberne for visse selskabsformer for så vidt angår mikroenheder (KOM(2009)0083 – C6-0074/2009 – 2009/0035(COD)).

Klaus-Heiner Lehne, ordfører. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Denne betænkning handler om et projekt, som Parlamentet har forfulgt i mange år, og som nu muligvis bliver bragt et skridt nærmere succes.

Vi ønskede at fritage mikroenheder – og her taler vi om virksomheder, der er særlig små med få ansatte, en minimumsomsætning og et minimumsoverskud, og som reelt opererer på regionalt eller lokalt plan, dvs. en lille bager, en maler og dekoratør – fra regnskabsforpligtelser. I samarbejde med Rådet – fjerde direktiv, som vi taler om, og som er blevet ændret adskillige gange – har Parlamentet gentagne gange forsøgt at få gennemført dette. Det sidste forsøg blev gjort inden for rammerne af fru van den Burgs betænkning i slutningen af 2008. Vi havde ikke held med at nå dette mål i forhandlingerne med Rådet dengang. Resultatet var, at Parlamentet i december 2008 vedtog en beslutning, næsten enstemmigt, hvori det opfordrede Kommissionen til at få denne mulighed for at fritage mikroenheder fra start ud fra et lovgivningsmæssigt synspunkt. Det er nøjagtig det, der er sket i mellemtiden. Kommissionen har fremsat et forslag og har dermed gjort nøjagtig, som Parlamentet ønskede. Derudover har et udvalg indkaldt af Kommissionen – nemlig hr. Stoibers gruppe,

som har beskæftiget sig med at fjerne bureaukrati – også fremsat sin holdning til dette problem og har sagt, at det ville være et nøgleinstrument i lettelsen af byrden på mikroenheder i Europa. Vi taler om mulige samlede besparelser i omegnen af 6,3 mia. EUR. Samtidig bør man huske på, at mikroenheder i særlig høj grad er tynget af bureaukratiske byrder.

Dette forslag fra Kommissionen er på en måde flagskibet i kampen mod bureaukrati og politikken for bekæmpelse af bureaukrati i EU, og det er derfor ret centralt og af stor betydning. Der er en lang række fornuftige årsager til, at forslaget er rigtigt. Det direktiv, vi nu drøfter, stammer fra 1978. Det vedrører store og mellemstore virksomheder. Det var aldrig beregnet på mikroenheder. Den omstændighed, at mikroenheder er underlagt dette direktivs forpligtelser, nemlig udarbejdelse af regnskaber, som med hensyn til deres struktur og de elementer, de indeholder, hovedsageligt er de samme som dem, der kræves af store virksomheder, ser helt bort fra, hvad der rent faktisk er nødvendigt, og fra mikroenhedernes behov. Hvis en sådan mikroenhed har behov for et lån, har denne statusopgørelse stort set ingen værdi. Jeg ville gå så langt som til at sige, at de fleste af disse mikrovirksomheder – og dette bekræftes af Kommissionens forskning – ikke forstår deres egne regnskaber overhovedet. Jeg vil endnu en gang understrege, at værdien er praktisk taget nul. Det vigtige i forbindelse med tildeling af lån er spørgsmålet om cash flow. Det er f.eks. spørgsmålet om likviditet, spørgsmålet om reserver, der kan aktiveres. Dette er dog alt sammen noget, som i princippet ikke kan udledes af en statusopgørelse i denne form. Den er kun et øjebliksbillede og afgør ikke, om en sådan virksomhed fortjener et lån eller ej.

Det er heller ikke et spørgsmål om konkurrence i modsætning til meget af det, som dele af lobbyen her fremførte. Som regel konkurrerer disse virksomheder ikke på det indre marked, i grænseoverskridende aktiviteter. De opererer kun på regionalt eller lokalt plan. Det er grunden til, at dette problem ikke har nogen relevans for det indre marked. Desuden er det indre marked ikke et mål i sig selv. Det er vigtigt og en god ting, at vi har det. Men dets regler bør finde anvendelse på det indre markeds funktion, på grænseoverskridende handel, ikke på spørgsmål, der kun vedrører den nationale økonomi internt.

På denne baggrund bør vi sætte en stopper for denne uendelige historie. Vi bør vedtage denne betænkning. Det ville bane vejen for, at Rådet kan genoverveje dette spørgsmål og muligvis bryde det eksisterende kvalificerede flertal. Det ville være godt for Europas mindste virksomheder.

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest takke for og hilse de to ordføreres arbejde velkommen: Hr. Lehne, formand for Retsudvalget, som netop har talt, og hr. Sterckx. Jeg vil gerne minde om, som hr. Lehne sagde, at dette forslag til direktiv fra Kommissionen er et svar på Parlamentets ønsker. Parlamentets beslutning er dateret den 18. december 2008. Heri opfordredes Kommissionen til at fremlægge et lovgivningsforslag, som skulle gøre det muligt for medlemsstaterne at udelukke mikroenheder fra regnskabsdirektivernes anvendelsesområde.

Samtidig udtalte gruppen på højt plan af uafhængige aktører vedrørende de administrative byrder under ledelse af hr. Stoiber sig klart til fordel for forslaget, som hr. Lehne sagde for et øjeblik siden.

Endelig støttede Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg dette forslag om forenkling af regnskabsprocedurerne. Så her er vi.

Hvorfor er denne foranstaltning vigtig? Ved at indføre et enkelt indberetningssystem burde dette forslag gøre det muligt for medlemsstaterne at gøre indberetningskravene for alle mikroenheder mere ensartede og mere konsekvente. Denne nye fremgangsmåde burde muliggøre en betydelig nedbringelse af omkostningerne for disse enheder.

Hr. Lehne talte om adskillige milliarder euro. Personligt har jeg det tal, som mit personale har givet mig, og hvor besparelserne anslås til maksimum 6,3 mia. EUR. Selv hvis dette tal var lavere, ville det i mine øjne berettige, at vi går videre med drøftelsen af dette spørgsmål for at fremme aktivitet i de europæiske mikroenheder. Det er en anden grund til, at jeg opfordrer til, at forslaget om mikroenheder vedtages hurtigt.

Hvis vi skulle medtage dette forslag i den mere generelle gennemgang af regnskabsdirektiverne, sådan som Økonomi- og Valutaudvalget ønskede det, ville det helt sikkert vare længere. Det kunne endog vare adskillige år, før bestemmelserne kunne træde i kraft.

Lige nu hører jeg kritik, bemærkninger og forslag fra begge sider, og jeg vil gerne forsøge at svare eller berolige parlamentsmedlemmerne med hensyn til tre specifikke spørgsmål.

For det første giver forslaget medlemsstaterne en mulighed, som de måske eller måske ikke vælger at benytte sig af. Med andre ord kan medlemsstater, der ønsker det, beholde de nuværende regler uden at ændre deres egne nationale regler.

For det andet vil jeg gerne understrege, at dette forslag sigter mod forenkling og subsidiaritet. Hvis medlemmerne af offentligheden og virksomhederne skal kunne forstå og drage fordel af hjemmemarkedet, må vi ikke indføre regler på europæisk plan, medmindre det er absolut nødvendigt. Jeg mener, at de aktuelle regler kunne forekomme overdrevne, når det specifikt gælder mikroenheder.

For det tredje indebærer dette forslag, i modsætning til, hvad der måtte være blevet sagt, ikke nødvendigvis en fuldstændig fritagelse af mikroenheder fra alle regnskabskrav. Jeg ved, at der er blevet udtrykt bekymring herfor i nogle medlemsstater. Det kompromis, som Retsudvalget har foreslået, er ret klart på dette punkt. Disse virksomheder skal fortsat føre dokumentation, der klart viser de gennemførte transaktioner og deres egen finansielle situation.

Som afslutning på disse indledende ord, og inden jeg lytter til, hvad parlamentsmedlemmerne har at sige, vil jeg personligt opfordre parlamentet til at støtte dette forslag. De involverede parter afventer denne beslutning, og jeg tror, at et stærkt signal fra Parlamentet nu er nødvendigt for at komme videre med dette spørgsmål. Vi går alle ind for forenkling. Jeg mener, at dette forslag, som formanden for Retsudvalget er en varm fortaler for, er et eksempel på en sådan forenkling, og jeg håber, at mikroenhederne snart vil kunne drage fordel af de besparelser, som dette forslag forventes at resultere i.

Dirk Sterckx, *ordfører for udtalelsen for Økonomi- og Valutaudvalget.* – (NL) Hr. formand! Jeg er glad for, at Økonomi- og Valutaudvalgets holdning alligevel kunne præsenteres for plenarforsamlingen. Det var ikke tilfældet for nogle uger siden. Jeg er enig i Kommissionens grundlæggende tanke om, at den administrative byrde på små virksomheder skal nedbringes, og at der – som hr. Lehne sagde – må skelnes mellem store og små virksomheder.

Men det foreliggende forslag når ikke dette mål, hvilket forklarer holdningen i Økonomi- og Valutaudvalget. Hvis der ikke foreligger nogen årsregnskaber, er det vanskeligere for små virksomheder at få oplysninger om kolleger. I øjeblikket oplever vi forskellige situationer i forskellige medlemsstater, som jeg ikke hilser velkommen, særlig når det gælder små virksomheder, som ikke er specialister i sådanne ting. Derfor vil jeg gerne anmode om mine kollegers støtte til vores holdning.

Vi opfordrer til, at der gennemføres en indgående konsekvensvurdering, der ikke blot omfatter 6,3 mia. positive konsekvenser, men også de negative konsekvenser. Dette har været en forsømmelse fra Kommissionens side. Administrativ forenkling gennemføres bedst som en del af revisionen af direktiverne om selskabsret, da den ville berøre alle i lige høj grad. Inden for en sådan ramme kan der foretages forenklinger, og der kan foretages sondringer. For det tredje ville vi ende med et ensartet direktiv for alle medlemsstater, et stærkere indre marked og en ægte administrativ forenkling.

Tadeusz Zwiefka, *for PPE-Gruppen.* – (PL) Hr. formand! Vi ved, hvordan mikroenheder adskiller sig fra små og mellemstore virksomheder, for ikke at nævne store økonomiske enheder. Jeg vil derfor gerne henlede opmærksomheden på eksterne faktorer, som er ugunstige for disse virksomheders aktivitet. Der er både tale om makroøkonomiske faktorer såsom lovgivning, beskatning og bureaukrati samt mikroøkonomiske faktorer såsom problemer med at holde næsen oven vande og dårlig finansiell likviditet. Hvad er resultatet af denne situation? Det har i de seneste få år betydet, at andelen af mikroenheder, der overlever det første år, har svinget omkring 60 %. Det betyder, at over en tredjedel af de nyetablerede mikroenheder ikke har holdt det første år på markedet. Hvis vi desuden tager i betragtning, at mikroenheder i mange medlemsstater udgør over 90 % af alle de økonomiske enheder, så bliver forhandlingen om nedbringelse af administrative hindringer og forskellige former for byrder, særlig i tilknytning til bogføring, absolut afgørende.

Det er også vigtigt, at debatten fokuserer ikke blot på forenkling, men også på den virkning, som regnskabskrav har på små virksomheder af denne art. Debatten om forenkling fokuserer generelt på omkostninger, mens debatten om forenkling af regnskabskrav indebærer fordele med hensyn til finansiell indberetning og de individuelle brugeres behov. En række karakteristika adskiller disse virksomheder fra store virksomheder, og taler for, at der indføres forenklede regler. For det første er der helt klart færre fordele ved at gennemføre ensartede standarder end det er tilfældet med store virksomheder. Dette fører til en ubalance i rentabiliteten med hensyn til anvendelse af standarderne. Indførelse af en passende rentabilitetsbalance kræver en reduktion af omkostningerne.

For det andet spiller finansiel indberetning ikke en væsentlig rolle med hensyn til opfyldelse af oplysningskravene for ejere af mikroenheder, for der er generelt tale om familiemedlemmer. Når vi drøfter behovet for ændringer i forbindelse med finanskrisen, så lad os huske på, at det ikke var mikroenhederne, der forårsagede krisen.

Françoise Castex, for S&D-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Som både ordføreren og kommissæren har bemærket er dette forslag til direktiv rent faktisk en opfølgning på en afstemning i Parlamentet.

Alligevel er Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet stadig kritisk over for dette forslag, fordi det risikerer at blive vendt mod de mennesker, vi ønsker at støtte. I et ønske om at lette byrden for virksomhederne risikerer vi at fratage dem den gennemsigtighed og tillid, der er afgørende for deres forvaltning og for dynamikken i deres aktivitet.

Først og fremmest mener jeg, at vi må klarlægge tærsklerne, og hvad en mikroenhed helt nøjagtig er. Det er en lille eller mellemstor virksomhed med over 10 ansatte og en omsætning på over 1 mio. EUR. Uanset hvilken medlemsstat, man ser på, er det størstedelen af virksomhederne.

De er måske lokale og har en ringe tilstedeværelse på fællesskabsmarkedet, men det betyder ikke, at regnskabsbestemmelserne ophæves for dem. De skal opfylde regnskabsbestemmelserne, hver gang de ønsker kontakt med en bank eller med partnere, eller når de forhandler med fiskale, økonomiske og sociale institutioner. De vil så blive pålagt regnskabsregler, og de skal måske betale en højere pris, end de ville have gjort for almindelig regnskabsførelse for at opfylde kriterier, som de ikke nødvendigvis vil overvinde.

Jeg ønsker ikke at se fremskridt i retning af et system, hvor forpligtelsen til at udarbejde årsregnskaber pålægges uden for den fælles EU-ramme. Det er ikke blot et konkurrenceproblem. Det er ganske enkelt et spørgsmål om økonomisk integration og fællesskabsret og om ligebehandling af alle virksomheder i EU.

Når det er sagt, står det helt klart, at der er behov for en forenkling af regnskabsforpligtelserne for SMV'er. Der er i øvrigt tre initiativer, der arbejder i retning af dette mål: Det forslag, vi drøfter her i dag, International Financial Reporting Standards og revisionen af fjerde og syvende regnskabsdirektiv, som Kommissionen inden lægge skulle fremsætte forslag om.

Vi blev lovet disse forslag i 2010. Det ser ud til, at fristen er blevet forlænget, men jeg tror ikke, at denne forlængelse er begrundelse nok for at skynde sig og udføre et halvhjertet arbejde, for disse tre forslag vil, selv om de har det samme formål, måske ikke blive formuleret på samme måde, og jeg mener, at det er at foretrække og klarere for virksomhederne, hvis vi giver dem et enkelt, generelt svar, der gør det muligt for dem at forene forenklingen af forpligtelser, som alle ønsker, med virkeligheden for de små virksomheder, som har behov herfor.

Det nuværende problem er, at Kommissionen forsinker forslagene om en revision af disse direktiver, hvilket er skadeligt for vores behandling af spørgsmålet. Jeg opfordrer derfor Kommissionen til at fremskynde dialogen om dette spørgsmål om fritagelse, som i øjeblikket splitter både økonomiske institutioner og økonomiske kredse i Europa, og til at udarbejde en konsekvensanalyse.

Alexandra Thein, for ALDE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Som skyggeordfører for Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa kan jeg simpelthen ikke forstå, hvordan nogen kan være imod at fritage mikroenheder – og jeg understreger mikroenheder, ikke små og mellemstore virksomheder – fra årlige regnskabsforpligtelser. Her taler vi ikke om den eksportorienterede mellemstore virksomhed fra Baden-Württemberg med hundrede ansatte, men om små håndværksvirksomheder, blomsterforretningen, bageren på hjørnet, den nyetablerede it-virksomhed. I årevis har politikerne gentaget igen og igen både på nationalt og på europæisk plan, at byrden på netop disse mikroenheder skal lettes. Fritaget for unødvendige omkostninger, i dette tilfælde unødvendige omkostninger til en skatterådgiver, ikke fra de andre væsentlige omkostninger – i Belgien er det advokater, der udarbejder disse årsregnskaber, i Frankrig revisorer – og fritaget fra en unødvendig mængde arbejde og administrative byrder, nu mere end nogensinde under den aktuelle finansielle og økonomiske krise.

Nu, hvor Kommissionen endelig har fremlagt et forslag, som Parlamentet så længe har opfordret den til at gøre, giver skeptikere og nejsigere pludselig udtryk for bekymring. Kun syv procent af de mikrovirksomheder, vi taler om, er involveret i grænseoverskridende aktiviteter. Derfor bør der under hensyntagen til subsidiaritetsprincippet ikke være nogen regler overhovedet på europæisk plan. For at gøre tingene endnu

værre har regnskabsreglerne hele tiden været fokuseret på de store og mellemstore virksomheders behov, og de har helt fra starten været helt uegnede for de mikroenheder, vi taler om her.

Jeg hører oppositionens argumenter, for det første at en mikroiværksætter kan have brug for et lån, og så kan han eller hun ikke fremlægge noget for sin bank. Alle, der er bekendt med Basel II, ved, at en årlig statusopgørelse for banken i bedste tilfælde er en dejlig bonus, intet andet. For det andet den formodede kreditorbeskyttelse: Det er et mindretal af kreditorerne, der er afhængige af den årlige statusopgørelse. I al min tid som advokat, har jeg aldrig oplevet i forbindelse med salg af en virksomhed af denne størrelse, at en køber var afhængig af årsregnskaberne i nogen som helst form. For det tredje ønsker EU's sydlige medlemsstater – ja, netop dem, som lige nu er genstand for konstante vanærende beretninger i vores aviser – at opretholde de gamle regler. Det kan de gøre, fordi reglerne er valgfrie. Men stater, der kræver årlige finansielle opgørelser fra mikrovirksomheder, fordi de ikke har en effektiv skatteforvaltning og ikke foretager nogen kontrol ud over at modtage en årlig finansiell opgørelse, kan næppe være overraskede, hvis de mangler skatteindtægter eller oplever skattesvig.

Jeg opfordrer derfor alle parlamentsmedlemmerne, særlig socialdemokraterne, til at godkende denne fornuftige forordning, især da hr. Lehne fra Retsudvalget tog hensyn til alle bekymringer via kompromisbestemmelser, hvorefter der ikke blev fremsat nogen yderligere relevante argumenter.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) (Stiller et spørgsmål i henhold til blå kort-proceduren i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 149, stk. 8) Hr. formand! Accepterer fru Castex, at hendes forslag om, at forslaget skal udskydes, mens der gennemføres en konsekvensanalyse, i det store og hele svarer til at sige "nej"?

Françoise Castex (S&D). – (FR) (Besvarer et spørgsmål i henhold til blå kort-proceduren i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 149, stk. 8) Hr. formand! Jeg forstod spørgsmålet helt klart. Hvis dette forslag forkastes, må det tilbage til tegnebrættet, og hvis det sker, kan vi overveje en konsekvensvurdering.

Som jeg sagde, er vi ikke imod en forenkling af regnskabsreglerne for små virksomheder, særlig fordi direktiver og foranstaltninger har hobet sig op i en sådan grad, at de må omarbejdes for at klarlægge situationen.

Vi mener blot, at dette forslag i stedet for at forenkle tingene skaber usikkerhed for virksomhederne.

Kay Swinburne, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Forslaget om at fritage mikroenheder fra visse regnskabskrav ser ud til at være langt fra perfekt, og i ECON-udvalget stemte min gruppe til støtte for ECON-ordføreren, hr. Sterckx, og hans ønske om, at Kommissionen går længere for at hjælpe alle mikroenheder og SMV'er i EU til at nedbringe deres byrde væsentligt ved at forkaste dette forslag og fremskynde en meget nødvendig revision af hele fjerde og syvende direktiv om selskabsret, så vi kan nå frem til et mere betydningsfuldt forslag med et større anvendelsesområde.

Kommissionens konsekvensanalyse og dens påstande om, hvor meget godt, dette forslag vil medføre, giver også anledning til bekymring. Det ser ud til, at det har en meget begrænset rækkevidde. Men i økonomisk hårde tider er det vigtigt at huske på, at ethvert lille skridt hjælper.

Jeg håber, at mindst en lille virksomhed i min valgkreds i Wales vil drage fordel af denne fritagelse, hvis vi støtter denne foranstaltning. Det vil ikke være en sølvkugle, der løser alle problemer forårsaget af recessionen, og vi bør ikke præsentere denne lille foranstaltning som et enormt resultat fra vores side. Hvis denne fritagelse kan hjælpe selv nogle få virksomheder til bedre at stå imod i disse vanskelige økonomiske tider, så vil vi imidlertid ikke stå i vejen for den.

Cornelis de Jong, for GUE/NGL-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Som regel glæder jeg mig over, når EU fjerner regler fra tid til anden, da der allerede findes alt for mange af dem, og de er en byrde for både borgere og virksomheder. Men lad os vælge de rigtige f.eks. indkøbsreglerne, som er unødvendigt strenge og komplekse.

Forpligtelsen til at fremlægge årsregnskaber er på den anden side ikke en regel, vi bør ophæve, selv for de allermindste virksomheder (mikroenheder). Uden en sund, gennemsigtig finansiell forvaltning kan virksomhederne ikke opnå kredit, og det bliver generelt betydeligt vanskeligere at drive forretning. Jeg forstår på kilder på området, at finansforvaltningen ofte er et problem blandt mikrovirksomheder. Hvis årsregnskaberne ikke længere er obligatoriske og derfor går tabt som en kilde til information, er den eneste tilbageværende mulighed at anmode om de dokumenter, der udarbejdes til skatteformål. Men hvem vil garantere, at disse er lige så pålidelige som attesterede årsregnskaber? Hvis deres pålidelighed skal fastslås objektivt, vil det betyde en 100 % revision af selvangivelsen, hvilket indebærer overdragelse af alle

referencedokumenter. Det er lige netop det, skatteforvaltningerne og de små virksomhedsejere ikke har brug for.

Derfor er jeg enig med Økonomi- og Valutaudvalget, når det foreslår, at Kommissionens forslag forkastes. Den pågældende foranstaltning er en, som mange små virksomheder kunne blive ofre for, og det er noget Parlamentet ikke ønsker på sin samvittighed især på nuværende tidspunkt, hvor der er så stort behov for, at små og mellemstore virksomheder skaber job.

William (The Earl of) Dartmouth, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! I Det Forenede Kongerige er der nu 2 460 000 arbejdsløse. Ungdomsarbejdsløsheden er på 20 % i Det Forenede Kongerige. I Frankrig er ungdomsarbejdsløsheden på 24 %. I Italien er den på 25 %, og den er helt utroligt på 39 % i Spanien. Store virksomheder har fyret folk i de seneste to år, og det vil de fortsætte med.

De små virksomheder og mikrovirksomhederne er de arbejdsløses bedste håb. Men EU-direktiver gør det vanskeligt for mikrovirksomheder at fungere ordentligt. EU-regler begrænser deres vækst og for en gangs skyld gør Kommissionen noget fornuftigt med sit forslag om at fritage mikrovirksomhederne fra nogle regnskabsbestemmelser. I Det Forenede Kongerige har vi over 1,7 mio. mikrovirksomheder. Hvis disse virksomheder kun ansatte blot en ekstra person, ville Det Forenede Kongeriges arbejdsløshedsproblem for en stor dels vedkommende være løst.

Vi har alle modtaget cirkulæret fra hr. Sterckx og hans venner. Hr. Sterckx og hans venner er imod dette til dels fordi fritagelse af meget små virksomheder fra at være fuldt omfattet af EU's regnskabsdirektiver på en eller anden måde er i strid med det indre marked. Det er et fuldstændig latterligt argument, som kun et belgisk medlem af ALDE-Gruppen på nogen måde kunne være kommet frem med. Jeg ved, at man her i Parlamentet får en bøde for at kritisere Belgien eller belgierne, men jeg vil gerne minde om lidt historie. For 96 år siden gik Storbritannien ind i Første Verdenskrig for at beskytte Belgiens territoriale integritet. Jeg vil foreslå, at hr. Sterckx til dels tilbagebetaler den skyld ved at ophøre med at ødelægge Storbritanniens økonomi og Storbritannien som en nationalstat.

(Taleren accepterede et spørgsmål i henhold til blå kort-proceduren i overensstemmelse med forretningsordenens artikel 149, stk. 8)

Dirk Sterckx (ALDE). – (NL) Hr. formand! Lad mig først og fremmest takke den forrige taler for, hvad Storbritannien gjorde for os for så mange år siden.

Jeg har et spørgsmål til ham. Når vi beder Kommissionen om en revision af de to direktiver, der er planlagt til at blive gennemført i år, og om en generel ramme, vil det så virkelig være en hindring for det, vi ønsker at opnå, nemlig administrativ forenkling?

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Hr. formand! Jeg vil blot svare med et ord: ja. Små virksomheder har behov for administrativ forenkling nu.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at lykønske hr. Lehne med den betænkning, han har fremlagt for os, med den evne til dialog og den åbenhed, han har lagt for dagen i dette spørgsmål og med hans overbevisninger med hensyn til forsvar for mikroenheder.

Selv om den foranstaltning, vi drøfter her i dag, har en historie, er den særlig vigtig med hensyn til håndtering af krisen, og fordi den fritager små virksomheder fra foranstaltninger, der er dyre, bureaukratiske og uvigtige for gennemsigtigheden.

Det, der er vigtigt for gennemsigtigheden i forholdet mellem virksomhederne og staten er, at deres skattemæssige ansvar opretholdes. Helt forskellige virksomheder kan ikke behandles på samme måde. Små og store virksomheder kan ikke behandles på samme måde.

Tiden er også inde til at forsvare små og mellemstore virksomheder og sætte handling bag vores ord. Tiden er inde til at slå til lyd for enklere, mindre omkostningsfulde foranstaltninger for SMV'er, som naturligvis vil føre til muligheden for flere job og mere vækst.

Desværre ser vi i Europa, at mange af disse små virksomheder lukker, og derfor bør vi ikke foretage vurderinger. Derfor bør vi handle.

Og det er netop, hvad det parti, jeg repræsenterer her, forelagde for det portugisiske parlament. Det er grunden til, at jeg her opfordrer de forskellige portugisiske medlemmer til at stemme for denne foranstaltning og

dermed tvinge den portugisiske regering til at sætte en stopper for den blokerende holdning, den desværre indtager i Rådet.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at dette er den betænkning, der kan bidrage væsentligt til ikke blot en håndtering af krisen, men også til forenkling og færre omkostninger for små virksomheder, som de har så hårdt brug for.

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Hr. formand! Målet om at nedbringe den administrative byrde for mikrovirksomheder bør naturligvis modtage vores fulde støtte, og det samme bør målet om at forhindre, at mikrovirksomheder behandles på samme måde som de store aktører, når det gælder finansiel indberetning. Men kan dette mål rent faktisk nås med Kommissionens forslag eller hr. Lehnæs betænkning, og hvem taler vi om, når vi taler om mikroenheder? Fru Castex har allerede henvist til dette. Jeg vil gerne uddybe dette punkt lidt.

Mikroenheder er ofte ikke så små endda. I Østrig f.eks. er det ikke et spørgsmål om kasseregnskaber, men om aktieselskaber og begrænsede handelspartnerskaber og kapitalselskaber. Samlet set tegner de sig for 90 % af alle virksomheder i Østrig, som beskæftiger under 10 ansatte, blot for at gøre forholdet klart her.

Modstykket til begrænset ansvar skulle derfor være forpligtelsen til finansiel indberetning, skønt ikke som nævnt i begyndelsen på samme måde som for store virksomheder, men vi bør ikke fjerne forpligtelser til finansiel indberetning. I stedet for at fjerne mikroenheder fuldstændig fra fjerde direktiv, bør der klart fastsættes et mindsket krav til regulering inden for rammerne af den planlagte revision af fjerde og syvende direktiv.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Hr. formand! Den aktuelle økonomiske krise viser os klart, at Europa begynder at blive forpustet og ikke længere kan følge med økonomierne og den økonomiske udvikling i andre dele af verden som f.eks. Asien.

Organiseringen af vores virksomhedsklima er byrdefuldt og dybt forældet. Se på forretningsfolk fra Kina og Indien. Gæt hvor meget tid, de bruger på at udfylde alle former for indberetninger og erklæringer om deres virksomheder i stedet for at arbejde? Ingen! Og se på vores forretningsfolk. For eksempel tvinger lovene i mit land en virksomhedsejer til at sende de samme data og de samme beretninger om sin virksomhed med forskellige ændringer til fire forskellige regeringsinstitutioner: skattemyndighederne, handelsregistret, sundhedsvæsenet og det statistiske kontor. Hvis noget glemmes, vil virksomheden i bedste fald blive idømt en stor bøde, og i værste fald vil myndighederne lukke den. Fire statslige institutioner lever for at chikanere virksomheder og fratage dem både tid og ressourcer, fordi hele det bureaukratiske cirkus lever af skatter af det arbejde, som disse virksomheder udfører. Alle dataene kunne helt sikkert indsamles til regeringen af blot et kontor, og det behøver end ikke at være et stort kontor.

Hvordan får man det til at fungere? Enten opgiver vi nyttesløse handlinger, forenkler og strømliner vores forvaltning og giver de fleste af vores tjenestemænd muligheden for at begynde at tjene til deres udkomme som ærlige forretningsfolk, eller også giver vi op som vores legendariske kongelige regenter, som blev kastet ud af vinduerne i slottet i Prag af utilfredse tjekker i maj 1618. Det ville være dejligt, hvis vi gjorde det første så snart som muligt.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg er en af formændene for den tværgående arbejdsgruppe om SMV'er. Mange af os samarbejdede om loven om små virksomheder. Forhåbentlig deler vi alle ønsket om at sætte de små virksomheder i første række, og vi går derfor ind for forenklinger og mindre byrder for små og mellemstore virksomheder.

Det, vi har hørt her i dag, lyder naturligvis meget tiltrækkende. Hvis det er så tiltrækkende, hvorfor bifalder ikke alle sider så? Hvorfor er der så mange forskellige eksempler, som til trods for denne "forenkling" ikke møder op med entusiastisk bifald? Der er flere årsager hertil. Er denne nye bestemmelse forenelig med Basel II? I mange år har vi slået til lyd for fælles regnskabsprocedurer, og nu fjerner vi pludselig regnskabsprocedurer.

Vi ønsker europæiske løsninger og forenklinger, ikke nationale løsninger, ikke juridisk fragmentering. Mikroenheders grænseoverskridende aktiviteter ville blive hæmmet. Frihed fra forpligtelsen til at udarbejde årsregnskaber ville rent faktisk ikke betyde en lettelse, fordi vi i mange medlemsstater er nødt til at indsamle de samme data på en anden måde. Evnen til at overvåge kreditværdighed ville blive vanskeliggjort. De små virksomheder bør også opfylde standarderne for indberetninger om virksomhedernes kvalitet. Ellers er der fare for tab af gennemsigthed.

Efterhånden som virksomhederne vokser, skal de opfylde lovgivning, der måske er åbne for dem som mikroenheder, og medlemsstaternes valgfrihed svækker under disse omstændigheder det indre marked.

Derfor går jeg ind for en revision af fjerde og syvende direktiv om selskabsret, fordi det vil føre til en konsekvent lovgivning og en lettelse.

Marianne Thyssen. – (NL) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Naturligvis skal bureaukratiet indskrænkes, naturligvis skal Europa spille sin rolle heri, og naturligvis gælder dette navnlig de små og mellemstore virksomheder (SMV'er), som lider mest som følge heraf. Alligevel betyder dette ikke, at vi skal smide barnet ud med badevandet.

Godkendelse af Kommissionens forslag ville give anledning til forskellig årlig indberetningspraksis afhængigt af, hvor virksomheden er etableret, og måske også af, hvorvidt dens virksomhed i større eller mindre grad består af handel inden for Fællesskabet. Under alle omstændigheder ville denne form for regel begrænse små virksomheders vækst og udgøre en hindring for grænseoverskridende aktivitet.

Derudover – og andre parlamentsmedlemmer har ligeledes givet udtryk for denne frygt – vil den forventede forenkling blive erstattet af andre administrative byrder såsom anmodninger om oplysninger fra skatteforvaltningerne, potentielle kreditgivere og endog fagforeninger, der alle søger gennemsigtighed. Vi bør heller ikke glemme, at virksomhederne selv også har brug for det indblik i deres egen tilstand, som god regnskabsførelse, sunde årsregnskaber og god indberetning kan give.

Selv om der forventes en nedbringelse af byrderne, er en forøgelse mulig, og dette er, hvad de repræsentative SMV-organisationer i mange lande og på europæisk plan frygter. Jeg deler denne frygt. Med al behørig respekt for Kommissionens gode hensigter og det arbejde, som hr. Lehne og Retsudvalget har udført, kan jeg dog ikke støtte denne betænkning.

Jeg støtter dog opfordringerne i udtalelsen fra Økonomi- og Valutaudvalget om en detaljeret konsekvensvurdering forud for den generelle revision af fjerde selskabsretsdirektiv, som er blevet annonceret. Det er også blevet annonceret i år, så det betyder ikke en alt for stor forsinkelse.

Hella Ranner (PPE). – (DE) Hr. formand! Min tale vil blot være en sammenfatning. Alt er blevet sagt både for og imod dette direktiv i dets nuværende form. Jeg tror ikke, at nogen her kan være imod, at vi ønsker at nedbringe bestemmelserne om finansiel indberetning for at gøre tingene lettere for mikroenheder. Jeg har dog det indtryk, at vi er stoppet på halvvejen eller gerne ville stoppe og ikke rigtig har modet til at føre tingene ud i livet.

Vi ved alle, at vi har brug for bestemmelser om finansiel indberetning, og at selv de mindste virksomheder har brug for regnskaber til at beskrive og bevise deres virksomheders tilstand. Det kan være Basel II, det kan være skatteindberetninger, det kan være mange ting. Fremover kan der komme nye bestemmelser, som måske kommer til os fra andre lande – fra USA eller andre steder – og som vi skal tage os af. Det må dog være muligt at gå videre her og se på, hvordan vi fortsat vil håndtere bestemmelserne om finansiel indberetning. Det må være muligt i et konkurrenceområde som Europa en gang for alle at frembringe virkelig konkrete direktiver og navnlig, og især, og det vil jeg gerne understrege, ikke blot for mikroenheder, men også for større virksomheder.

Den indsats, der kræves – og jeg ved dette fra mit arbejde som advokat – for at indsende de nødvendige indberetninger og så analysere dem med hjælp fra adskillige kolleger, er også enorm i større virksomheder. Den indebærer meget arbejde og koster mange penge. Mikroenheder har desuden ikke råd til dette overhovedet. Men hvis vi fokuserer på disse virksomheder og virkelig ønsker at håndtere bestemmelserne om finansielle indberetninger inden for rammerne af det fjerde og syvende direktiv, beder jeg om, at vi overvejer en forenkling af den administrative byrde generelt og skaber fornuftige, sunde direktiver.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Hr. formand, hr. kommissær! Hvis nogen af os her skulle oprette en virksomhed i dag, ville det i det mindste i starten være en mikrovirksomhed.

Vi ved alle, at der i øjeblikket er krise i EU og arbejdsløshed. For at løse arbejdsløshedsproblemet i Europa har vi brug for så mange virksomheder som muligt. Det følger heraf, at vi har brug for så mange nye mikrovirksomheder som muligt, så vi bør gøre alt, hvad vi kan for at hjælpe mikrovirksomhederne til at fungere problemfrit. Vi har rent faktisk mulighed for at gøre dette, nemlig Kommissionens forslag om at fritage mikrovirksomhederne fra forpligtelsen til at indgive finansielle erklæringer, så de bliver lettere at drive og lettere at oprette i praksis. Dette ville nedbringe arbejdsløshedsproblemet i Europa. Der er forskellige årsager hertil. For det første må vi, som jeg allerede har understreget, forstå, at praktisk taget alle nye virksomheder er mikrovirksomheder, i det mindste i starten. Hvis vi derfor nedbringer forpligtelserne, nedbringer vi omkostningerne, og ved at nedbringe omkostningerne gør vi det lettere for dem at fungere.

For det andet står den indsats, der er nødvendig i en sådan virksomhed for at udarbejde finansielle erklæringer, ikke i forhold til fordelene herved hverken for virksomheden selv eller staten. Hvis der er behov for at ansøge om et banklån, vil banken kræve en ajourført erklæring, der afspejler den aktuelle situation, ikke det, der var gældende for et halvt eller endog et helt år siden. For det tredje er dette en praktisk måde, hvorpå vi kan begynde at gennemføre Kommissionens mål om at nedbringe byrden på SMV'er med 25 % i 2020. Derfor opfordrer jeg mine kolleger til ikke blot at tale om at støtte SMV'er, men rent faktisk omsætte deres ord til handling ved at vedtage denne beslutning om at lette byrden på mikrovirksomheder.

Lara Comi (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Selv om de små og mellemstore virksomheders betydning i det europæiske økonomiske landskab er vokset, har de små og mellemstore virksomheder fortsat ikke tilstrækkelige incitamenter til rådighed.

Kommissionen har udviklet og gennemført en række foranstaltninger specifikt med henblik på at hjælpe sådanne virksomheder. Princippet om at "tænke småt først", i henhold til hvilket det er vigtigt og passende først at se på små virksomheder for at fremme deres eksistens i et iværksætterklima, er relevant.

Nedbringelse af administrative omkostninger, procedurer til forenkling og forbedring af adgangen til markeder og dermed en forbedring af konkurrencedygtigheden er vigtige metoder til at kunne komme ud på den anden side af krisen. Jeg mener, at hr. Lehnæs forslag om at fritage mikroenheder fra den byrde, det er at skulle udarbejde årsregnskaber og dermed reducere det administrative bureaukrati, er positivt.

Jeg går også ind for, at medlemsstaterne får frihed, skønt i begrænset omfang, til at beslutte, hvordan de vil anvende et sådant direktiv. Da EU endnu ikke har opnået en fuldstændig harmonisering inden for den juridiske sektor, mener jeg, at det er nødvendigt at nå frem til en trinvis fritagelse.

Når jeg ser på mit eget land, der er så berømt for alt for meget bureaukrati, mener jeg, at der absolut bør være en indledende forenkling af regnskabsprocedurerne, som det allerede er sket i nogle regioner, via onlineprocedurer, som ikke kræver teknisk rådgivning eller ekstraomkostninger. Dette burde være det første skridt.

Monika Hohlmeier (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er overrasket over udtalelserne fra en del af mine kolleger, som på den ene side taler om forenklinger for små og mellemstore virksomheder, men som, når det gælder om at tage det allerførste skridt for mikroenheder – og det er alt, hvad vi taler om i dag, ikke om nogen anden skala – allerede er tilbøjelige til at sige nej igen. Vi kan ikke altid bede om noget og så efterfølgende sige nej.

Jeg har talt med mange mikroenheder. De håber og venter på denne forordning. Jeg har talt med regionale banker, som understregede meget klart over for mig, at det ikke ville være noget problem for dem overhovedet, hvis den finansielle indberetning blev ændret. Det bruger alligevel andre data. Desuden vil der overhovedet ikke være nogen ændringer med hensyn til gennemsigtighed, fordi bestemmelserne – som kommissæren har forklaret – vil forblive gældende, så gennemsigtighed også opretholdes. Handel vil ikke blive berørt, fordi mikroenhederne ikke har nogen indflydelse på det europæiske marked i den forstand, at de handler i hele Europa.

Jeg opfordrer mine kolleger til at tage dette første skridt sammen med os, og samtidig vil jeg sige tak til hr. Lehne og udvalget for deres fremragende arbejde.

Jean-Paul Gauzès (PPE). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg er enig i mange af de argumenter, som fru Thyssen, hr. Karas og fru Castex har fremsat. Alligevel spørger jeg mig selv om følgende: Efter det kompromis, vi er nået frem til, hvor nationale løsninger får lov til at fortsætte, behøver vi så blokere dette direktiv, der er et positivt tegn på forenkling for mikroenhederne?

Jeg vil gerne fremsætte et uforpligtende forslag over for kommissæren. For det første foreslår jeg, at Parlamentet støtter hr. Lehnæs forslag, og at kommissæren tager hensyn til det, der netop er blevet sagt om ændring af andre direktiver. På den måde vil vi hurtigt nå frem til en aftale. Regnskabsregler for små virksomheder og et europæisk system på dette område.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Som mange af mine kolleger stod jeg op kl. 4 i morges for at komme her, men jeg er meget glad for, at jeg har ventet indtil slutningen af forhandlingen her i aften, fordi disse sidste to emner, der er blevet drøftet, har fyldt mig med stort håb.

Bespareser på 6,5 mia. EUR stort set med et pennestrøg fra vores side, er meget væsentligt. På den anden side kan man sige, at det viser, hvad mange kritikere har sagt, nemlig at EU er alt for bureaukratisk, men at

vi i det mindste har integriteten og modet til at se denne omstændighed i øjnene og træffe korrigerende foranstaltninger – i modsætning til bankerne, som indtil videre ikke har udvist nogen skyld eller anger for deres handlinger.

Det viser imidlertid også, at der er meget mere bureaukrati, som vi må bortskære for at opfylde målet på 25 %, og jo hurtigere vi gør det, desto bedre.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! Vi befinder os midt i en økonomisk krise, og det er indlysende, at fritagelse af mikroenheder fra de lovbefalede krav om at udarbejde og offentliggøre årsregnskaber er en velkommen foranstaltning til støtte for små og mellemstore virksomheder, og jeg er naturligvis enig med ordføreren heri. Det er et faktum, at denne form for indsats nedbringer virksomhedernes driftsomkostninger, øger deres rentabilitet og muligvis yder et positivt bidrag til bevarelse af arbejdspladser.

Men, og jeg tror, at dette er, hvad der optager mange medlemmer, vi må være meget omhyggelige med, hvilke metoder og midler vi tager i anvendelse for at yde hurtig og umiddelbar hjælp til denne sårbare økonomiske sektor. Målet må være at lette byrden på virksomhederne og ikke – og jeg gentager ikke – en mulighed for disse virksomheder for at skjule deres faktiske finansielle status med alt, hvad det indebærer for deres fremtidige udvikling.

Jeg mener derfor, at vi i princippet bør hilse Kommissionens forslag velkommen og støtte det varmt, og naturligvis passe på, at de ordninger, vi indfører i fremtiden, ikke ændrer vores egentlige intentioner, som er at støtte virksomhederne.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Hr. formand! I dag er der sikkert ikke nogen, der nærer nogen tvivl om, at mikroenheder skal fremmes og støttes fuldt ud, og jeg mener, at den bedste metode hertil vil være en så stor skattelettelse som muligt i EU's medlemsstater samt en forenkling af kravene til registrering og afmelding af dokumenter og meget andet. En idé, der er blevet nævnt her i dag, er, at vi, når vi ønsker at optage et lån i en bank, stadig skal fremlægge visse oplysninger og ikke blot regnskaber, men skal forsyne bankerne med yderligere oplysninger. Jeg går ind for, at staten ved, hvilke processer der anvendes og derfor mener jeg stadig, at det med hensyn til fremlæggelse af regnskaber er meget vigtigt at forenkle disse regnskaber, men på en sådan måde, at det ikke tilsidesætter grundlæggende krav til gennemsigtighed og virksomhedsprincipper.

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Selv om det er sent, drøfter vi et emne, som er yderst vigtigt, som det blev sagt for et øjeblik siden. Jeg har lyttet til alle, og jeg tror ikke, der er en af Dem, som ikke støttede behovet for at nedbringe omfanget og kompleksiteten af den administrative byrde på det, vi kalder mikroenheder. Jeg vil gerne minde om – og jeg har kontrolleret dette tal med mit personale – at det forslag, vi drøfter, vil kunne berøre næsten fem millioner virksomheder i Europa.

Efter at have hørt alle talerne har jeg bemærket, at der er forskellige opfattelser af og uenighed om tidsplanen og/eller om, hvordan det skal ske, fru Castex. Jeg vil gerne endnu en gang fremføre min overbevisning. Jeg fremførte over for Parlamentet – da det anmodede mig om at deltage her – at offentligheden, forbrugeren og navnlig, som jeg også har fremført tidligere, de små og mellemstore virksomheder igen må gøre krav på det indre marked, dvs. det europæiske marked.

Det er grunden til, at vi med stor beslutsomhed kan forbedre denne tekst yderligere i forbindelse med den dialog, vi skal have med Rådet. Jeg mener, at vi har brug for dette operationelle signal – som hr. Lehne sagde. Jeg var helt klar over, at Earl of Dartmouth gav Kommissionen en ret sjælden kompliment. Han sagde: "for en gangs skyld gør Kommissionen noget". Jeg har noteret mig parlamentsmedlemmernes fornuftige bemærkninger. Nu, hvor vi skal arbejde sammen, håber jeg, at jeg kan vise, at Kommissionen ofte gør ting, der er fornuftige, nyttige og konkrete, og jeg håber stadig, at jeg kan overtale parlamentsmedlemmerne til at støtte Kommissionens bestræbelser mere konsekvent og oftere. Det er mine tanker om Parlamentet. Noget utopiske, men i sidste ende opgiver jeg ikke at overbevise Parlamentet om, at Kommissionen gør nyttige ting med støtte og ofte på anmodning fra Parlamentet.

Jeg mener, at dette konkrete, progressive og fornuftige forslag indebærer en betydelig forenkling af byrden på de mindste virksomheder. Bogføring afskaffes ikke med dette forslag. Det vil ikke forhindre virksomhederne i at overføre de oplysninger, som forskellige involverede parter har behov for. Det vil ikke forhindre nogen i at følge direktivets bestemmelser, hvis de ønsker det. Det er mit klare svar på de bekymringer, som hr. Sterckx har givet udtryk for.

Dette forslag vil give mulighed for at tilpasse reglerne om offentliggørelse af finansiel information på nationalt og regionalt plan. Regnskabsregler for meget små virksomheder er bedre, når de vedtages på det niveau, hvor de fungerer. Med andre ord på lokalt plan.

Endelig mener jeg, at tidsplanen er meget vigtig. Dette forslag kan gennemføres hurtigt. Det er en mulighed for at hjælpe små virksomheder, som vi ikke må gå glip af. Jeg hørte tydeligt fru Castex nævne det andet perspektiv, nemlig forpligtelsen til at gennemføre en generel revision af regnskabsdirektiverne i fremtiden. Den frist, vi arbejder på – som fru Castex sagde i slutningen af 2010, men det vil sandsynligvis blive starten af 2011 – er en frist, vi ikke ønsker at overskride. Jeg hørte også klart hr. Gauzès' anbefaling, som var både uforpligtende og klar. Vi vil også gøre brug af dette redskab med en generel revision af regnskabsdirektiverne.

Med Parlamentets støtte vil dette dog ikke forhindre os i at føre de øjeblikkelige fremskridt, som dette forslag om mikroenheder repræsenterer, ud i livet. Vi kan så gå videre og gøre yderligere fremskridt, når vi gennemfører en generel revision af regnskabsdirektiverne. Lad os ikke vente. Denne globale revision – som sagt i starten af 2011 – vil tage tid.

Jeg har noteret mig de yderst nøjagtige taler, som mange af parlamentsmedlemmerne har fremsat. Hr. de Jong tidligere, hr. Kariņš, hr. Feio, fru Swinburne og andre nævnte krisen og de økonomiske problemer, vi oplever i øjeblikket. Vores beregninger viser, at vi kan opleve en ekstra vækst på mellem 0,5 % og 1,5 % i Europa, hvis vi får held til at genlancere det indre marked, som kommissionsformand Barroso forsøger at gøre, og – dette er grundlæggende for mit mandat – hvis vi får held til at gøre det indre marked yderst effektivt og mere flydende.

Vi kan søge efter vækst eksternt i verdensomspændende konkurrence, men vi vil starte med at finde den hjemme. Jeg mener – som det fremgår af filosofien bag hr. Lehnæs betænkning – at størstedelen af denne vækst skal findes i de fem millioner meget små virksomheder i Europa, hvis vi gør deres arbejde lettere. Det er filosofien bag dette forslag.

Jeg hørte tydeligt hr. Karas og fru Ranner nævne minimumskrav eller minimumsstandarder. Jeg har også bemærket, at minimumskrav ikke udelukkes i hr. Lehnæs betænkning. Dertil har vi brug for tid. Vi vil se, hvad vi kan gøre sammen med Rådet på dette område. Jeg beder Parlamentet acceptere denne betænkning og forslaget for det, de er, nemlig konkrete fremskridt, en fase og en del af den indsats, der er nødvendig, så fem millioner meget små europæiske virksomheder og de millioner af arbejdspladser, de leverer, kan udvikle sig i lyset af de aktuelle vanskeligheder.

Derfor ønsker jeg at benytte denne lejlighed til at takke hr. Lehne og forsikre ham om, at jeg, når Parlamentet forhåbentlig har vedtaget forslaget, vil være i stand til og er meget opsat på at arbejde hurtigt med Rådet for at få færdiggjort de konkrete og praktiske fremskridt, vi har gjort for at støtte de mindste virksomheder på det centrale europæiske marked.

Klaus-Heiner Lehne, ordfører. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne takke alle mine kolleger og kommissæren for denne forhandling. Jeg har seks grundlæggende bemærkninger.

Den første vedrører konsekvensvurderingen. Kommissionen har fremlagt en udtømmende konsekvensvurdering af dette forslag fra Kommissionen, og den har ligeledes fremlagt den for Retsudvalget. Da Sterckx-betænkningen blev vedtaget i Økonomi- og Valutaudvalget, spurgte vi i Retsudvalget specifikt om, hvilken yderligere konsekvensvurdering der så skulle gennemføres. Vi ventede i ugevis, men vi fik ikke noget svar.

For det andet er det ganske rigtigt helt korrekt, at kompromiset åbner mulighed for minimumsbestemmelser. Det betyder på ingen måde en fjernelse af alle forpligtelser, men en nedbringelse af forpligtelserne til det, der virkelig er nødvendigt, og til det, virksomhederne har brug for.

For det tredje, forhindres ingen, der har brug for sådanne regnskaber for at få et banklån, i at få udarbejdet sådanne regnskaber. Hvis mikroenheder imidlertid ikke har behov for et sådant banklån overhovedet, så er det objektivt set uforståeligt, hvorfor de skal bebyrdes med disse ekstraomkostninger til revisorer og skatterådgivere.

For det fjerde forbliver bestemmelserne om det skattemæssige regnskab de samme, og de berøres ikke overhovedet. Dette handler udelukkende om almindelige statusopgørelser, og om de ekstraomkostninger udarbejdelsen af regelmæssige statusopgørelser medfører.

For det femte er det ikke nogen lille opgave at revidere fjerde og syvende direktiv. Det er en ret stor opgave. Syvende direktiv vedrører også fusioner. Det er yderst komplekst og meget vanskeligt. Jeg vil vove at forudsige, at der, hvis vi ikke træffer denne beslutning nu, er en akut risiko for, at små og mellemstore virksomheder med en større revision af fjerde og syvende direktiv vil gå nedenunder og hjem, fordi de ikke reelt vil spille en rolle i denne debat, fordi deres lobby heller ikke vil spille nogen rolle i denne debat. Derfor er det vigtigt at træffe denne beslutning nu, og ikke senere, når vi ikke længere ved, om den vil fungere overhovedet.

Min sjette bemærkning vedrører virksomhedssammenslutningernes holdning. Jeg ved, at kun én af de store europæiske virksomhedssammenslutninger, som repræsenterer SMV'ernes interesser, er imod. Alle de andre er for. Jeg tror, at vi på nuværende tidspunkt bør gøre denne klart endnu en gang.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen vil finde sted onsdag den 10. marts 2010 kl. 12.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) EU's velstand vil afhænge af SMV'ernes succes. EU og medlemsstaterne bør derfor skabe et gunstigt klima for disse virksomheder. Den største hindring, som SMV'erne nævner, er opfyldelse af administrative formaliteter. Faktisk bærer SMV'erne en lovgivningsmæssig og administrativ byrde, som er uforholdsmæssigt stor sammenlignet med store virksomheder. Det anslås, at en lille virksomhed for hver euro en stor virksomhed bruger på en arbejdstager som følge af lovgivningsmæssige forpligtelser, skal bruge op til 10 EUR. I dette forslag fra Kommissionen udvides begrebet mikrovirksomheder til at definere dem som virksomheder, der på statusdatoen ikke overskrider grænserne for følgende to kriterier: en status på i alt 500 000 EUR, en nettoomsætning på 1 000 000 EUR og/eller gennemsnitligt 10 ansatte i regnskabsåret. Medlemsstaterne kunne vælge at fritage disse mikrovirksomheder fra gennemførelsen af fællesskabsdirektivet om årsregnskaber. Under alle omstændigheder vil mikrovirksomhederne fortsat føre deres salgs- og transaktionsjournaler til forvaltningsmæssige og skatteoplysningsmæssige formål. I Portugal vil 356 140 virksomheder kunne være omfattet af denne fritagelse.

Zbigniew Ziobro (ECR), skriftlig. – (PL) Jeg er meget glad for, at vi ved at vedtage nye indberetningskrav for mikroenheder nedbringer den bureaukratiske byrde på virksomhederne. Hindring af menneskelig iværksætterånd med dusinvis af forordninger er en af årsagerne til, at målene i Lissabonstrategien ikke kunne nås. Bureaukratiske restriktioner berører navnlig små og mellemstore virksomheder og i disse virksomheder er udgifterne til bogføring og juridiske tjenester uforholdsmæssigt store i forhold til deres indtægter. Hvordan kan EU være den mest konkurrencedygtige økonomi i verden, hvis virksomhederne underlægges så mange forordninger? Jeg er ked af at sige, at Bruxelles er ophavsmanden til alt for mange af disse forordninger, som begrænser virksomheder, og Bruxelles bidrager på denne måde til en yderligere begrænsning af den økonomiske frihed. Kommissionens initiativ var derfor fuldt ud værdigt til at modtage støtte selv med vedtagelsen af de ændringer, som Retsudvalget har foreslået, for det giver ingen mening at opretholde komplicerede indberetningskrav for små virksomheder. Hvis EU skal udvikle sig med den hastighed, som vi alle ønsker, må vi tage yderligere skridt til at fjerne unødvendige hindringer. Jeg opfordrer derfor Kommissionen til at føje et klart mål til EU 2020-strategien i form af en nedbringelse af antallet af EU-forordninger, som hæmmer virksomhederne. Områder, der er reguleret unødvendigt, bør hurtigt identificeres, og sådanne forordninger fjernes. Ellers vil Europa forblive en region, som udvikler sig langsommere end andre udviklede økonomier på verdensplan.

20. Betænkning om konkurrencepolitikken 2008 (kort præsentation)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A7-0025/2010) af Sophia in 't Veld, for Økonomi- og Valutaudvalget om konkurrencepolitikken 2008 (KOM(2009)0374 – 2009/2173(INI))

Sophia in 't Veld, ordfører. – (EN) Hr. formand, kommissærer, kære kolleger, også dem, der forlader salen i dette øjeblik! Denne betænkning blev vedtaget med et stort flertal i Økonomi- og Valutaudvalget (ECON), og den er frugten af alle de politiske gruppers fælles indsats. Jeg vil gerne takke alle skyggeordførerne – som stadig er til stede, så vidt jeg kan se – for deres fremragende samarbejde.

Økonomi- og Valutaudvalget hilser navnlig den vægt, der lægges på forbrugerne, velkommen. Den forrige kommissær, fru Kroes, gjorde et fremragende stykke arbejde med at gøre forbrugeren til det centrale element i konkurrencepolitikkerne, og vi har tillid til, at kommissær Almunia vil bygge videre på dette.

Dette bringer mig til det første store spørgsmål, nemlig spørgsmålet om karteller. Vi har indgående drøftet spørgsmål som de mest effektive sanktioner, retfærdigheden i høje bøder og gennemførligheden af strafferetlige sanktioner.

Inden jeg går nærmere i detaljer med vores drøftelser, vil jeg dog gerne minde de europæiske virksomheder om, at den bedste garanti for at undgå sanktioner er simpelthen ikke at indgå i karteller. De tror måske, at de narre konkurrencemyndighederne, men i realiteten skader de forbrugeren. Karteller er ikke en smart ting. De er forkastelige.

Vi hilser derfor Kommissionens faste holdning om konkurrencebegrænsende adfærd velkommen. Det er vigtigt, at sanktioner straffer dårlig adfærd, navnlig gentagne overtrædelser, men de må samtidig fremme overholdelse. Sanktioner skal have en tilstrækkelig afskrækkende virkning. Høje bøder er et effektivt redskab, men som et enkeltstående redskab er de måske for døve. Vi opfordrer derfor Kommissionen til at udarbejde forslag til en række mere avancerede og mere effektive redskaber. I betænkningen foreslår vi, at den ser på spørgsmål såsom individuelt ansvar, gennemsigtighed og virksomhedernes ansvarlighed, kortere procedurer, en betimelig proces og udvikling af europæiske standarder og programmer for virksomhedsoverholdelse.

Et andet nøglespørgsmål er statsstøtte. I forbindelse med den økonomiske krise er der blevet ydet enorme beløb i statsstøtte. Ekstraordinære omstændigheder kræver ekstraordinære foranstaltninger. Vi erkender dette, men vi bør ikke være blinde for, at indrømmelse af statsstøtte har sin pris. Den forvrider konkurrencen og fører til rekordstor offentlig gæld og budgetunderskud. Regningen for denne hændelse vil blive givet videre til fremtidige generationer. Vi har pligt til at begrunde hver eneste cent, der er blevet brugt. Jeg er derfor glad for, at Økonomi- og Valutaudvalget indtrængende opfordrer Kommissionen til at foretage en gennemgribende evaluering af resultaterne af de ekstraordinære statsstøtteforanstaltninger.

Vi ser navnlig gerne en evaluering af den statsstøtte, der er ydet til den såkaldte grønne genopretning. For to år siden blev vi overtalt til at acceptere genopretningspakken, og statsstøtteforanstaltningerne, idet vi blev lovet, at den ville blive brugt til gennemførelsen af den længeventede omstilling til en bæredygtig videnøkonomi. Nu spørger vi, har pengene rent faktisk medført denne omstilling? Hvad er de blevet brugt på? Hvem var modtagerne, og hvad har de rent faktisk gjort for grøn genopretning?

Vi har også brug for klarhed om statsstøttens indvirkning på den finansielle sektor og navnlig dens mulige konkurrenceforvridende virkninger.

Jeg vil nu gerne sige nogle få ord om spørgsmålet om vertikale begrænsninger. Vi ved, at den nuværende aftale vil blive revideret i maj i år. Kommissionen gik tidligere meget ind for at inddrage Europa-Parlamentet i revisionsprocessen. Til min skuffelse har jeg dog læst om den seneste udgave af forslagene i medierne. Da jeg dengang bad Kommissionen om at få de samme dokumenter, som var blevet lækket til pressen, måtte jeg vride armen hårdt om for at få dem, og jeg kan ikke lægge skjul på min irritation over dette. Kommissionen burde sætte en stopper for den systematiske og forsætlige lækning til pressen. At nægte, at det sker, vil helt ærligt være en fornærmelse mod vores intelligens.

Kommissionens forslag åbner mulighed for diskrimination af onlinedetailhandlende, som ikke har noget fast forretningssted. Jeg har benyttet mig af min ret som ordfører til at fremsætte et ændringsforslag, hvori Kommissionen anmodes om at rette op på denne situation. I det 21. århundrede må vi fremme og ikke kvæle konkurrence fra onlinedetailhandlende. Vi opfordrer Kommissionen til at sætte forbrugerinteresserne over velerhvervede rettigheder.

Vi beder Kommissionen om at gennemføre de undersøgelser af sektoren, der burde have været gennemført for længe siden, navnlig af onlinereklame, som Parlamentet har bedt om adskillige gange. Hvis Kommissionen ikke ønsker at gøre dette, vil vi gerne høre begrundelserne for dens afslag.

Endelig hilser vi kommissær Almunias løfte om at inddrage Parlamentet indgående i udformningen af konkurrencepolitikkerne meget velkommen. Den økonomiske krise har klart vist behovet for større demokratisk legitimitet i konkurrencepolitikkerne, og i denne forbindelse antager jeg, at hændelsen med dokumentet om vertikale begrænsninger blot var en fejltagelse. Vi anerkender Kommissionens uafhængighed – og som liberal gør jeg det helt sikkert – men vi forventer også, at Kommissionen inddrager Parlamentet nøje i udformningen af konkurrencepolitikkerne i overensstemmelse med de retningslinjer, der er fastsat i betænkningen.

Vi ser frem til at modtage Kommissionens svar.

Michel Barnier, medlem af Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil naturligvis gerne takke fru in 't Veld på vegne af min kollega og ven, hr. Almunia, for hendes betænkning om konkurrencepolitikken 2008. Jeg vil også gerne takke hr. Bütikofer og hr. Bilan, der som ordførere for henholdsvis Udvalget om Industri, Forskning og Energi og Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse også har bidraget til denne betænkning.

Fru in 't Veld, Kommissionen har noteret sig, at Parlamentets beslutning i år vedrører en lang række spørgsmål, som De mindede os om for et øjeblik siden. Ud over Kommissionens beretning om konkurrencepolitikken, omfatter den også Kommissionens beretninger om, hvordan forordningerne fungerer, og om revision af forordningerne om koncentrationer.

Efter Kommissionens mening har beslutningen to mål. For det første gør denne beslutning det muligt for os at forbedre indholdet af vores årlige beretninger om konkurrencepolitikken og for det andet, og hvad der er endnu vigtigere, vil den fungere som grundlag for Kommissionens indledning af en detaljeret dialog med Parlamentet. Jeg vil overdrage Parlamentets seneste opmuntring til at føre denne dialog videre til hr. Almunia

Denne dialog er faktisk vigtig for, at alle politikker kan fungere godt, og efter vores mening omfatter dette konkurrencepolitikken. Parlamentet har mindet os om sit ønske om, at konkurrencepolitikken skal fungere inden for rammerne af den fælles beslutningsprocedure. Fru in 't Veld, lad mig tale åbent. Kommissionen har ikke beføjelser til at ændre traktatens bestemmelser om retsgrundlaget for denne konkurrencepolitik. Vi er dog parate til fra sag til sag at undersøge, om den fælles beslutningsprocedure kan anvendes på nye initiativer, når deres mål går videre end konkurrencepolitikken.

På dette punkt meddelte kommissær Almunia i januar, at Parlamentet ville blive fuldt ud inddraget i alle lovgivningsinitiativer vedrørende erstatningssøgsmål, der anlægges af privatpersoner. Ligesom Parlamentet mener Kommissionen ikke, at den aktuelle økonomiske krise kan berettige en slækkelse af konkurrencereglerne om kontrol med koncentrationer eller om statsstøtte. Kommissionens aktuelle optegnelser viser klart, at den har stået meget klart fast på disse principper: forhindring af enhver konkurrenceforvridning, selv i krisetider, samtidig med at den forbliver fleksibel og åben med hensyn til procedurerne, når det er nødvendigt.

2008, det år, hvor den økonomiske og finansielle krise startede, var meget specielt. Beretningen om konkurrencepolitikken afspejler Kommissionens meget ambitiøse arbejde i denne sammenhæng, i tæt samarbejde med dens partnere på nationalt og europæisk plan.

Krisen toppede i 2009. Nøglekapitlet i denne beretning for 2009 vil være helliget konkurrence på baggrund af denne økonomiske og finansielle krise. Beretningen bør tilpasses i andet kvartal i år. Den vil blive forelagt for Parlamentet af kommissær Almunia. Det vil helt sikkert være en lejlighed for Parlamentet og Kommissionen til at indlede en konstruktiv debat endnu en gang.

Fru in 't Veld fremhævede i sin tale ligeledes spørgsmålet om vertikale restriktioner, og hun fremsatte et ændringsforslag. På dette punkt er Kommissionen overbevist om, at den har fundet en fornuftig balance.

På den ene side tillader gruppefritagelse leverandørerne at vælge deres distributører og nå frem til en aftale med dem om videresalgsbetingelserne for de leverede produkter med hensyn til både salg på fysiske forretningssteder og onlinesalg. Det gør det muligt for dem at beslutte, hvad der er den bedste metode til at distribuere deres produkter og beskytte deres varemærke.

På den anden side skal godkendte distributører frit kunne benytte internettet, og de betingelser, der gælder for onlinesalg, skal svare til de godkendte betingelser for salg på fysiske forretningssteder for at undgå unødvendige begrænsninger af deres brug af internettet. Dette betyder, at forslaget bidrager til Kommissionens generelle politik for fremme af onlinemarkedet og onlinehandel.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Ordføreren nævnte karteller. At der findes karteller og at bevise, at de findes, er to forskellige ting. Jeg ved, at mange landmænd i Irland mener, at fabrikkerne navnlig inden for landbrugssektoren driver et kartel. Da vi er en ønation bliver transport af kvæg – navnlig nu med de øgede, næsten overdrevent strenge restriktioner – stadig vanskeligere, så fabrikkerne har det hele for sig selv.

Det skal også bemærkes, at priserne stiger langsomt, ensartet, men de falder hurtigt, ensartet. Som følge heraf er prisdifferencen mellem kvæg i Irland og Storbritannien et eller andet sted mellem 150 EUR og 200 EUR pr. stk. Som sagt kan det være vanskeligt at bevise. Men måske kan kommissær Barnier bruge sin gode antenne til at undersøge det og måske hjælpe med til at træffe korrigerende foranstaltninger.

Andreas Schwab (PPE). – (DE) Hr. formand! Indledningsvis vil jeg gerne takke formanden og kommissæren for præsentationen, og jeg vil først og fremmest gerne påpege, at kontrol med indholdet af den europæiske

konkurrencelovgivning i allerhøjeste grad er i forbrugernes interesse. Jeg glæder mig over, at Kommissionen denne gang for første gang har medtaget sit eget kapitel om konkurrencelovgivning og dens betydning for forbrugerne. Det er navnlig glædeligt efter Kommissionens fem år lange forbud mod kommunikation om den europæiske konkurrencepolitik.

Den vanskelige fase af gennemførelsen af den europæiske konkurrencelovgivning om navnlig retten til bistand og medlemsstaternes bistand til bankerne, står endnu foran os. I 2008 var det ikke noget problem. I denne henseende er det klare budskab i denne beretning, at Kommissionen skal overvåge denne meget nøje, så det indre marked og også de europæiske forbrugere ikke påvirkes negativt af den.

I denne forbindelse er behandlingen af små og mellemstore virksomheder særlig vigtig. I beretningen går man klart ind for, at mellemstore industrivirksomheder får specialbehandling, når det gælder pålæggelse af bøder i kartelsager.

De vertikale ordninger på onlinemarkedet er efter vores mening strenge, men en vurdering, som der nu foreslås efter afstemningen i Økonomi- og Valutaudvalget, forekommer efter vores mening forhastet, og vi vil derfor gerne støtte betænkningen fra Økonomi- og Valutaudvalget.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Hr. formand! Beretningen om konkurrencepolitikken 2008 omfatter for første gang et afsnit om karteller og forbrugere. Også for første gang nævnes der pålæggelse af tvangsbøder. Derudover nævnes der i beretningen vigtige initiativer såsom de ledsagende retningslinjer for klima- og energipakken og en hvidbog om erstatningssøgsmål ved overtrædelse af kartel- og monopolreglerne.

I beretningen nævnes ligeledes konkurrencepolitikken rolle i krisetider. Virkningerne af denne politik har bidraget til at stabilisere og afbøde statsstøtten. Når vi en gang begynder at komme ud af krisen, vil det være nødvendigt at korrigere de forvridninger, den har forårsaget, og genoprette ens spilleregler for at undgå moralsk risiko.

I beretningen opfordres der til, at bilindustriens fremtid defineres, til at der lægges vægt på de problemer, som SMV'er oplever, og til, at der gennemføres en undersøgelse af distributionskæden inden for fødevarerindustrien med opfølgingsforanstaltninger for mejeriprodukter.

Der slås også til lyd for en mere avanceret og legitim konkurrencepolitik, der styrker Parlamentets rolle. Derfor støtter vi den, og jeg vil gerne lykønske ordføreren med det opnåede resultat.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Hr. formand! Som skyggeordfører vil jeg først og fremmest gerne lykønske min kollega, fru in 't Veld, med udarbejdelsen af denne fremragende betænkning. Jeg mener, at betænkningen klart fremhæver de områder, som Kommissionen navnlig bør henlede opmærksomheden på. For det første er der overvågning af statsstøtteforanstaltninger. Under krisen har Kommissionen givet medlemsstaterne mulighed for at anvende statsstøtteforanstaltninger i særlige tilfælde. Da sådanne foranstaltninger blev indført hurtigt, må Kommissionen undersøge, om disse foranstaltninger blev anvendt hensigtsmæssigt, om de var produktive, og om krisen har forårsaget en protektionistisk reaktion fra medlemsstaternes side, da protektionisme og splittelse af det indre marked er skadelig for konkurrencen og blot svækker EU's stilling i den globale økonomi. Jeg er også glad for, at ordføreren tog hensyn til udtalelsen fra ITRE-udvalget om problemerne på EU's indre energimarked, navnlig den omstændighed, at det er umuligt at sikre dette markeds konkurrenceevne og generelle funktion, så længe der er energiøer, og energiinfrastrukturen ikke er sammenkoblet og fungerer ordentligt.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag den 9. marts 2010 kl. 12.00.

21. Dagsorden for næste møde: se protokollen

22. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 23.05)

23. Afslutning af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer hermed Europa-Parlamentets session 2009-2010 for hævet.